

Full Circle

AZ UBUNTU LINUX KÖZÖSSÉG FÜGGETLEN MAGAZINJA

2012. október - 66. szám

Linux Labor:
Pivos XIOS DS
Media Play

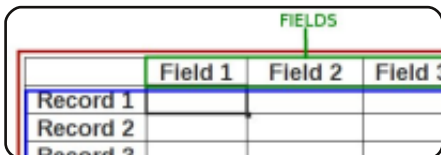
FÓKUSZBAN Nexus 7 és Peppermint Three

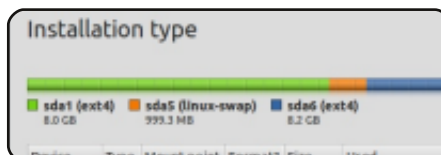
Hogyanok

LATEX

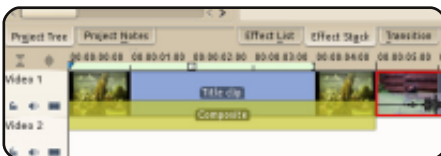
Tanujunk LaTeX-ül 6

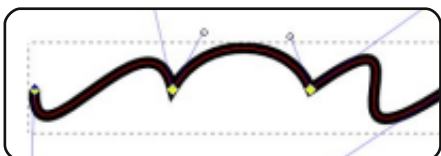
LibreOffice - 18. rész 8

Do Backups 11

Kdenlive - 3. rész 17

Inkscape - 6. rész 19

Grafika

Full Circle

AZ UBUNTU LINUX KÖZÖSSÉG FÜGGETLEN MAGAZINJA

Rovatok

```
#An alias to make the
command more detailed
alias ls = 'ls -la --
color=always --classi
```

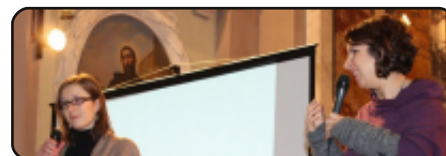
Parancsolj és Uralkodj 4

Kérdezd az új fiút 26

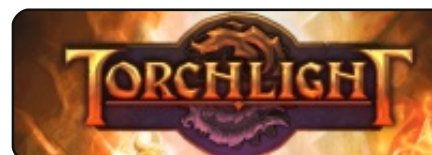
Linux labor 29

Hölgyek és az Ubuntu 53

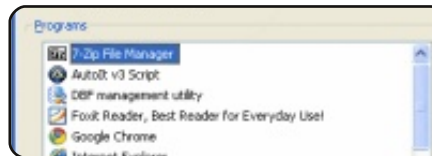
Játékok Ubuntu - Hírek 55

Játékok Ubuntu 56

Kávé 51

Közelebb a Windowshoz 33

Vélemények

Az én történetem 37

Mi az? 39

Fókuszban 42

Levelek 48

Webfejlesztés 22

Minden szöveg- és képanyag, amelyet a magazin tartalmaz, a Creative Commons Nevezd meg! - Így add tovább! 3.0 Unported Licenc alatt kerül kiadásra. Ez annyit jelent, hogy átdolgozható, másolható, terjeszthető és továbbadható a cikkeket a következő feltételekkel: jelezned kell eme szándékodat a szerzőnek (legalább egy név, e-mail cím vagy url eléréssel), valamint fel kell tüntetni a magazin nevét ('full circle magazin') és az url-t, ami a www.fullcirclemagazine.org (úgy terjeszd a cikkeket, hogy ne sugalmazzák azt, hogy te készítetted őket, vagy a te munkád van benne). Ha módosítasz, vagy valamit átdolgozol benne, akkor a munkád eredményét ugyanilyen, hasonló vagy ezzel kompatibilis licenz alatt leszel köteles terjeszteni.

A Full Circle magazin teljesen független a Canonicaltól, az Ubuntu projektek támogatójától. A magazinban megjelenő vélemények és állásfoglalások a Canonical jóváhagyása nélkül jelennek meg.

Üdvözlünk a Full Circle egy újabb kiadványa kapcsán!

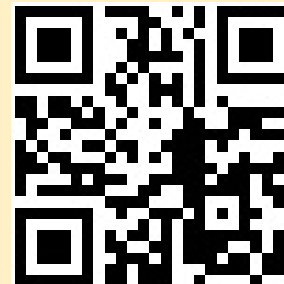
Ebben a hónapban van néhány változás. Először is Greg-nek ki kellett vennie ezt a hónapot, tehát nincs Python ebben a részben, de lesz a következő kiadásban. Létrehoztam egy „Mi ez” rovatot a számos e-mail kézhezvételét követően, és elmagyaráztam (a legjobb tudásom szerint) mit jelent az EFI, mire képe és honnan származik. Kérjük, csatlakozz hozzánk és mondd el „Mi ez” (töltsd ki az üres helyet) a részletek megtalálhatóak a [39. oldalon](#). Továbbá fogadjátok szeretettel Pensador Louco-t, aki Tuxidermy képregényeket rajzol külön az FCM részére. Az első rajzsorozat az [50. oldalon](#) található.

A LibreOffice folytatja tevékenységét egy rövid magyarázattal, mi is az a Base (adatbázis) összetevő. Szintén ajánlunk egy gyors konzultációt a LaTeX használatáról és egy hosszabbat arról hogyan tudod visszaállítani a rendszeredet biztonsági mentéssel vagy újratelepítéssel. Ha az jár a fejedben, hogy Media lejátszót szeretnél vásárolni a privát birodalmodba, akkor érdemes egy pillantást vetni Charles [Linux Labs](#) rovatára ahol a Pivos XIOS DS médialejátszót ismerteti. Fele akkora, mint egy DVD tok, tehát elég kicsi! A hardvereket tekintve összeállítottam egy kis tananyagot a Google Nexus 7-es gépemről, ami szintén itt megtalálható. Art felülvizsgálta a Peppermint Three-t (OS) ami szintén elég érdekesnek tűnik. Ó, és ha valaha volt olyan jellegű problémád, hogy a PC-d az USB-ről nem indult (nekem volt ilyen) akkor minden bizonnyal elolvasod Gord [kérdézz-felelek](#) rovatában a tippeket és trükköket arról, hogy hogyan használd a Plop boot manager-t.

Minden jót! Maradjunk kapcsolatban.

Ronnie

ronnie@fullcirclemagazine.org

A magazin a következők segítségével készült:

Full Circle Podcast

Megjelenik havonta, mindig a friss Ubuntu hírekkel, véleményekkel, áttekintőkkel, interjúkkal és hallgatói visszajelzésekkel. A Side-Pod egy újdonság, egy extra (rendszeretlen) rövid podcast, ami mellékága a fő podcastnek. Leginkább általános technikai és nem-Ubuntu cuccokkal foglalkozik, melyek nem illenek a fő podcastbe.

Műsorvezetők:

- Les Pounder
- Tony Hughes
- Jon Chamberlain
- Oliver Clark

<http://fullcirclemagazine.org>

AUDIO MP3

AUDIO OGG

Letöltés

Ebben a hónapban a szokásos parancssoros bolyongásaim helyett inkább két olyan programot szeretnék bemutatni, amelyeket mostanában kezdtem használni: a Wunderlist egy platformfüggetlen, az AirDroid pedig egy Android app. Hogy érdemes-e tovább olvasnod? Nos, rád bízom a döntést. Amiről szó lesz: a Wunderlist egy tennivalók-listakészítő alkalmazás, amely szinkronizálási lehetőséget biztosít tulajdonképpen minden elterjed OS között, az AirDroid pedig egy webalapú interfész az android eszközeink kezelésére. Ez kifejezetten hasznos az olyan tabletekhez, mint például az Asus Transformer (TF101), amely az MTP használat miatt nem igazán működik együtt a Linux-szal. Ha ilyen alkalmazásokra nincs szükséged, nyugodtan lapozz tovább a következő cikkre.

Az elmúlt hónapokban egy olyan módszert kerestem, amellyel lehetőség nyílik a tennivalók listáimat egyszerűen kezelni. Ezt általában egy Dropbox + szöveges fájl + conky/geekTool (OS X-en) kombóval oldottam meg, de külön kódolás nélkül az emlékeztetők készítése megoldhatatlan feladat, és in-

ternet kapcsolat nélkül gyakorlatilag lehetetlenné válik az előre tervezés. Ráadásul valószínűleg csak kevesen hajlandóak egy ilyen, körülményesen összetákolt „rendszer” használni.

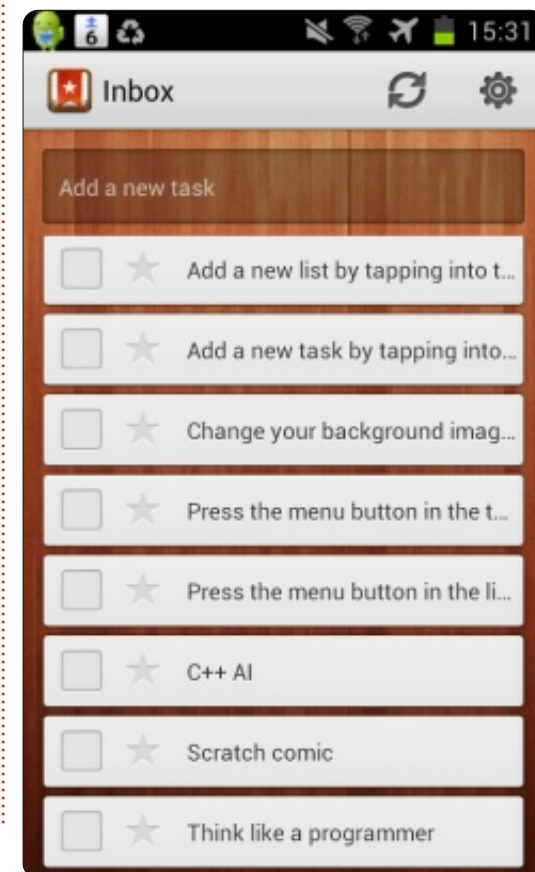
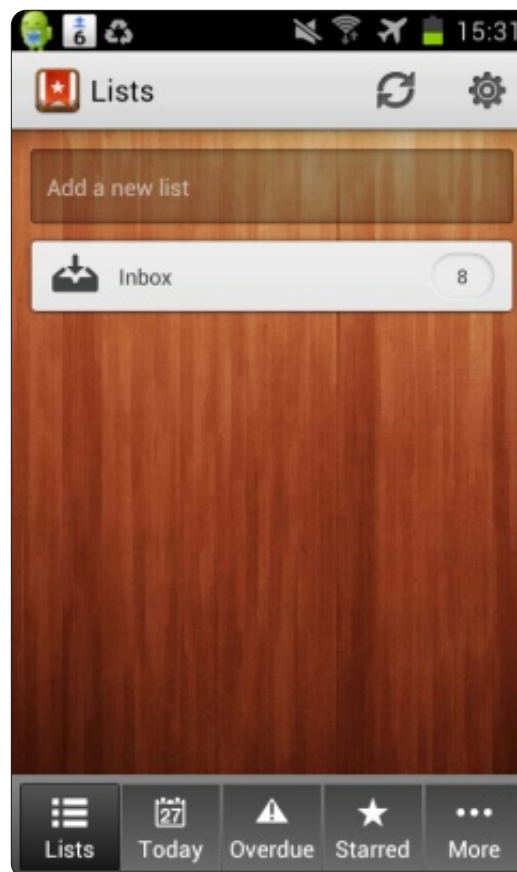
Indítsuk el a Wunderlist-et. Létezik iOS, Android, Linux és Windows változata is. Először egy ingyenes felhasználói fiókot kell létrehozunk, bejelentkezés után ezen keresztül tudjuk majd szinkronizálni a különböző rendszereken készített listáinkat. A program webalapú belépést is lehetővé tesz, így olyan számítógépekről is be tudunk majd jelentkezni, amelyeket csak alkalmanként használunk (könyvtár, nyilvános vagy kölcsönkért számítógépek, stb.). A ravaszabb olvasók valószínűleg rámutatnának, hogy a Dropbox is biztosítja a fájlok hasonló módon történő elérését, de én úgy érzem, a formázás itt elég körülményes, hiszen a Windows és OS X szövegszerkesztők másképp kezelik a nem látható karaktereket.

A főmenü egy „Inbox” nével ellátott területre kalauzol minket – itt megtalálod az összes feladatodat

listázva. További lehetőségek: Today (ma), Overdue (lejárt), Starred (csillagozott), Done (teljesítve), Tomorrow (holnap), Next 7 Days (a köv. hét nap), No Due Date (lejárati dátum nélkül). Beállíthatjuk, hogy a fontosabb teendőkkel kapcsolatban értesítéseket kapjunk, másokról pedig ne. Én egyetlen funkciót hiánylok: jó lenne, ha mobil eszközökön

az aktuális napi teendők megjelenének a zárolt kijelzőn is, vagy ugyanez PC-ken kicsi, minimalizálható elemeken. Mindezek mellett ez egy rendkívül hasznos alkalmazás, amely le fogja egyszerűsíteni az életed (munkád) szervezését.

A Wunderlist egy alternatívája a Remember The Milk. Ez utóbbi elő-

Parancsolj és Uralkodj – Wunderlist és AirDroid

nye a harmadik féltől származó programok sokasága és a parancs-sor. A Wunderlist interfésze azonban szerintem szebbre sikerült. A kettő közül egyelőre még nem sikerült választanom, de amint megállapodok valamelyik mellett, írok róla a Parancsolj és Uralkodj sorozatban is. Ha valaki már állást foglalt a két programot illetően (vagy akár ismer egy általam nem említett, harmadik opciót), kérem írja ezt meg nekem – az email címem megtalálható a cikk végén.

A másik program, amelyről írni szeretnék az AirDroid. Ez egy web alapú felület Androidra, amely multimédia fájlaink és alkalmazásaink kezelését teszi lehetővé egy eszközön. Akik pusztán a gondolatától, hogy az összes információ a hálózaton van már kisebb szívromot kapnak, kérem nyugodjanak meg, legalább egy kicsit. Az AirDroid használatához egy QR kód leolvasására, vagy jelszóra van szükség, csak így tudunk bejelentkezni. Persze ez nem azt jelenti, hogy a szolgáltatást egy nyilvános hálózaton hajlandó lennék használni, de titkosított/jelszóval védett otthoni hálózatra legalább annyira biztonságos a rendszer, mint bármi más, amit online csinálunk. Az átviteli ráta persze függ a használt LAN tulajdonságaitól a

kapcsolat mindkét végén, de általában kijelenthető, hogy ez a módszer valamivel lassabb, mint az USB. Konkrétan én egy 4 GB méretű filmet átlagos, 802.11g hálózaton keresztül 5-15 perc alatt tudtam átmásolni a tabletemre, attól függően, hogy ethernet vagy vezeték nélküli kapcsolatot használtam.

Ha a tableted nem hajlandó csatlakozni egy Linuxos géphez, vagy kényelmesebb kábelek nélkül kapcsolódnod, erősen ajánlom az AirDroid kipróbálását. Ugyanakkor ha biztonsági aggályaid vannak, érdemes inkább mást keresned. Mint

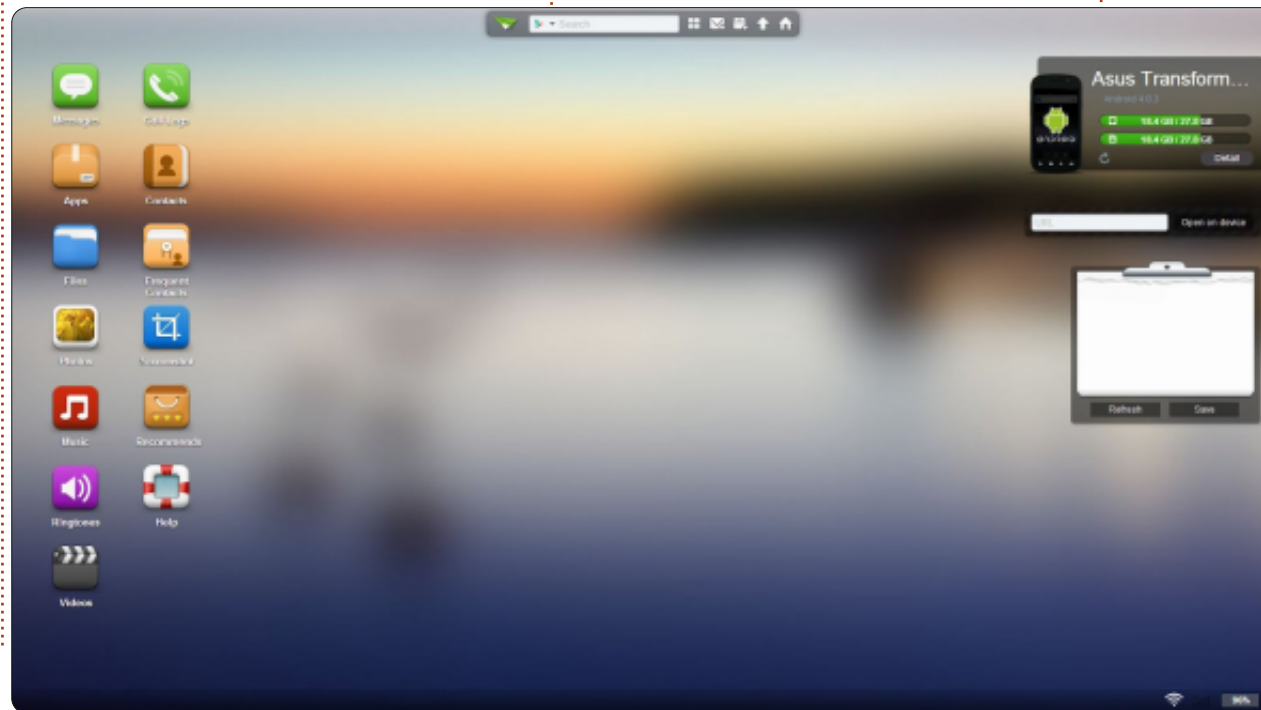
mindig, a legnagyobb sebességet itt is a vezetékes kapcsolattal érheted el. Végül megjegyezném még, hogy az alkalmazásból a fő ablakban található vissza gomb megnyomásával tudunk kilépni (ezzel egyidőben pedig a szervert is leállítjuk). Eltartott egy darabig, mire rájöttem.

Mint mindig, bízom benne, hogy a véleményemet most is hasznosnak találtad - és hogy sikerült bemutatnom egy-két új alternatívát/megoldást (talán pont egy olyat, amit már nagyon régóta keresel). Ha bármilyen megjegyzésed, kérdésed vagy javaslatod van

a fentiekkel kapcsolatban, kérlek írd meg nekem az lswest34@gmail.com címre. A tárgyban kérlek szerepeljen az FCM vagy a C&C jelölés, így biztosan nem siklok át véletlenül fölötte.

Lucas a számítógépe folyamatos tönkretételétől a javításig mindent megtanult. Küldj neki emailt az lswest34@gmail.com címre.

Nem kell pánikba esni Python kedvelők. Greg visszatér a következő hónapban.

A LaTeX egy csúcsmínőségű betűszedésre használható dokumentum-előkészítő rendszer.

Bár főleg műszaki vagy tudományos területeken használják, szinte bármilyen formájú kiadványszerkesztésre alkalmas.

Ez a cikk végigvisz a programtelepítéstől kezdve egy kiszedett dokumentum előállításáig.

Az a cél, hogy segítsünk azoknak, akik járatlanok a LaTeX-ben, hogy elinduljanak ezen az érdekes úton. A tapasztalt vén rókák nem valószínű, hogy itt újat tanulnak.

Először is szükséged van valami módszerre a dokumentumaid feldolgozásához. Javasolnék egy szerkesztőt. A LaTeXila telepítésével kezdj. A Synaptic-et használom, de az Ubuntu szoftverközpont is elég. A megörögzött Ubuntu felhasználók talán a

LATEX

parancssort preferálják, az apt-get használatával. Ha nem tudod, hogyan kell Ubuntuban programot telepíteni, kérj segítséget egy kockától, vagy keresgélj az interneten.

Egyszerűen azért választottam a LaTeXila-t, mert ebben vagyok a legjáratosabb és mindent tartalmaz, ami kell neked a cikk követéséhez. Van Lyx, Winefish LaTeX Editor és Texmaker is, hogy mást is megnevezzek. Most maradjunk a LaTeXila-nál.

Most, hogy telepítetted a LaTeXila-t, nyisd meg és tedd a következőt:

File, New, Article, Ok.

Ezt kellene látnod a szerkesztőablakban:

```
\documentclass[a4paper,11pt]{article}
\usepackage[T1]{fontenc}
```

```
\usepackage[utf8]{inputenc}
\usepackage{lmodern}
```

```
\title{}
\author{}
```

```
\begin{document}
```

```
\maketitle
\tableofcontents
```

```
\begin{abstract}
\end{abstract}
```

```
\section{}
```

```
\end{document}
```

A LaTeXila azzal kezdi az új cikket, hogy belefoglalja a betűszedéshez előírt alaputasításokat. Most hozzáírhatsz szöveget.

Helyezd a kurzort a címsorban lévő kapcsos zárójelek közé és adj

címet a dokumentumnak. Például: „\title{Learning \LaTeX@}”, de az idézőjelek nélkül. Ne felejtse el a „Learning” „g”-je és a „LaTeX” melletti \ közötti szóközt, és a „@” jelet sem.

Írd be a szerző nevét. Például: „\author{Tex Ryter}”. Hagyd el az idézőjeleket.

Írj pár szót a „\begin{abstract}” és az „\end{abstract}” közé.” Mint például: „A wonderful way to write good looking documents.” Ismét az idézőjelek elhagyásával.

A „\section{” az, ahol beírod a dokumentumod első szakaszának címét. „\section{The First Step To Learning \LaTeX@}”

Majd a \section{} és az \end{document} közé szúrj be valamilyen szöveget. Használd a Lorem Ipsumot. Ez a nyomdaipar és betűszedő ipar által használt egyszerű szöveg. Nézd meg a <http://www.lipsum.com/> címet további részletekért. Itt van egy kis példa: „Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Vestibulum id erat sodales sem laoreet euismod.” Bármilyen egyszerű

szöveget használhatsz, amit csak szeretnél, csak győződj meg róla, hogy ezek csak betűk, számok és írásjelek legyenek, mint pl. vesszők és mondat végi pontok legyenek. Szűrj be kb. 5 bekezdést.

Most fel akarod dolgozni a dokumentumodat. Először mentsd el. Használj szóközök nélküli fájlnevet, amelyet a tex kiterjesztés követ. (filename.tex)

Majd nyomj F7-et. A dokumentumot gyorsan fel fogja dolgozni a képernyő alján megjelenő részletekkel, ahogy jobbra fent látod.

A figyelmeztetések csak azért vannak, hogy tudd, hogy újra kell fordítanod. A LaTeX-nek két jóváhagyásra van szüksége a Tartalomjegyzék feldolgozásához. (TOC)

Mi történt a LaTeXila-val? Csak mondjuk azt, ez a LaTeX rendszer összes része és a LaTeXila a felület.

Nyomd le ismét az F7-et és valami hasonlót kell látnod (kép lent).

Egy sikeres fordítás.

Most teljes tündöklésben látni akarod a dokumentumodat. Nyomj F8-at. Megnyílik a Documentumnézegető, amely mutatja a címet,

Action history	*****	2. Compile (pdflatex)
1. Compile (pdflatex)	*****	\$ pdflatex LearnLatex.tex
2. Compile (pdflatex)	LearnLatex.tex	No file LearnLatex.aux.
	LearnLatex.tex	No file LearnLatex.toc.
		Output written on LearnLatex.pdf (2 pages, 124 KB).
	*****	0 error, 2 warnings, 0 badbox
	*****	Done!

szerzőt, dátumot, kivonatot, az 1. szakaszt és a szöveget – ami kb. két oldalt tölt meg.

Észre fogod venni, hogy a szöveget úgy rendezi el, mintha egy betűszedő végezte volna el a munkát. Ez a LaTeX lényege. Te az írásra koncentrálsz, a LaTeX pedig elvégzi a betűszedést.

Ez egy rövid kezdete annak, mi-

lyen lehetne egy boldog munkakapcsolat magad és a LaTeX között. Eltekintve a rugalmas dolgotól, elég elérhető információ van az interneten a LaTeX-ről. Ahogy egy kolléga mondta egyszer, „Ha valamit nem tudok működtetni LaTeX-ben, keressek rá a problémára a Google-ban.”

Légy türelmes és kitartó, és barátokozz meg a LaTeX-szel.

További információk:

<http://www.latex-project.org/intro.html>

<http://en.wikipedia.org/wiki/LaTeX>

Action history	*****	3. Compile (pdflatex)
1. Compile (pdflatex)	*****	\$ pdflatex LearnLatex.tex
2. Compile (pdflatex)		Output written on LearnLatex.pdf (2 pages, 146 KB).
3. Compile (pdflatex)	*****	0 error, 0 warning, 0 badbox
	*****	Done!

Sok ember gyűjt kártyát, könyvet, képregényt, pillangót vagy egyebeket. Sokszor a gyűjtemények rendszerezéséhez katalógusokat hozunk létre. Egyéni döntés, hogy mely tulajdonságuk alapján rendszerezük az elemeket, melyek lehetnek közősek ezek közül, illetve melyek azok, melyek egyedileg azonosítják a tárgyakat. Utolsó lépésben következik a katalógus feltöltése. Az adatbázisok is tekinthetők hasonló elemek katalógusának. Ha már szeretnénk valamit rendszerezni, miért ne használnánk ehhez számítógépet.

A Base a LibreOffice adatbázis-kezelő modulja. A Base nem adatbázis-kezelő rendszer, hanem egy kliens szoftver az adatbázisokkal való interakcióhoz. A Base alapértelmezésben a HSQL nevű nyílt forráskódú adatbázis-kezelő rendszert használja, de olyan egyéb rendszerekhez is csatlakozhatunk mint például a MySQL vagy az Oracle. Ezen felül használhatunk munkafüzeteket is az adatbázisunk bemenetének, ahogyan azt a 7. részben (52. számban) meg is tettük.

Az adatbázis létrehozása során jobb eredményt érünk el, ha elő-

ször szánunk némi időt arra, hogy megtervezzük, hogyan fogjuk az adatokat tárolni. Összeírjuk a rendszerezendő tulajdonságokat, meghatározzuk a közös kapcsolatokat és a gyűjtemény elemeit egyedileg azonosító módszert. Ez a fázis sok későbbi fáradságtól kímél meg, amikor a lekérdezéseken és a keresésen kezdünk el dolgozni.

Miből áll egy adatbázis

Mielőtt belekezdenénk a tényleges tervezésbe, nézzük meg milyen elemekből áll egy adatbázis. Az adatbázis legkisebb eleme a mező

(field), mely egy objektum adott tulajdonságát tárolja az általunk definiált adatbázisban. A mezők halmazát bejegyzésnek (record) nevezzük. Egy bejegyzés definiálja az általunk gyűjtött objektum összes tulajdonságát. A bejegyzéseket táblákban (table) tároljuk. Egy tábla definiálja a bejegyzésekhez tartozó mezőket a hozzájuk tartozó méretadattal együtt.

Tekintsünk egy adatbázis-táblára úgy, mintha az egy Calc munkafüzet lenne: a tetején találhatóak az oszlopok, a cellák a mezők, az egymás melletti mezők pedig a be-

jegyzések. A teljes munkafüzet, benne az adatokkal maga a tábla.

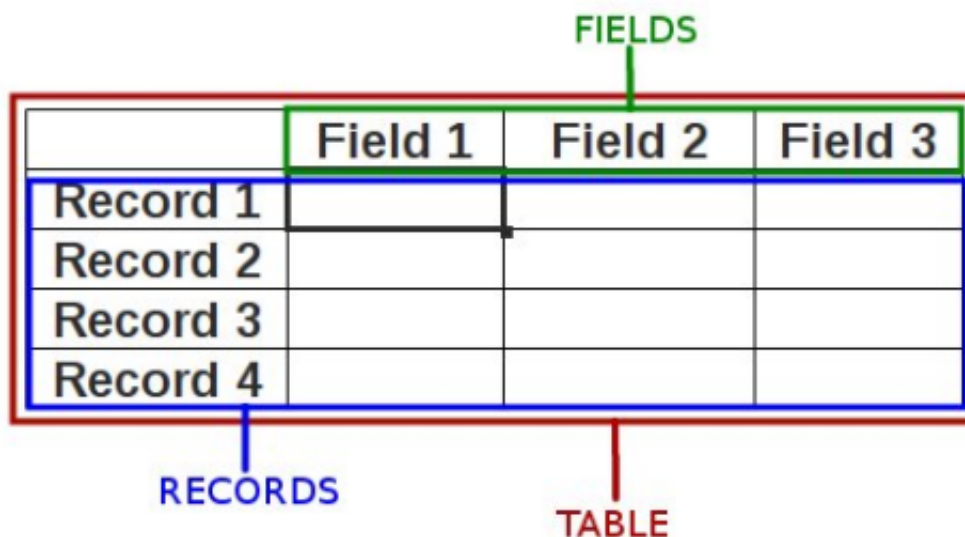
Az adatbázis specifikálása

A Base-el foglalkozó cikkekben egy könyveket tároló adatbázist fogunk létrehozni. A példa elég egyszerű, de – mivel a relációs adatbázisok sok aspektussal rendelkeznek, ezért – viszonylag sok részből áll. Ebben a lépésben az előzőek szerint létre fogjuk hozni az adatbázist.

A tárolandó tulajdonságok

Az adatbázisunk tervezésében fontos, hogy nem szeretnénk bonyolult és felesleges adatokat tárolni, melyeket később sohasem használnánk. Biztos, hogy szükség van címre és szerzőre, valamint a kiadás évére is. Mivel manapság többféle formátumban is olvashatunk könyveket, ezért érdemes belevenni a hordozó média típusát is. Ezek alapján a következő tulajdonságokat tároljuk:

- Cím
- Szerző
- Kiadás éve
- Média típusa

Kapcsolatok

A kapcsolatok miatt lesz „relációs” az adatbázisunk. A tulajdonságok listája alapján elsöre úgy tűnhet, hogy elegendő egy tábla négy mezővel. Viszont bajba kerülhetünk, ha egy könyvnek több szerzője van, vagy ha az egyik könyvünk több formátumban is megvan. Persze az összes szerzőt bepréselhetjük egyetlen mezőbe, de akkor a szerzők alapján való keresés igen nehézkessé válna. Létrehozhatnánk több mezőt a szerzőknek, de hányat is pontosan? Általánosítva: egy könyvhöz több szerző tartozik. Ugyanez igaz a média típusokra is.

A megoldás a kapcsolatok (relationship) bevezetése, melyek különböző táblák adatait köti össze. Relációs adatbázisokban az alábbi három típusú kapcsolat definiálható:

- *Egy az egyhez* – Egy tulajdonsághoz egyetlen egy másik kapcsolódik.

Például egy embernek egy házastársa lehet.

- *Egy a többhöz* – Egy tulajdonsághoz több kapcsolódó tartozik. A fenti példában egy könyvhöz több szerző tartozhat.

- *Több a többhöz* – Több különböző tulajdonságnak több kapcsolódó tulajdonsága lehet. Egy iskolában például a diákoknak több különböző tanárunk lehet.

A példánkban két darab egy a többhöz kapcsolat van. Egy könyvhöz több szerző tartozhat, valamint egy könyv több formátumban is jelen lehet. Ezeket a kapcsolatokat figyelembe véve tervezzük meg az adatbázist.

Az adatbázis tervezése

Hasznos lehet az adatbázist először papíron vagy egy ábrakészítő programban megtervezni, mielőtt elkezdenénk a Base-el dolgozni. Én személy szerint a Dia nevű nyílt for-

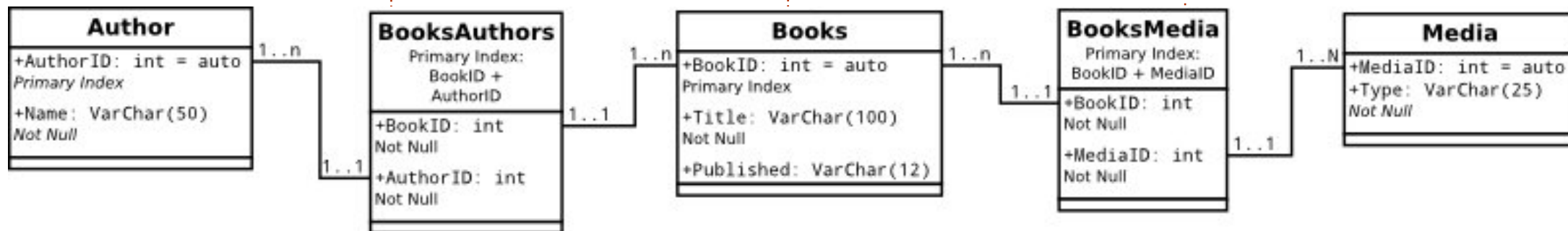
rású programot használom, mivel tartalmaz egy olyan UML (Unified Modeling Language) modult, mellyel programozási ábrákat lehet készíteni. Nem kell tudnunk sokat az UML-ről ahhoz, hogy megtervezzük az adatbázisunkat. A következőkben ennek menetét vesszük át.

Az adatbázisunk fő eleme a Books (könyvek) tábla. Tudjuk, hogy szükség van benne egy Title (cím) és egy Published (kiadás éve) mezőre, emellett pedig kell még egy mező, mely egyedileg azonosít minden bejegyzést. Mivel előfordulhat, hogy két könyvnek ugyanaz a címe, ezért egy automatikusan generált BookID nevű mezőt fogunk létrehozni.

Az Authors (szerzők) táblába felvesszük a szerzők nevét (Name) és egy egyedi, generált AuthorID mezőt. A Media (média típusa) táblába is két mező kerül: a Type (média típusa) és a MediaID.

Most, hogy megvan a három táblánk, össze kell őket kapcsolnunk. A kapcsolat egy ún. külső kulcs (foreign key) segítségével történik. A külső kulcs egy mező, mely összekapcsolja a bejegyzést egy másik táblával. Mivel a példánk összes kapcsolata „egy a többhöz” típusú, ezért nem elegendő a Books tábla egyetlen mezőjében hivatkozni a szerzőkre és a médiatípusokra. A kapcsolat létrehozásához köztes táblákat hozunk létre, melyek a bejegyzések azonosítóhoz hozzárendelik a külső kulcsokat.

Két köztes táblára van szükségünk, melyek neve legyen BooksAuthors (könyvek szerzői) és BooksMedia (könyvformátum). A BooksAuthors tartalmazzon két mezőt, a BookID-t és az AuthorID-t, melyek a Book és az Author táblák azonosítóit kapcsolják össze. A BooksMedia tábla hasonlóan működik: a BookID és a MediaID nevű mezők kötik össze a Books és a Media táblák azonosítóit.

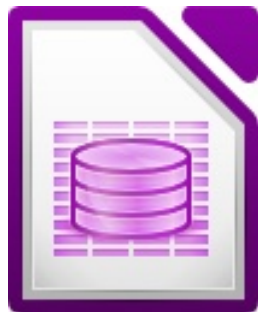

Relational database structure for Books project

A fenti UML diagramon láthatóak a táblák közötti kapcsolatok. Minden doboz egy táblát reprezentál. A táblák nevei a dobozok tetején találhatóak, alattuk pedig a táblák mezői a típusukkal. A típusokat a következő részben fogjuk tárgyalni. A dobozok közötti vonalak mutatják a kapcsolatokat egyik táblából a másikba. Az „1..1” jelölés mutatja, hogy a mező „egy az egyhez” kapcsolatban van a másik táblában található mezővel. Értelemszerűen az „1..n” jelölés „egy a többhöz” kapcsolatot jelöl. Például a BookID mező a Books táblában össze van kötve a BooksAuthors tábla BookID mezőjével. A Books tábla BookID mezőjénél levő 1..n jelölés azt jelenti, hogy egy könyv több mint egy bejegyzést képes hivatkozni a BooksAuthors táblából. A BooksAuthors tábla BookID mezője oldalán a jelölés 1..1, ami szerint ez a kapcsolat egyetlen elemet jelöl ki a Books táblában.

Ezzel a tervvel könnyedén létrehozhatjuk az adatbázisunkat, nincs szükség további módosításra. Tudjuk, hogy milyen táblákra van szükségünk és hogy köztük milyen kapcsolat van. Bár ez elsőre fáradtságosnak tűnhet, később sok időt spórolhatunk meg vele, mivel már előre végiggondoltuk hogyan hozzuk létre és hogyan fogjuk használni az adatbázisunkat.

Következő alkalommal létre fogjuk hozni a táblákat és a kapcsolatokat a LibreOffice Base-ben. A tervezésnek köszönhetően ez gyors és egyszerű lesz.

Elmer Perry eddigi működése tartalmaz egy Apple IIE-t, hozzáadva egy kis Amigát, egy nagy adag DOS-t és Windowst, egy jóadag Unixot, mindezt jól összeturmixolva Linuxszal és Ubuntuval.

16x16 SUDOKU

A 16x16-os hálót töltsd ki 0 és 9 közötti számokkal és A és F közötti betűkkel úgy, hogy minden sor, oszlop, valamint 4x4-es mezőben csak egyszer szerepeljenek a számok 0 és 9, valamint a betűk A és F között.

D	8	2	B		A	3		F	5						
	3				B	7	8	A	E	9					6
F		6						D	8			B	3		A
			1	2	4				B		D	8	E		
	D		4	7			3		0	8	1		2		
	C				D		F		7						8
	0	F		4	3	8	1					7		A	
	A		6	9				2	D			4	E		3
9		0	D			A	C				E	8		F	
	7		8					0	6	A	F		2	B	
B						6		9		8					1
	6		F	E	8		7				2	A			9
	F	5	0		7					D	C	6			
8		A	9			D	6							1	2
C					8	5	4	E	B	6					D
					B	3		1		5		E	C	8	7

A megoldás a 18. oldalon van

A rejtvényt a **The Puzzle Club** - www.thepuzzleclub.com - bocsátotta rendelkezésünkre.

Ebben a cikkben szeretném elmagyarázni, hogyan tudsz kis előkészület és tervezés után megbízhatóan és fájdalommentesen végrehajtani egy teljes rendszer újratelepítést úgy, hogy közben az adataidat, programjaidat és beállításaidat megőrizd.

Régebben voltak gondjaim, amikor önmagára frissítettem a rendszert... úgy tűnik, a folyamatban valami mindig elromlott és mindenképpen az újratelepítés útjára kellett lépnem. Mindemellett szeretem, ha minden friss és tiszta. Friss telepítéssel a merevlemezdet tisztára törölsz és olyan lesz, mintha töredzettség-mentesítettél volna. Emellett lehetőséget ad neked egy kis takarításra, amikor eltávolítom a nem kellő, vagy nem használt programokat. Emiatt eldöntöttem, hogy elfelejtem a ráfrissítést és csak legelőlről kezdem az újratelepítést. E célból kidolgoztam egy módszert, ami lehetővé teszi, hogy ezt viszonylag fájdalommentesen tegyem.

Az általam alkalmazott módszerek és eljárások természetesen nem tölem erednek. Ebben áll a közösség nagysága – aminek része va-

gyok –, hogy nagyon sok, nagyon tehetséges és intelligens ember tartozik ide, akik készek tapasztalataikat megosztani velünk, hétköznapi emberekkel. Nekünk csak annyit a dolgunk, hogy azonosítjuk a szükségleteinket, felkutatjuk a megoldási lehetőségeket, kiválasztjuk az igényeinknek megfelelő, hozzáigazítjuk a helyzethez és alkalmazzuk. Természetesen ez némi munkát feltételez a mi oldalunkról is, de a tényleges munkát az említett tehetséges és intelligens emberek már elvégezték és nekünk csak le kell aratnunk a munkájuk gyümölcsét.

Minden hatodik hónapban megjelenik a *buntu egy új verziója és döntés elé kerülsz, hogy mit tegyél. Először is: egyáltalán frissíteni akarsz erre a verzióra? Lehet, hogy az aktuális változatot jelentősen megpiszkáltad az igényeidnek megfelelően és minden jól fut, vagyis lehet, hogy neked nem kell az új verzió. Mindazonáltal, hacsak a rendszered nem egyetlen alkalmazást futtat folyamatosan és sosem igényel frissítést, tudod, ez nem járható út. Egy, vagy két frissítést átugorhatsz, de végül frissítened kell.

Másrészről, az új verzió tartalmazhat néhány olyan javítást és fejlesztést, amire vártál, tehát te mindenképpen frissíteni akarsz a rendszered. Ha frissítést határoztál el, akkor egy másik döntést kell meghoznod: ráfrissítesz a jelenlegi verzióra, vagy új telepítést végzel? Amikor a két változat mellett és ellen szóló érveket mérlegeled, valami ilyesmire jutsz:

Frissítés mellett:

- egyszerű és gyors (ha minden jól megy)
- a meglévő személyes fájlok és beállítások érintetlenül maradnak
- a meglévő programok és beállítások érintetlenül maradnak.

Frissítés ellen:

- nem mindig működik rendesen
- továbbcipeled a régi, elavult programokat (felhalmozódás).

Friss telepítés mellett:

- minden szép, friss és tiszta
- csak a szükséges és kívánt alkalmazásokat telepíti
- elkerüli a lehetséges frissítési problémákat.

Friss telepítés ellen:

- minden alkalmazást és személyes

adatot ismét telepíteni kell, vagy helyre kell állítani

- időigényesebb.

Miként fentebb említettem, én már eldöntöttem, hogy mindig új telepítést csinállok és ha őszinték akarnak lenni az emberek, akkor a legtöbbben a friss telepítést részesítenék előnyben. De amikor elindítod a Live CD-t és az „Ubuntu 11.10 törlése”-t választod, akkor szigorú figyelmeztetéssel találod szembe magad: „Ez az összes Ubuntu 11.10 programodat, dokumentumodat, fotódat, zenédet és minden más fájlodat törölni fogja!”, az eszed ordítja „NEM!!!” nem akarom az összes anyagomat törölni!

Tehát, hogyan léped át ezt a mentális útakadályt? A válasz, természetesen megbízható mentéssel és biztonságos, következetes eljárás alkalmazásával anyagaid (alkalmazások, adatok és beállítások), az újratelepítés előtti állapotba történő visszanyerésére.

Mentések

A folyamat első kulcsa, legyen megbízható mentés. Nem szándék-

kozom ezt a megbízható mentés menetének oktatására fordítani, az internet keresésre számos eljárást és stratégiát hoz elő ennek megvalósítására. Neked kell eldöntened, hogy számodra melyik a megfelelő és mi a kényelmes.

Mindazonáltal, ha jó mentési eljárást keresel, ajánlanám Mike Rubel kitűnő cikkét:

http://www.mikerubel.org/computers/rsync_snapshots/

Mike Rubel cikke leírja a rsync eljárásos mentést, ami a mentés több példányát őrzi meg, így három, négy, vagy még több verzióval léphetsz vissza. Nem megyek bele Mike eljárásának teljes ismertetésébe, a koncepció teljes megértéséhez a cikket végig kell olvasni és feldolgozni.

De hadd foglaljam össze röviden. A rsync egy nagyon hatékony *nix eszköz célfájlok adott helyen történő, egy máshol tárolt forrással szinkronizált tárolására. Mint minden hasonló eszköz egy rakás opcióval és beállítással rendelkezik. A céljainkat illetően elegendő csak annyit mondani, hogy képes az összes fájl tulajdonságot (időbélyeg, tulajdonos, csoport, engedélyek, stb.) megőrizni. Ha a forrásfájlt módosítják, akkor a célfájlt is szinkro-

nizálja. Ha a forrást törlik, akkor a cél az adott helyről is törlődik. Természetesen emellett, ha új fájl készül, az párhuzamosan létrejön a cél helyen is. Ám ha a forrás és a cél megegyezik, akkor nem csinál semmit, szinkronban vannak. Valójában, ha a kezdeti szinkronizálás megtörtént, akkor következő rsync-ek csak inkrementálisak, tehát a teljes fájlrendszert néhány perc alatt rsync-elheted.

Most érkezünk el Mike Rubels módszerének igazi szépségéhez: az eljárás, ahogy többpéldányos mentést készít tonnányi lemezterület felhasználása nélkül. Mielőtt belemennénk, álljon itt egy rövid magyarázat a fájlra mutató rögzített hivatkozásról (hard link). Ha van egy „file1” fájlod a „dir1” mappában, a fájlneved nem a tényleges fájl. A file1 a lemez bizonyos területére mutató rögzített hivatkozás, ahol a tényleges fájl található. Ha a grafikus felületű fájlkezelődet használva kiválasztod a file1-et és Ctrl+c, majd Ctrl+v-vel egy másik, dir2 mappába másolod ugyanaz alatt a név alatt, csak annyit teszel, hogy megmondod a fájlkezelődnek, menjen a file1 által jelzett lemezterületre, másolja ki az információkat, az új helyen duplikálja és a dir2/file1 nevet használva hozzon létre egy hivatkozást (mutatót) erre az új helyre.

Amennyiben parancssort használ:

```
cp -al dir1/file1 dir2/file1
```

Ez utasítja a rendszert, hogy hozza létre a dir2/file1 fájlnevet, de az a dir1/file1-gyel azonos helyre mutasson. Közben úgy tűnik, mintha két fájl lenne, a valóságban csak két, a lemeznek ugyanazon helyére mutató fájlneved van. Mike Rubel szkriptje így készít többpéldányos mentéseket anélkül, hogy temérdek helyet használna fel a lemezen.

Például: legyen a fő cél neve dest-1 és éppen most rsync-eltük a teljes helyi fájlrendszert a dest-1-re. A dest-1 most a helyi fájlrendszerünk pontos másolata. A következő alkalommal amikor rsync-et végzünk a szkript először ezt a parancsot hajtja végre:

```
cp -al dest-1 dest-2
```

Eredményként a dest-2 (a dest-1-ünk mentése) a dest-1-gyel azonos lemezterületre mutató fix hivatkozásokat fogja tartalmazni. Most nyilvánvalóan két teljes másolatunk van a mentésről anélkül, hogy az eredetnél több helyet használtunk volna fel. Ez nem csak jelentős mennyiségű helyet takarít

meg, hanem sokkal gyorsabb is. Ekkor a dest-1 és dest-2 fájljai azonosak. egy fájl mindkét helyről elérhetsz és pontosan ugyanazt a fájl éred el, mivel a fájlnevek mindkét helyen csak mutatók, hivatkozások ugyanarra, más helyen lévő fájlra. A fájl, az egyik helyen végrehajtott bármilyen módosítás megjelenik, ha a másik helyen lévő ugyanazon fájl megnyitod.

Elképzelheted, hogy mi történik, amikor a következő rsync egy módosított, vagy törölt célfájllal bukkan. Ha a rendszerünkben a file1-et módosítottuk és a változókat rsync-eljük a dest-1-ben lévő fájlra, akkor azok nem jelennek meg a dest-2-ben is? Nem kell aggodni. Rsync előbb LEVÁLASZTJA a dest-1-et, mielőtt felülírná, vagy törölné. Most a dest-2 hely továbbra is az eredeti fájlra mutató hivatkozást tartalmaz és a dest-1 pedig az új fájlra tartalmaz hivatkozást, vagy mutatót.

Ezzel eljutottunk Mike Rubel rendszerének egy másik sajátosságához, amiben más mint ahogy az embereknek általában a teljes és inkrementális mentésre gondolnak és első pillantásra ellentmondó ötöneinknek. Hagyományosan henteente teljes és naponta inkrementális mentést végzünk. Ha helyre

kell állítanod, akkor előbb az utolsó teljes mentést állítod helyre, majd sorban az egyes inkrementális mentéseket, hogy biztosítsd az összes fájlod helyreállítását a legutolsó verzióra. Nem így Mike Rubel rendszerében. Mindig, mindig és mindig a dest-1-re rsync-elsz, ami a teljes mentés és mindig friss. Nincs többé inkrementális helyreállítás! A dest-2, dest-3, dest-4 stb. hivatkozásokat, mutatókat tartalmaz fájlokra, módosítás, vagy törlés előtti állapotukban, mindemellett tartalmaznak hivatkozásokat, mutatókat a még módosítatlan, vagy nem törölt fájlokra. Vagyis lényegében dest-2, dest-3, dest-4 stb. mindegyike a teljes fájlrendszerről készített pillanatkép arról az időről, amikor készültek. Ez nagyon rendben van, és mielőtt megérted az elvet, látod be igazán.

Alkalmazások

Mint említettem a második kulcselem egy biztonságos és következetes módszer az összes alkalmazásod és beállításod helyreállítására.

Egyik csodálatos dolog a *buntu-val kapcsolatban az a programtelepítő csomagkezelési rendszer. Tudom, tudom, *buntu nem az egyetlen Linux disztró, ami cso-

magkezelőt használ, de mindig izgalomba jövök, amikor arra a környezetre gondolok, amitől sok-sok évvel ezelőtt elszöktem. Igen, tudod, arról beszélek, regisztrációs beállításokkal, dinamikus hivatkozási könyvtárakkal, amik rendszeresen egymásra taposnak, gyakran összeomlik és újraindul, és amitől a csomagkezelés és egy hivatalos csomagtároló teljesen idegen gondolat. Bizonyára vannak tiszta Linuxosok, akik ragaszkodnak alkalmazásaik forráskódból való fordításához, de a csomagkezelés egyszerűvé, gyorsabbá és könnyebbé tette számunkra és a többieknek az életet a *buntu-világban.

Sokan, ha nem is a legtöbben, megelégednek grafikus felületű eszközök használatával alkalmazások telepítésére (Szoftverközpont, Synaptic Csomagkezelő), de az igazi erőt és rugalmasságot a parancssor használata adja (apt-get). Bevallom, hogy magam is grafikus felületen keresem az alkalmazásokat, de azután mindig a parancssort használom, hogy ténylegesen telepítsem őket. Amiért parancssorosan telepítek, hogy biztos akarok lenni, a csomag nevét helyesen betűztem, ugyanis telepítését követően az új csomag nevét hozzáadom a „listámhoz”. A listámban szerepel minden, a disztribúcióban szereplő

programokon túl és azon felül, pillanatnyilag telepített alkalmazás. Ez nem egyszerűen egy felsorolás, hanem apt-get parancssori formában van. Mint ahogy tudjátok, az apt-get parancs használható több alkalmazás egyszerre történő telepítésére. Íme, így néz ki a listám:

```
sudo apt-get install asunder
apache2 audacity bum calibre
dconf-tools devede dvdrip
easytag filelight fldiff
gconf-editor geany geany-plu-
gin-macro gftp gimp gnome-rdp
gnucash growisofs imagemagick
imagination keepassx lame
libgtk2.0-dev libmysql-java
libreoffice lsb mysql-server
mysql-workbench nfs-common
ntfsprogs openssh-server
openssh-client pdfedit php5
phpmyadmin psutils putty
shutter vinagre winff xsane
```

Néha hibázik az eljárás. Ha egyik *buntu-ról egy másikra váltok, azt kell tapasztalnom, hogy egy fontos alkalmazás hiányzik, mivel a disztró előző verziójának része volt, de az új verzióknak nem. Semmi gond... Egyszerűen sudo apt-get install, telepítem és hozzáadom a listámhoz. Ugyanakkor, néha egy csomag kikerülhet a hivatalos csomagtárolóból. Ebben az esetben vagy alternatív alkalmazást kell találnom, vagy ke-

resnem kell valakit, aki rendelkezik PPA-val az alkalmazáshoz.

Az alkalmankénti kisebb hibáktól eltekintve, az eljárás általában visszaállítja az összes alkalmazásodat. De... fegyelmezettnak kell lenni a lista naprakészen tartásában, amikor programot adsz a rendszeredhez, vagy eltávolítasz onnan.

Azt is meg kell említenem, hogy a fájlban, amiben a listámat tárolok, a különleges esetekről is készítek feljegyzést. Például, ha PPA-val kell telepítenem valamit, miként az előbb említettem, a parancssort elrakom, és a későbbiekben csak annyit kell tennem, hogy ki kell másolnom és beillesztenem terminálba.

Egyszerűsítés

Mindazonáltal teljesen kiküszöbölhető, hogy az adataidat és alkalmazásaidat helyre kelljen állítanod, amikor csak egyszerűen feljavítasz, vagy rendszert frissítesz. Ez HATALMAS időmegtakarítás, mivel az adataid általában a legnagyobb szelet a meghajtódon, tehát a helyreállítás mentésből sokáig tart. A helyreállítás elkerülésének módszere, hogy NEM töröld őket a rendszer újratelepítésekor. Mód-

szert a megvalósításához: a lemezed úgy particionálnod, hogy a /home könyvtárad önálló partícióra kerüljön.

Ha katasztrófa után állítasz helyre, vagy új lemezre települsz át, akkor természetesen teljes helyreállítást kell végrehajtanod a később leírt módon.

Sokan, amikor a ráfrissítés helyett újratelepítenek, egyszerűen megmondják a *buntu-telepítőnek, hogy az egész lemezt használja fel a telepítésre. Ez a könnyebbik út, és megvan az előnye, hogy nem kényszerít annak eldöntésére, miként particionáld a merevlemezdet, vagy mekkorák legyenek az egyes partíciók stb. Egy partíciónak túl sok helyet foglalva azt jelenti, hogy az használatlan, elvesztegetett lesz, ami egy másik partíciónak hiányozhat. Másrészt, ha nem adsz elég helyet egy partíciónak, különösen a root-nak, elfogyhat a helyed és akár a rendszered is összeomolhat.

Ha kiindulópontot keresel a partíció-méretezéshez, használj lemez-elemzőt, mint a Filelight, annak meghatározására, hogy a /home könyvtárad mennyit vesz igénybe. Használd a df parancsot a teljes felhasznált terület megállapítására. A

különbség megadja, hogy a többire mennyi kell. Valamennyivel növel meg és legyen ez a root partíció mérete. Szükséged van, a számítógéped fizikai RAM-jának méretével egyező méretű cserepartícióra (swap). A maradékot használd /home-nak.

A következő segít bemutatni ezt. Vedd észre, hogy VirtualBox-ot futtatok a laptopomon, hogy képernyőképeket tudjak készíteni a lépésekről. A bemutatóban látható partícióméretek nem ajánlások. Egy viszonylag kis, 16 GB-os virtuális lemezt használok és egyszerűen három részre particionáltam a bemutatató kedvéért.

Válaszd a „Valami más”-opciót, amikor megkérdi, milyen telepítést akarsz. Ez lehetővé teszi az önálló root, swap és /home partíció létrehozását.

Ha pillanatnyilag minden egy partíción van, akkor a következő képernyő lesz, ahol a partícióidat hozzáadhatod.

Jelöld ki az eszközt, /dev/sda, és kattints a „Hozzáad...”-ra. A következő képernyőn határozd meg a fájlrendszer típusát és válaszd ki „/”-t a root csatolásához. Adj egy másik partíciót a swap-nek. Ezután adj egy másik partíciót hozzá és válaszd ki a /home csatolási helyének.

Most a „Telepítés típusa” képernyőd valahogy úgy néz ki, mint a következő oldalon balra lent látható.

Minthogy ez egypartíciós lemez volt, amit háromra osztottam, mind a /, mind a /home formázásra kerül, miként a jelölők is mutatják.

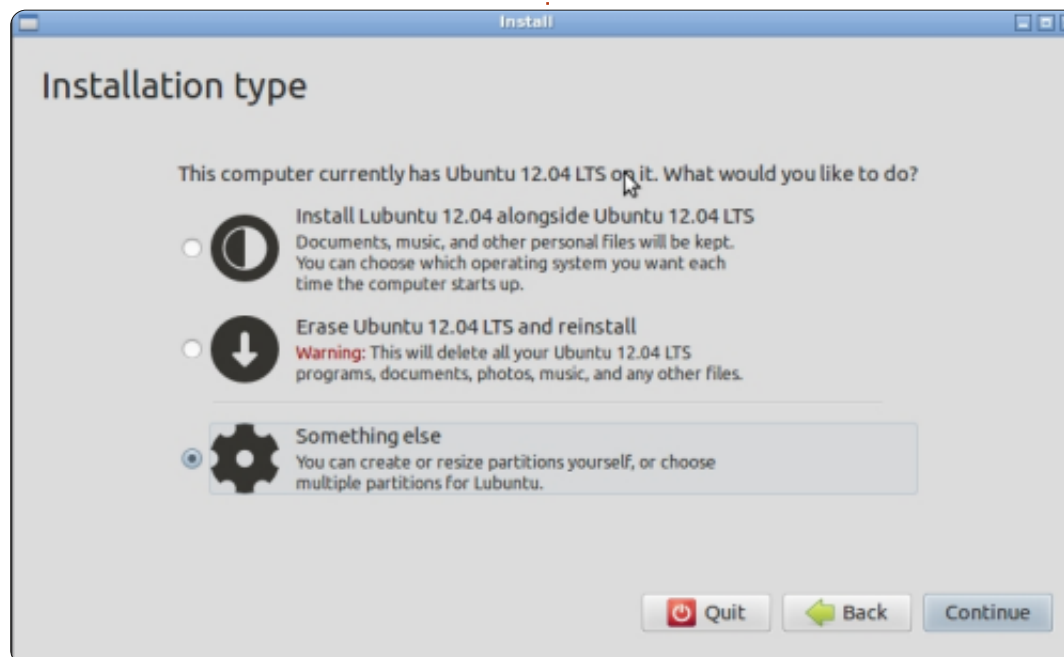
Folytasd tovább a telepítést. Mivel első alkalommal osztottad három részre a meghajtódat, mindent teljesen helyre kell majd állítanod a /home partíción, mivel újra lett formázva.

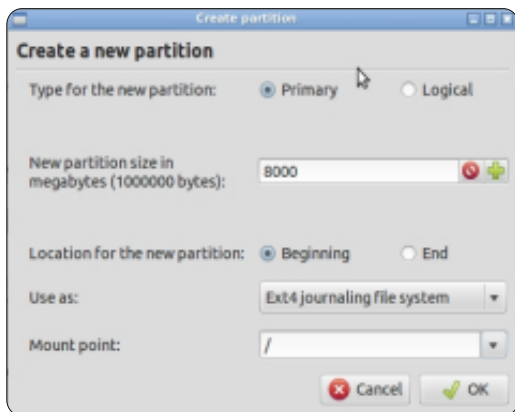
Ám a jövőben, amikor ide érsz, úgy néz majd ki a „Telepítési típusa”, miként jobbra lent látod.

Megtalálta az összes, korábban létrehozott partíciódat, de a telepítő addig nem tudja, mit tervezel velük, amíg külön nem utasítod.

Válaszd ki az eredeti / (root) partíciódat, /dev/sda1 az esetemben, és kattints a „Változtat”-ra. Ekkor ismét meg kell mondanod, milyen fájlrendszert tegyen a partícióra és hová akard csatolni. Arról is gondoskodj, hogy formázásra ki legyen jelölve.

Ezután válaszd ki az eredeti /home partíciódat. Határozd meg a

fájrendszer típusát és a csatolási pontot, de **GYŐZDJ MEG ARRÓL, HOGY NE LEGYEN FORMÁZÁSRA KIJELELVE.**

Ezután folytasd az újratelepítést. Mivel ez alkalommal nem formázta a /home partíciót, minden

adatod és beállításod érintetlen marad, visszaadva a ráfrissítés majdnem minden előnyét, mivel semmilyen /home anyagunkat sem kellett helyreállítani mentésből.

A folyamat

Rendben. Tétélezzük fel, hogy kitaró voltál a mentésekben és a „listád” naprakészen tartásában, ám eljött az ideje a rendszered újratelepítésének, lett legyen az akár új verzióra frissítés, akár új disztró, esetleg összeomlás utáni helyreállítás, vagy egyszerűen frissíteni akarsz a rendszeredet. Íme a folyamat:

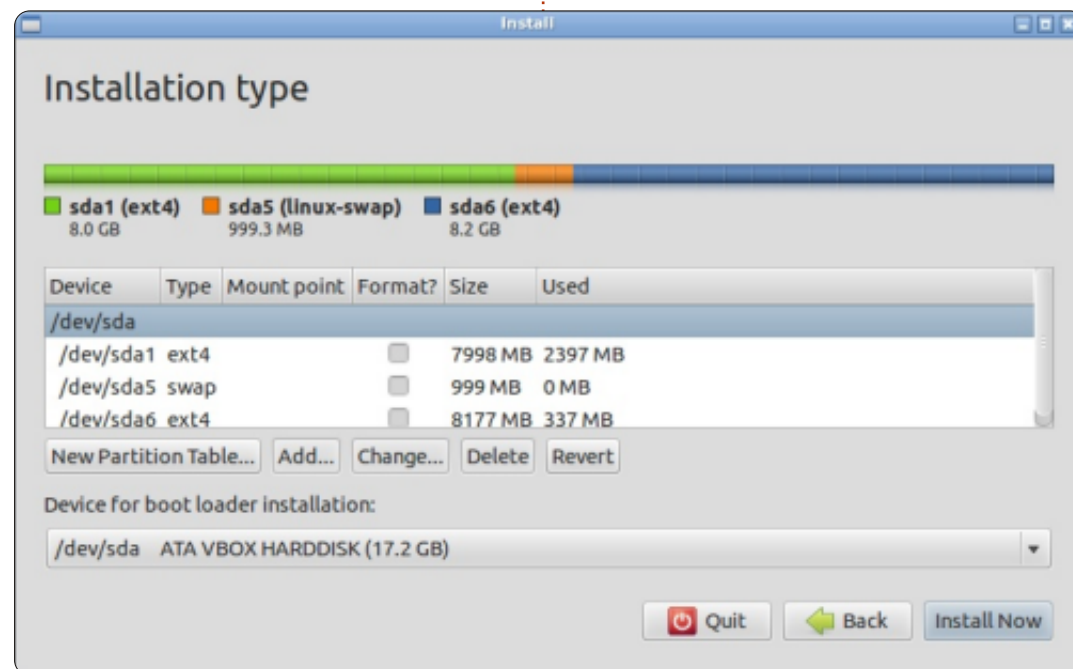
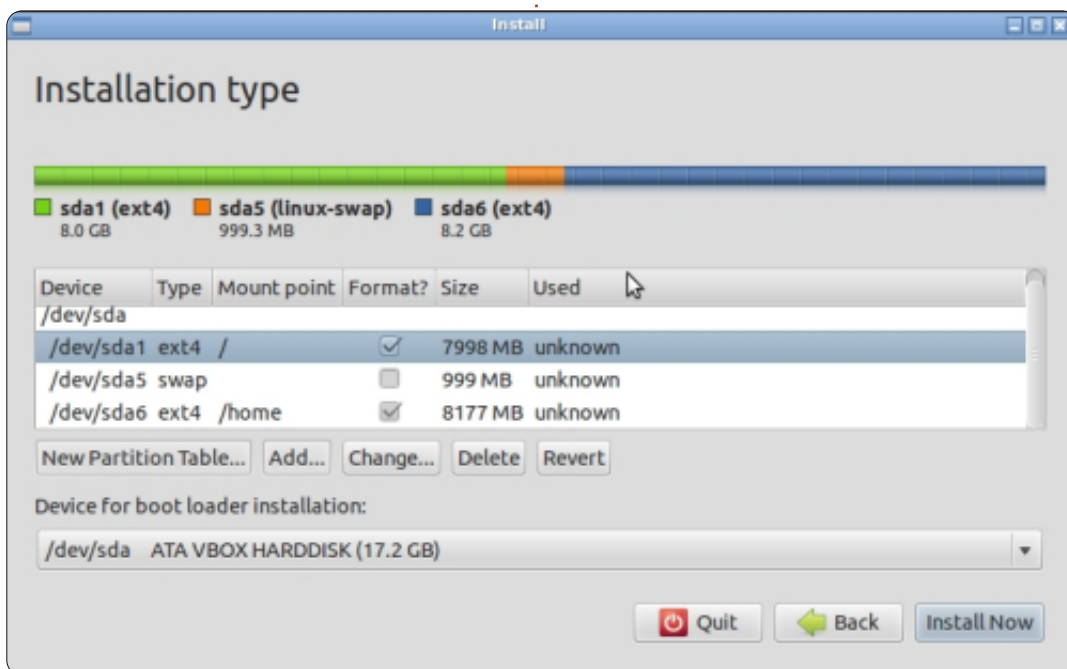
Jegyezd fel a számítógéped ne-

vét – általában szeretnéd, hogy az új rendszerednek ugyanaz legyen a neve mint a réginek. Mindemellet a számítógép nevének megváltoztatása nem okozhat semmilyen problémát. Általában elegendő terminált nyitni és a számítógéped neve a parancssorban megjelenik. Az enyémet a fent középben látható kép mutatja a következő oldalon.

Vagyis, Ubuntu-D620 a számítógéped neve. Ahogy láthatod, egy Dell D620-ason futtatok Ubuntu-t. A D620 nem a legújabb hardver és ezért kerestem az Ubuntunál valamivel „könnyebbet” és a Lubuntunál kötöttem ki... most.

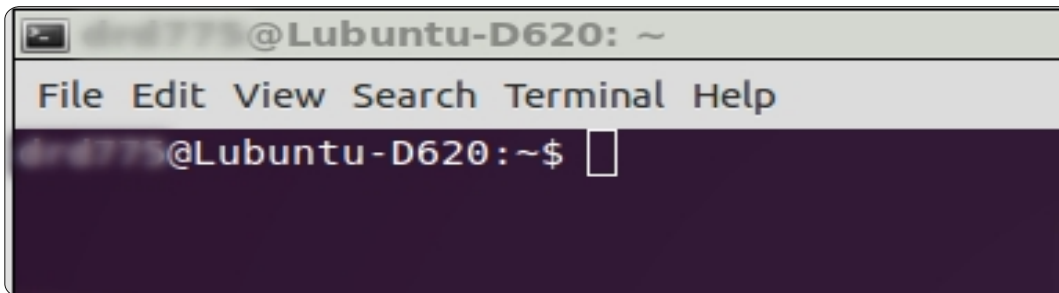
Ha egyébként vezeték nélküli hálózati kapcsolatot használ, a telepítéshez helyette vezetékes kapcsolatra válthatnál. Esetemben a vezeték nélküli mindig megszakad újratelepítéskor, mivel a Broadcom meghajtók nem részei a disztrónak. Valószínűleg szükséged lesz hálózati kapcsolatra mielőtt a telepítésed befejeződné, tehát ne kockáztass, egyszerűen dugd be most.

Helyezd be a CD-t és indíts újra a CD-ről, majd válaszd „Valami más” opciót, a fent leírtak szerint, vagy a partíciók létrehozásához, vagy csak a root partíció formázásához, miközben a /home-ot érintetlenül hagyod. És itt kell majd beírnod a

számítógép nevét és a felhasználónevedet. Biztosan ugyan azt a felhasználónevet akarod használni, mint a régi rendszerben, így a telepítő a létező home mappádat használja – mintsem új felhasználói mappát hozna létre a /home-ban – és az adataid jogosultságai érintetlenül maradnak. Hadd fusson, és indíts újra amikor kész.

Az újraindítás után futtasd a „Frissítéskezelőt”, hogy az új telepítésedhez az összes frissítés és javítás meg legyen. Ha szükséges állítsd helyre a home mappádat a mentésből. Erre csak akkor van szükséged, ha új meghajtóra, vagy számítógépre költözöl, vagy összeomlásból állítasz helyre. Ha egyszerűen újratelepíted az operációs rendszert és a meghajtódat a fent leírtak szerint particionáltad, akkor minden adatod és alkalmazás-beállításod még mindig a /home partíción megtalálható és NEM kell helyreállítani semmit. Bármelyik esetben, akár helyreállítod a /home-odat, akár a meglévő /home-ot használod, a home mappád tartalmazni fogja az összes rejtett fájlt, amik az alkalmazásaid beállításait adják meg. Esetemben, néhány más fájl is van, amiket a /home mappámon kívülről állítok helyre: /var/www (a helyi honlapjaimhoz), és a /lib/firmware/b43 (a vezeték nélkülimhez). Van egy másik rsync szkriptem, amit futtatva eze-

ket egy menetben helyreállítom.

Itt én szeretek újraindítani, hogy megbizonyosodjak, a bejelentkezésem minden rendszerbeállítást elér, a korábban meghatározottak szerint.

Futtasd a `sudo apt-get install parancsodat` az alkalmazásaid újratelepítéséhez. Itt az ideje a listád átnézésének, hogy kiiktass minden alkalmazást, amit már nem használsz, vagy nem kell. Mivel az alkalmazásaid beállításai már a /home mappádban (rejtett fájlokban) vannak, a csomagtelepítő megtalálja és használni fogja. A legtöbb esetben az újratelepített alkalmazások a korábbiak szerint lesznek beállítva. Amennyiben úgy döntesz, hogy eltávolítasz egy alkalmazást a listádról, a beállító fájlja a home mappádban továbbra is ott marad. Ne foglalkozz vele. Nem foglal sok helyet, és később, ha úgy döntesz ismét telepíted az alkalmazást, `sudo apt-get install` és a beállításaid ott lesznek.

Ennél a pontnál és még egyszer újra szoktam indítani. A rendszer

most már teljesen működőképes kell legyen és majdnem teljesen úgy néz ki mint annak előtte, de szükség lehet némi állítgatásra. Például, nekem mindig kézzel kell újratelepítenem a nyomtatómat, mivel nincs hivatalos csomag az Epson Artisan 730-as nyomtatómeghajtókból a tárolóban. Van egy .deb csomagom a Letöltések mappában, tehát csak egyszerűen kézzel telepítenem kell és ezután belépni a CUPS-ba, a nyomtatót hozzáadni. MySQL-t is használok, és kézzel kell importálnom az adatbázisaimat a mentésből. Ezek lehetnek azok a dolgok, amikről a listádat tartalmazó fájlban emlékeztetőt akarhatsz készíteni, megjegyzés formájában.

Ellentmondások

A folyamatok nem bolondbiztosak: ne kezdj bele anélkül, hogy mindent alaposan nem tesztelnél. A merevlemezek ára annyi, amennyi, és viszonylag olcsó kéznél tartani egy tartalék meghajtót tesztelésre. Egyszerűen távolítsd el a

rendszerlemezdet és helyezd be a tartalékot. Ha a dolgok nem úgy működnek, mint kellene, legalább a rendszeredet nem bénítottad meg.

Alternatívaként telepítheted a VirtualBox-ot a számítógépedre és létrehozatsz Virtuális gépet (VM) a folyamat tesztelésére. Kétségtelen, hogy ez nem annyira gyors, mert a VM ki-, és bemenete nem annyira hatékony, de a tesztelésben előnye, hogy egy hiba gyorsan kijavítható, ha a VM-ről a kritikus részeknél pillanatképet készítesz.

Összegzés

A célom ezzel a cikkel az, hogy bemutassam a ráfrissítés lehetséges előnyeit és az újratelepítés valódi tényleges előnyeit. Ha már ismered a folyamatot és biztos vagy abban, hogy képes vagy végrehajtani, megnyugodhatsz tudván, ha a gépedet elveszett, ellopták, vagy megsérül, bármilyen katasztrófából helyre tudsz állítani.

Remélhetőleg a cikk arra serkent, hogy valamiféle tervvel és előkészületekkel várd a következő frissítést, vagyis eszközeid és tudásod rendelkezésre áll, amikor kell.

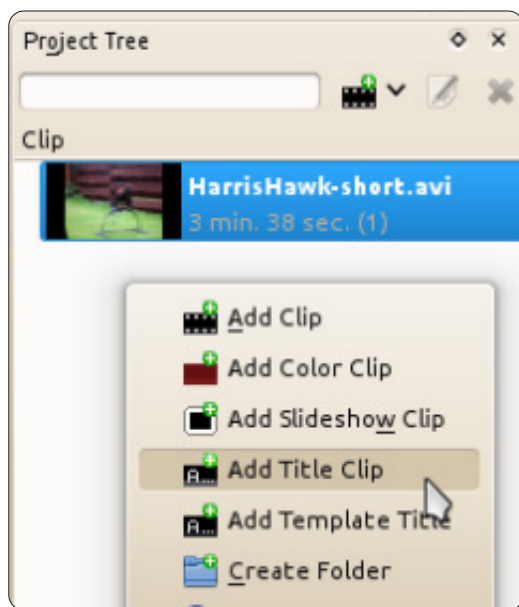
Hogyanok

Írta: Ronnie Tucker

Videószerkesztés Kdenlive-val - 3. rész

Ebben a hónapban a felvezető és záró cím videóhoz történő hozzáadásával foglalkozunk.

Ha a klip-területen jobbal kattintasz, akkor előjön egy „Cím klip hozzáadása” opció.

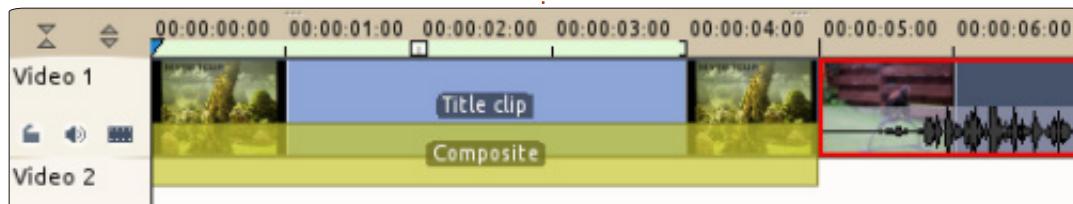
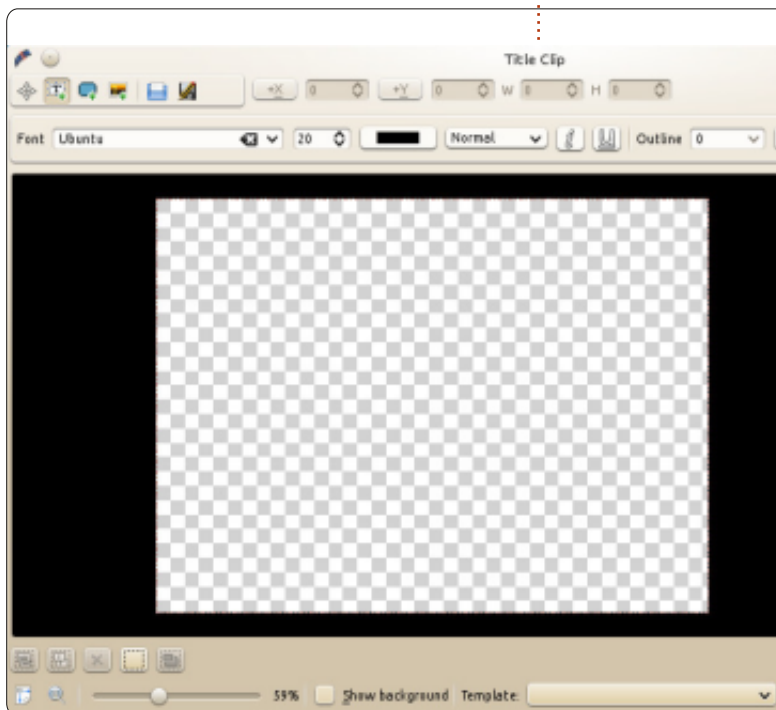

Rákattintva egy új ablak nyílik (jobbra látható) üres, szerkesztésre váró címmel.

Az ablakban balra fent (a menü alatt) ikonok találhatók mozgatásra, szöveg hozzáadására és így tovább. Alatta pedig opciók a betű jellemző-

inek kiválasztására, váltására. Jobboldalon lefelé pedig opció a (cím) időtartamának meghatározására, majd forgatási, igazítási lehetőségek találhatók. Végül két fület látsz a háttér szerkesztésére és az elemek animálására.

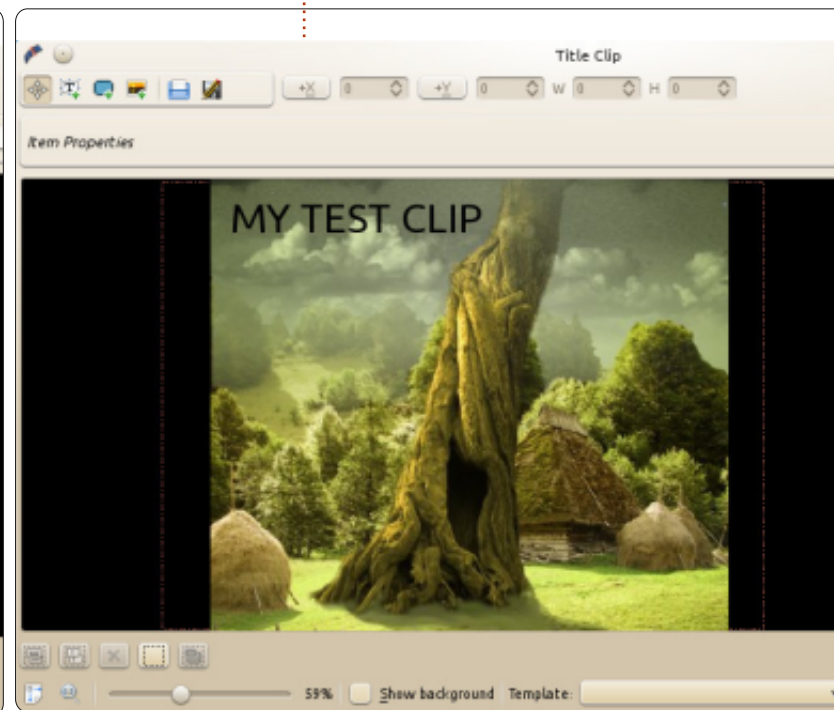
Most ragaszkodunk az egyszerűséghez, képet és némi szöveget adok hozzá az ablak baloldalán fönt található gombok használatával (jobbra lent látható), és a „Háttér” füllel fekete háttérrel és a

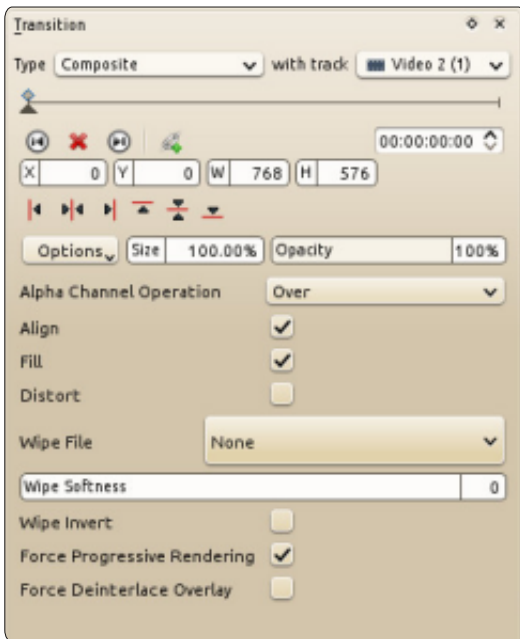

csúszkával átlátszatlanítást adok hozzá. Az „Időtartam”-ot hagyom 00:05:00-ön (öt másodperc) és OK.

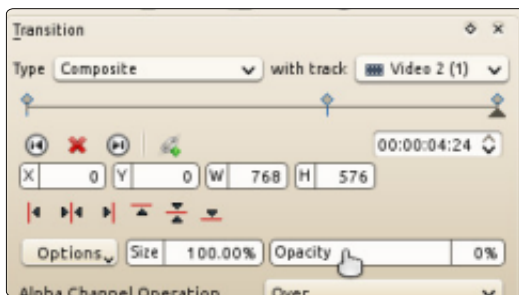
A cím klipem, amit éppen most készítettem, megjelenik a klip tároló területen, készen arra, hogy a videóba húzzam.

Nem kezelheted a cím klipet úgy, mint a többi, vagyis effekt, átűnés nem engedélyezett. De, ahogy azt a „Videó 1” sávban lévő cím klip alatt láthatod, van egy „Kompozit” doboz. Kattints rá a cím klip viselkedési tulajdonságainak szerkesztéséhez. Először hozz átfe-

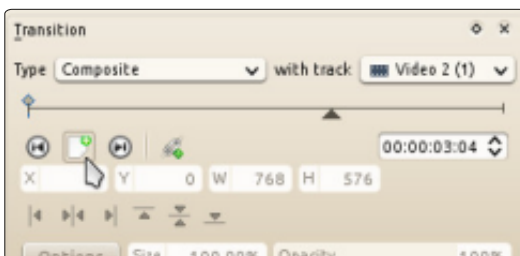
és hagyd a beállításokat, ahogy vannak. Most húzd a mutatót a vonal végére és készíts egy újabb kulcsképet. Ez alkalommal, ennek a kulcsképnek az átlátszatlanság csúszkáját állítsd nullára:

Íme! A cím klippünk kitűnése a hárommásodperces jelnél kezdődik és két másodpercig tart.

désbe egy videót a cím klippel. Én kétmásodperces átmenetet veszek.

Számos opció található a „Típus” lenyíló menü alatt (jobbra fönt), csak a „sávval”-nál válaszd ki „Videó-2”-t (esetemben). Most mozgasd a kis fekete felfelé mutató nyilat a vízszintes vonal alatt oda, ahol az áttűnést indítani akarsz (3 másodpercnél és két másodpercig tart). Kattints a „Kulcskép hozzáadása” gombra:

Ha szeretnél valamiről olvasni ebben a sorozatban, küldj nekem egy e-mailt a ronnie@fullcirclemagazine.org-ra

A következő hónapban az effektek sokkal haladóbb alkalmazását fogjuk megnézni.

Ronnie alapítója és szerkesztője a Full Circle Magazinnak, hivatalos Ubuntu Tag, részmunkaidős művész, akinek a művei megtekinthetők a: <http://ronnietucker.co.uk> honlapon.

16x16 SUDOKU

D	8	2	B	6	A	E	3	7	F	C	5	9	0	4	1
0	3	4	C	D	B	7	8	A	E	1	9	2	F	5	6
F	E	6	5	0	C	1	9	D	8	2	4	B	3	7	A
A	9	7	1	2	4	F	5	6	0	B	3	D	8	E	C
5	D	B	4	7	6	C	E	3	A	0	8	1	9	2	F
1	C	9	3	A	D	2	F	4	7	E	B	0	5	6	8
2	0	F	E	4	3	8	1	C	5	9	6	7	B	A	D
7	A	8	6	9	5	0	B	2	D	F	1	4	E	C	3
9	2	0	D	3	1	A	C	B	4	7	E	8	6	F	5
3	7	1	8	5	9	4	D	0	6	A	F	C	2	B	E
B	5	E	A	F	0	6	2	9	C	8	D	3	7	1	4
4	6	C	F	E	8	B	7	5	1	3	2	A	D	9	0
E	F	5	0	1	7	9	A	8	2	D	C	6	4	3	B
8	B	A	9	C	E	D	6	F	3	4	7	5	1	0	2
C	1	3	7	8	2	5	4	E	B	6	0	F	A	D	9
6	4	D	2	B	F	3	0	1	9	5	A	E	C	8	7

MEGOLDÁS

Ebben a részben az Inkscape erősségét fogom bemutatni: az Útvonalakat. Azt mondtam „bemutatni”, mert útvonalakat készíthetsz, használhatsz és többféleképpen módosíthatsz, tehát időről-időre visszatérünk ide, ahogy haladunk a részekkel.

De, ebben a hónapban nem csinálunk semmi bonyolultat, kezdjük a Vonallal eszközzel (SHIFT + F6 vagy „b”).

Válaszd ki, kattints a vászonra és mozgasd az egeret valahova a vásznon majd kattints duplán a befejezéshez.

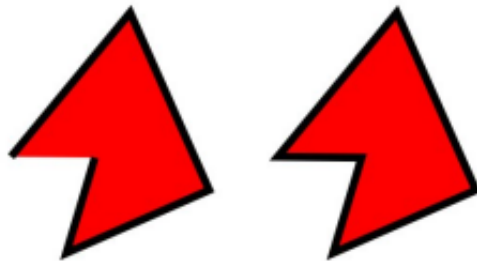
Most készítetted el a legegyszerűbb útvonal típust: az egyenest. Próbáld meg színt adni neki és növelni a vastagságát a Kitöltés és Körvonal dialógusban, vagy az állapotsoron lévő eszközökkel, amiket már megismertünk. Most, válts a Kiválasztás eszközre (emlékeztető: csak nyomd le a szóközt) és vedd észre hogy átméretezheted, forgathatod és nyírhatod, de ezt valószínűleg már sejtetted. Kattints duplán a rajzolt vonalra a szerkesztés módhoz és meglátod, hogy va-

lami szokatlan történt: amikor kétszer kattintasz a sokszögön, el-lipszisen vagy csillagon akkor a megfelelő eszközre vált, de ha az útvonalra kattintasz kétszer, akkor az „Útvonal szerkesztése csomópontok által” (csomópont) eszközre vált.

Nemsokára közelebbről is megismerkedünk a csomópont eszközzel, de most újra válaszd ki a Vonallal eszközt. Most kattints többször a vásznon, mielőtt dupla kattintással befejezed. Éppen most hoztál létre egy több vonalból álló útvonalat. Valószínűleg „nyitott” útvonalat csinálnál, aminek a két vége különbözik.

Ha rajzolsz egy másik, több részből álló útvonalat, aminek a vég-

pontja a kezdőpontja, akkor „zárt” útvonalat csinálsz. A különbség akkor jelentkezik, amikor kitöltést

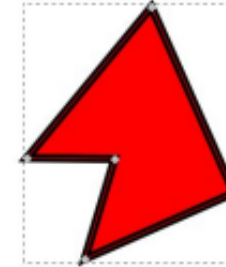
adsz hozzájuk. Remélem, ez emlékeztet a sorozat első cikkében bemutatott ívek létrehozására.

Ahogy láthatod, ha kitöltést teszel a nyitott útvonalra, pont addig fog tartani, ahogy a zárt változatban a záró vonal tartana. Ez sokszor kényelmes funkció annak ellenére hogy csak akkor működik ha egy vonallal megoldható az útvonal zárása, egyéb esetben más eszközt (amit jövő hónapban mutatok be) kell használnod, mert a kitöltés eltűnik.

Térjünk vissza a Csomópont eszközhöz, kétszer kattintva valamelyik útvonalra vagy az F2 vagy az „n” gomb megnyomásával. Dupla kattintással válthatsz a kiválasztó és a csomópont eszköz között, illetve ha a billentyűzetet választod rá kell kattintanod az útvonalra hogy ki legyen választva. Kis, gyémánt alakú vezérlőket kell látnod minden vonalrésznél. Ezeket „csomópontoknak” hívják és ahogy gondolom rájöttél a Csomópont eszközzel tudjuk módosítani őket.

Próbáld megfogni az egyik csomópontot az egereddel. Majd nyomd le a SHIFT-et miközben a

többi csomópontra kattintasz. A kiválasztott csomópontok színe sárga lesz (nálam kék – a ford.) majd a fogd meg és vidd őket a kiválasztott csomópont köré. A csomópontokat bármelyik rész végéhez akarod

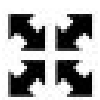

vinni? Csak kattints arra a vonalra ami összeköti őket, tartsd lenyomva a SHIFT-et amíg csinálod, majd add hozzá a kiválasztáshoz a többi csomópontot és húzd. Ha megnyomod a „!” (SHIFT + 4), akkor megfordítja a kijelölést, ami nagyon hasznos ha bonyolult útvonalakkal dolgozol. Végül, jelöljük ki „gumiszalaggal” a csomópontjainkat: kattints valahova a vásznon, majd az egér gombját folyamatosan nyomva tartva rajzolj egy téglalapot ami magába foglalja a kijelölendő csomópontokat. Engedd el: ki vannak jelölve a téglalapon belüli csomópontok, mintha csak SHIFT-el dolgoztál volna.

Természetesen, van tovább is! Válassz pár csomópontot majd kapcsolj be a „Kijelölt csomópontok

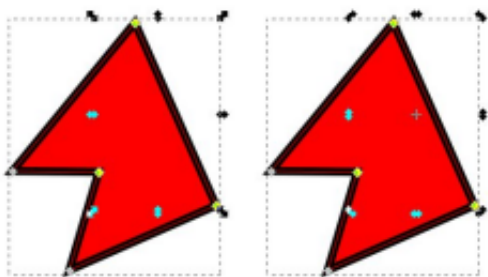
transzformációs vezérlőelemeinek megjelenítése” gombot. Ismerős mozgató/átméretező vezérlőket látsz a kiválasztott csomópontok

körül. Kattints rá egy kijelölt csomópontra és átváltasz forgató/ferdítő

módba. Ezek ugyanúgy működnek, ahogy a Kiválasztó eszköznél már megszoktad, de csak a kiválasztott csomópontra lesznek érvényesek, nem az egész objektumra.

Most pedig gondolj vissza az előző cikkekre, amikor színátmenetet szerkesztettünk közvetlenül a vásznon. Új fázis hozzáadása a színátmenethez nagyon egyszerű csak kettőt kell kattintani azon a helyen,

ahol meg akarod jeleníteni. Új csomópont hozzáadása is ugyanilyen egyszerű: kattints kétszer az útvonalra és megjelenik. Ha pontosan a vonal közepére akarod az új csomópontot, válaszd ki mindkét végét a vonalnak (emlékeztető: ha a vonalra kattintasz, ugyanez történik) majd nyomd meg az INSERT gom-

bot vagy kattints a <kép> gombra az eszköztáron. Az új csomópont automatikusan hozzá fog adódni a kiválasztáshoz, tehát egymás után

többször ismételheted a műveletet, ha több részre akarod bontani a vonalat.

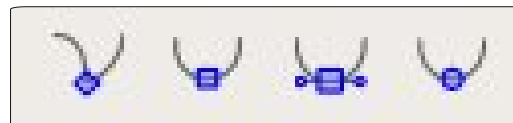
Most pedig legyünk egy kicsit kanyargósak. Kattints a az egyik vonalrészre hogy gyorsan csináljunk belőle „Bézier-görbét”. A görbék végén lévő csomópontoknak kell lenniük egy kicsi, kerek, vékony vonallal hozzájuk kötött vezérlőknek. Az éles ívek egyszerűen arrébb vannak csúsztatva a vonaltól, de ezeket finomítani lehet a kör vezérlőkkel.

Ha úgy döntöttél, hogy a Bézier-görbédet vissza akarod alakítani egyenes vonallá, először is ki kell választanod a két záró csomópontot, majd nyomd meg a SHIFT + L billentyűket vagy használd a gombot az eszköztárról. A szomszédos gomb (vagy SHIFT+U) pedig az egyenes vonalat alakítja görbévé. De legtöbbször a vonalak húzogatása és a Bézier-görbék igazítása vezet célra.

A kicsi, gyémánt alakú csomópontok, amikkel eddig játszottunk, csupán az egyik féle típus volt a négy csomópont fajtából amit az útvonalnál használhatsz. Ezekkel a csomópontokkal lehet az út részeit bármely irányba kiegészíteni vagy sarkot csinálni az útvonalon, annak ellenére hogy hegyes sarkok az utolsó dolog amit akarunk, de néha kell. Tehát, háromféle csomópont van még: íves, szimmetrikus és auto-íves. A módok között „CTRL+klikk egy csomóponttal” válthatsz, vagy kiválasztasz egy csomópontot és az eszköztáron megkeresed a fajta ikonját:

Egy rövid összefoglaló a négy csomópont fajtáról:

- **Csúcsos:** A vonalak hegyesen is találkozhatnak.
- **Íves:** Biztosítja hogy a két vonal által bezárt szög mindig ugyanakkora legyen.
- **Szimmetrikus:** Ugyanaz mint az íves, plusz a csomópont két vezérlője hosszúságának is meg kell egyeznie.
- **Auto-íves:** Ha az auto-íves vagy annak egy szomszédos csomópontját arrébb helyezed, a vezérlőkkel beállított ívet fogja tartani a csomó-

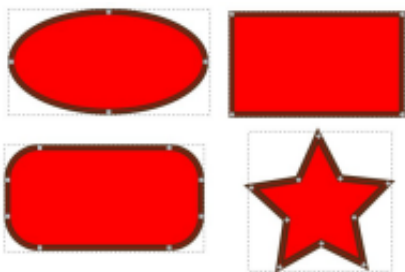
pont. Azonban ha a vezérlőt változtatod, visszavált íves módba.

Természetesen, a legjobban akkor érted meg a négy típus különbségét, ha egyszerűen rajzolsz egy vonalat és játszol a lehetőségekkel.

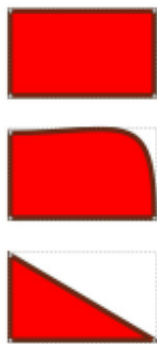
Szeletek rajzolása a semmiből a Vonal eszközzel csak az egyik módja az útvonal létrehozásának, de az Inkscape több másikat is kínál. Az egyik legáltalánosabb előfordulása az objektum útvonallá konvertálása. Ezzel egyszerűen tudsz egy téglalapot, ellipszist vagy egy sokszöget útvonallá alakítani, aminek a csomópontjait szabadon változtathatod. Az egyetlen hátránya ennek a szabadságnak, hogy az objektum elveszíti eredeti tulajdonságát, így nem tudod használni rajta a Tégla-lap eszközt, hogy megváltoztasd a sarkok szögét, ha már útvonallá lett konvertálva, vagy a Csillag eszköz se használható szögek hozzáadására. Útvonalról nem tudod visszakonvertálni az eredeti típusára az objektumodat még akkor sem ha nem végeztél rajta semmilyen módosítást. Ez egy egyirányú átalakítás.

Ezeket a figyelmeztetéseket nem feledve, rajzoljunk néhány objektumot és konvertáljuk őket útvonallá. Kezdeként szükségünk van pár alakzatra, amik készítését

megtalálod az előző cikkekben. Szükségünk van: ellipszis, négyzet, lekerekített sarkú négyzet és egy csillag alakzatokra. Válaszd ki mindegyik objektumot majd válassz az Útvonal > Objektum alakítása útvonallá menüpontot. (vagy CTRL+SHIFT+C ha jobban tetszik). Kattints kétszer mindegyik útvonalra, hogy láthasd az Inkscape hol hozta létre a csúcsos és az íves csomópontokat.

Változtasd az útvonalakat: mozgass csomópontokat, változtasd meg csúcsosról ívesre majd vissza, vidd arrébb a vonalakat, változtass a Bézier-görbéken, adj hozzá új csomópontokat az INSERT gombbal vagy dupla kattintással esetleg jelölj ki egy csomópontot és a DELETE billentyűt (vagy az eszköztár megfelelő gombját) megnyomva töröld azt. De itt jön egy csavar: Az Inkscape a lehetőségeihez képest igyekszik megtartani az útvonal eredeti alakját, a kevesebb csomópont ellenére

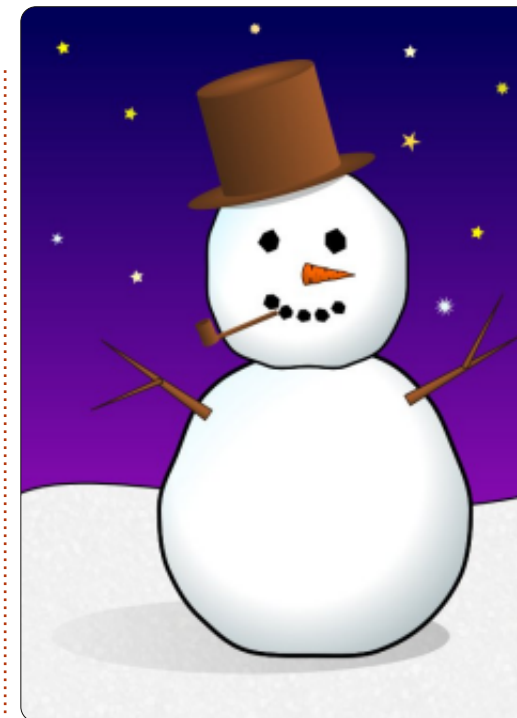
is. Ha csak törölni akarsz a csomópontot az alak megtartása nélkül, a CTRL+DELETE gombot kell leütnöd. Tisztán látszik a különbség amikor törörsz egy szöveget a négyzetből.

Ha túl messzire mentél a csomópont szerkesztésével (vagy bármi mással az Inkscapeben) mindig vissz tudod vonni a Szerkesztés > Visszavonás menüponttal (CTRL+Z). Az Inkscape egy listát ír minden szerkesztéséről, tehát többszörösen is visszavonhatsz dolgokat ha akarsz. Nézd csak meg a Szerkesztés > Visszavonási előzmények menüpontot, ha tényleg vissza akarsz menni az időben.

Összességében, az Inkscape egy igazán stabil alkalmazás, de alkalmanként összeomlik. Személyes tapasztalatom szerint legtöbbször útvonalak szerkesztését használod visszavonásokkal. Szerencsére, amikor tudja, akkor nagyon jól használható a munkád biztonsági mentése. Ha az Inkscape egy dialógust mutat, hogy összeomlott abban szokott lenni egy elérési út és egy fájlnev a biztonsági mentéshez. Általában ez az állomány ugyanott van ahol az eredeti – vagy a home

mappádban ha még nem mentetted el a rajzodat – a neve pedig a rajzod fájlnevéhez írt pontos dátum és idő. Általában csak megnyitod a biztonsági mentést, mented egy másik néven és folytatod a munkát mintha mi sem történt volna. Mint minden állományt a gépen, itt is kifizetődő a folyamatos biztonsági mentés, illetve én általában úgy kezdem (újra) a munkát hogy Fájl > Mentés másként... és egy teljesen más nevet adok neki. Így sose veszthetek túl sok adatot egy Inkscape összeomláskor.

Most, hogy az Inkscape alakzatait útvonalakká tudjuk alakítani, itt az ideje hogy a hóemberünk kevésbé szabályosnak nézzen ki. Alakítsd át az ellipszis fejet és testet, majd adj hozzá új csomópontokat és mozgasd azokat hogy csomók, dudorok legyenek rajta és aszimmetrikus legyen mint egy átlagos hóember. Egy kicsit alakíthatod a répa orrát. Rajzold darabosra, egyenetlenre, rozogára. Az ég profitálhat egy kis hullámosságból hogy érzékeltesse a havazást. Csinálhatsz még több ágú kart, szétzúzhatod a kalapját. Én most így fogom hagyni egészen a jövő hónapig, amikor is megtanulunk néhány módszert bonyolult útvonalak egyszerű és gyors létrehozására, módosítására.

Mark 1994 óta használ Linuxot és két webes képregényét is Inkscape-pel rajzolja: „The Greys” és „Monsters, Inked”, amiket megtalálsz a <http://www.peppertop.com/> oldalon.

Amúlt hónapban erősen indítottuk el a CRUD-unkat. Szándékosan nem mentünk bele a részletekbe. Nagyon szeretek példán keresztül tanítani, és minden, amit az első részben tanultunk, kezd teljes értelmet nyerni most, hogy belekezdünk a JavaScript-be/JQuery-be és CSS-be.

Erősen ajánlom, hogy olyan sokat tanulj a JavaScript-ről, amennyit csak tudsz. Ez egy nagyon hatékony nyelv és garantálom, hogy nem úszod meg, hogy ennek teljes megértése nélkül webfejlesztő légy. Én átadom neked, amit tudok, de a nyelvtanulásodhoz nem elég csak az én bevonásom.

Szinte minden, amit a programokon belül teszünk, adatokat tartalmaz. A különböző típusú adatoknak különböző deklarációi vannak. Például: a 42 szám, az „answer to life” egy szöveg karakterlánc, a „TRUE” pedig logikai. Ezek az adattípusok normálisan valami olyasmiben láthatók, amiket változóknak hívunk. Úgy gondolhatsz a változókra, mint az algebra előtti matekóráidra. $x = 42$, $y = 13$, old meg a $(x + y = z)$ egyenletet.

```
var answer = 42;
```

A változók deklarálása egészen egyszerű ötlet. A fenti az „answer” változóra mutat példát, amelyet deklaráltunk és a 42-es számot adtuk értéként. A „var” szöveg mondja meg a JavaScript-nek (JS), hogy itt változódeklaráció történik és, hogy a következő szó annak a változónak a neve, amelyet deklarálunk. Az egyenlőségjel (=) itt nagyon fontos. A következő mondatot párszázszor el kell olvasnod, míg a fejedbe nem sulykolod. Az egyszerű egyenlőségjel '=' egy beállító operátor. Bármi, ami a '=' operátor jobb oldalán van, most abban a változóban tárolódik, amelyet a baloldalán deklaráltunk. A sor utolsó karaktere, és messze az egyik legfontosabb dolog, amit meg kell tanulnod, a pontosvessző ';'. A pontosvessző egy azonosító a JS számára arra, hogy ez a sor vége. Ezen a ponton mi csak egy számról beszéltünk, mi történik, ha más dolgokat akarunk deklarálni?

```
var answer = 42;
var connection = true;
var swVersion = 1.3432
var imageType = "jpg";
var message = "This is a
longer string message";
```

Most amennyire el tudod képzelni, ez igazán ismétlődő és valahol bosszantó is tud lenni. Több teret enged a sajtóhibáknak is. Direkt hagytam két hibát a fenti példában és azt akarom, hogy közelről megnézd, hogy őket megtaláld. Jegyezd meg, hogy mindezen sorok pontosvesszővel végződnek. Minden egyes sor utasítás, ezért le kell őket zárni. A JS megengedi nekünk, hogy tisztábbá tegyük a változókat azáltal, hogy mindet egyszerre egyetlen var utasításban, egy lezárással deklaráljuk. Tisztítsuk meg a kódot és deklaráljuk ugyanezeket a változókat, majd nézzük át, mi történik.

Ha nem vetted észre a két sajtóhibát, ez egy hiányzó pontosvessző volt az swVersion deklaráció végén és egy var a var helyett az imageType deklarációban. A kódodban való hibakeresés nagyon fontos, és

```
var answer          = 42,
    connection      = true,
    swVersion       = 1.3432,
    imageType       = "jpg",
    message         = "This is a longer string message"
;
```

később becsülni fogod, hogy ezt a szaktudást megszerezted. Ami a tisztított példát illeti, a deklarációt var-ral kezdjük, mint normálisan, de az első sor lezárása helyett vessző ',' van. A vessző mondja meg a JS-nek, hogy több deklaráció következik. Amikor a vesszőt használod, a következő deklarációt új sorba teheted (de nem kötelező). Viszont nem teheted az új sort más után, mint a vessző. Például a következő kód nem fog működni:

```
var answer = 42, connection
= true;
```

A változók ily módon való deklarálása úgy értelmezteti a JS-tel az egyes sorokat, mint az első példa, amikor csak egy változót deklaráltunk. Tehát azt is megengedi nekünk, hogy a pontosvesszőt új sorba tegyük, így megtisztíthatjuk és láthatjuk, hogy a változók dek-

larációja világosan zárul. Azt is megengedi nekünk, hogy ne aggodjunk amiatt, hogy hol van a pontosvessző, amikor több változót adunk hozzá.

A következő dolog, amit át akarok venni, hogyan győződj meg róla, hogy beállítottad-e a változókat. Ez is segíteni fog a hibakeresésben és abban, hogy meggyőződj róla, hogy a kód azt teszi, amit vársz tőle. Két módszert mutatok neked, hogy hozzáfogj ehhez, de a végcél az információid megjelenítése, így „gyorsan ellenőrizheted”, ahogy a programod továbblép.

```
alert(answer);  
console.log(answer);
```

Mindkét fenti sor információkat jelenít meg a számodra. Még ha

két nagyon különböző dolgot is tesz az információ megadásához, mégis mindkettő megadja neked azt az információt. Sok fejlesztőt ismerek, akik jobban szeretik az alert módszert. Bár azt hiszem, az a jobb gyakorlat, ha a console.logot használod. Mindkettő natív a JS számára és mindkettő elfogadható eszköz a kódod ellenőrzéséhez. Bármelyik is működik neked, maradj meg annál. Innentől kezdve a console.logot használom és megmutatom, hogyan használd.

Az alert függvény egy párbeszédablakot dob fel a figyelmeztetésre és azt kéri tőled, hogy nyomj „ok”-t, hogy lásd a következőt vagy továbbhaladj a programmal. Viszont a console.log függvény lefuttatja a kódodat, bármely, a függvény futása közben

előforduló hibát közvetlenül egy JS konzolra küldve. A JS konzol a legtöbb nagyobb böngészőben megtalálható. A Chrome-ban egyszerűen nyomj a csavarkulcs gombra, kattints az eszközökre, majd a JavaScript console-ra.

A console.log függvény szinte bármit elfogad a paraméterében és mindenféle adatot megjelenít többféle módon. Azt akarom, hogy használd a main.js szkriptedet a változók hozzáadásához és a console.log válaszol a JS Console-ra. Játssz az alert függvénnyel is, hogy megadd magadnak a választás szabadságát. Így hozzáadod a változókat a main.js-hez és megnyitod a HTML fájlot egy böngészőben, miközben figyeled, mi történik a console-ban. Ne felejtse el megcsinálni a házi feladatodat, a követke-

ző hónapban elég makacsul a változókat fogjuk használni összehasonlításképpen, illetve az if-eket és a ciklusokat.

Ha bármilyen kérdésed van a változókra, az alert-re vagy a console.logra vonatkozóan, küldd el nekem bátran twitteren keresztül: **@aliendev2**.

Michael Youngblood 13 éve dolgozik a webtervezés és fejlesztés iparában. Hat évig egy világszerte működő vezeték nélküli technikai vállalatnak dolgozott, most pedig a bachelor fokozatán dolgozik a mobilfejlesztés területén.

A 12.10 (Quantal Quetzal) megjelent!

ubuntu

kubuntu

xubuntu

lubuntu

Irányelvek

Az egyetlen szabály, hogy a cikknek **valahogy kapcsolódnia kell az Ubuntuhoz, vagy valamelyik változatához - Kubuntu, Xubuntu, Lubuntu, stb.**

Szabályok

• Nincs korlátozva a cikk terjedelme, de a hosszú cikkeket több részre bontva közöljük sorozatban.

• Segítségül olvasd el a **Hivatalos Full Circle Stílus Iránymutatást** a <http://url.fullcirclemagazine.org/75d471>

• A cikket bármilyen programmal írhatod, én ajánlom a LibreOffice-t, de a lényeg: **ELLENŐRIZD A HELYESÍRÁST ÉS A NYELVHELYESÍRÁST!**

• A cikkedben jelöld meg, hogy hová szeretnél elhelyezni képet, úgy, hogy egy új bekezdésbe írod a kép nevét, vagy ágyazd be a képet, ha ODT (OpenOffice) dokumentumot használasz.

• A képek JPG típusúak legyenek, 800 pixel szélességnél ne legyenek nagyobbak és alacsony tömörítést használj.

• Ne használj táblázatot vagy *dólt*, **kövér** betűformázást.

Ha a „Fókuszban” rovathoz írsz, kövesd az itt látható irányelveket.

Ha kész vagy elküldeni a cikket, akkor ezt e-mailban tedd az: articles@fullcirclemagazine.org címre.

Fordítóknak

Ha szeretnéd saját anyanyelvedre lefordítani a magazint, küldj egy e-mailt a ronnie@fullcirclemagazine.org címre és adunk hozzáférést a nyers szövegekhez. Ha kész a PDF, akkor feltöltheted a Full Circle Magazin weboldalára.

FÓKUSZBAN

Játékok/Alkalmazások

Ha játékokról, alkalmazásokról írsz, légszíves érthetően írd le a következőket:

- a játék nevét
- ki készítette a játékot
- ingyenes, vagy fizetni kell a letöltéséért?
- hol lehet beszerezni (letöltési-, vagy honlapcím)
- natív Linuxos program, vagy kell-e hozzá Wine?
- hogyan osztályoznád egy ötös skálán?
- összegzés a pozitív és negatív véleményről

Hardver

Ha hardverről írsz, világosan írd le:

- a hardver gyártója és típusa
- milyen kategóriába sorolnád
- a hardver használata közben fellépő hibákat
- könnyű működésre bírni Linux alatt?
- kell-e hozzá Windows driver?
- hogyan osztályoznád egy ötös skálán?
- összegzés a pozitív és negatív véleményről

Nem kell szakértőnek lenned, hogy cikket írj – írd azokról a játékokról, alkalmazásokról és hardverekről, amiket mindennap használasz.

- ➔ Access all your data in one de-duplicated location
- ➔ Configurable multi-platform synchronization
- ➔ Preserve all historical versions & deleted files
- ➔ Share folders instantly in web ShareRooms w / RSS
- ➔ Retrieve files from any internet-connected device
- ➔ Comprehensive 'zero-knowledge' data encryption
- ➔ 2 GBs Free / \$10 per 100 GBs / Unlimited devices

<https://spideroak.com>

Online
BACKUP

Secure
SYNC

Easy
SHARING

Whether you need to access a document you have stored on a remote server, synchronize data between a Mac, Windows or Linux device, share important business documents with your clients, or just rest easy knowing all of your data is safely, securely, and automatically backed up - SpiderOak's free online backup, online sync and online sharing solution can handle all your needs!

SpiderOak offers a different approach to online backup by combining a suite of services into one consolidated tool - free online backup, synchronization, sharing, remote access, and storage. This difference is further measured in our zero-knowledge privacy policy - the first one ever employed in this setting. Our flexible design allows you to handle data from any operating system (Mac, Windows and Linux) or location (external drives, network volumes, USB keys, etc...) using just one centralized account.

Download mobile clients
for **iOS & Android**

JOIN SPIDEROAK NOW
Get 2 Free GBs

Get 25% off any SpiderOak package
with the code: **FullcirclemagFans**

Kérdezd az új fiút

Írta: Copil Yáñez

Sziasztok, üdvözlök mindenkit a „Kérdezd az új fiút”-rovatban!

A mai kérdés beküldője Joe P. Ezt kérdezi:

K: Hogyan lehet Ubuntu alatt programokat frissíteni?

V: Jó kérdés, Joe!

Valahányszor felmerül ez a téma, mindig a Chinatown c. film záró kockái jutnak az eszembe. Jake Gittes végig a filmben arra próbál rájönni, hogyan működik a világ, de állandóan szerencsétlenségbe ütközik. Walsh, a partnere megpróbál rávilágítani a problémák lényegére, és itt hangzik el a filmtörténet egyik leghíresebb mondata:

„– Felejtsd el, Jake, ez itt a Chinatown.”

Na, pontosan ugyanígy érzek én is a szoftverfrissítésekkel kapcsolatban.

„Felejtsd el, Copil, ez a csomagkezelés.”

Nyilván nem hangozna ez olyan drámaian, mint a fent említett filmben, de azt hiszem, érthető a helyzet. Egy olyan folyamat, aminek egyenes vonalban előre kellene haladnia, TÉNYLEGESEN úgy kellene kinéznie, mint sítalpakon átsüvíteni egy forgóajtón. Ez lehetetlen! Megérteni is lehetetlen, kedves Joe, és meg sem szabad próbálnod. Csináld azt, amit én. Lök a két kezed az égnek és nézz meg egy epizódot a Here Comes The Honey Boo-Boo-ból. Bízz bennem. Jót fog tenni.

Ha tényleg ennyire fontos ez neked, akkor írd ki egy .iso-t és minden egyes alkalommal, amikor frissítened kell pl. a pasziánszt, fogd magad és rakd újra a rendszert. Faék egyszerűségű a dolog, nemde?

Szóval, érted, Joe, ha mindenáron vereséget akarsz szenvedni és azt mondod, hogy az általam javasolt

megoldás ésszerűtlen, akkor kénytelen vagyok végigvezetni téged a dolgok szörnyűbbik oldalán. Te magad megnézheted, a saját szemeddel.

Én szóltam, Joe. A tűzzel játszol, besétálsz az oroszlan barlangjába, százforintos boltban akarsz óvszert vásárolni. Ennek nem lesz jó vége.

Mi is az a csomag?

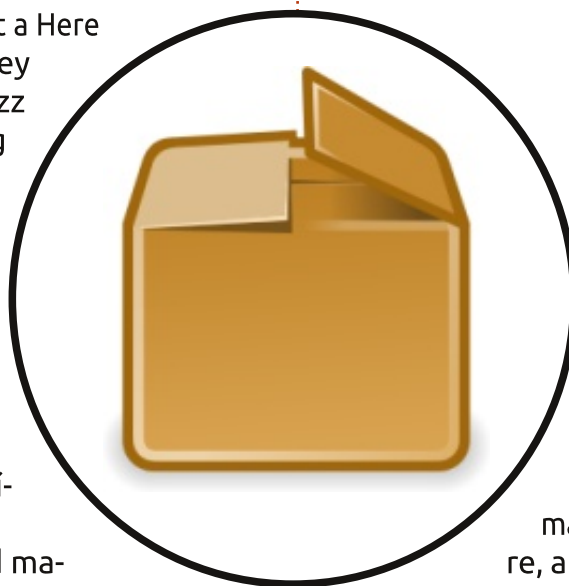
Kezdjük mindjárt az elején. Valami egészen különös okból kifolyólag az Ubuntu a saját programjaira „csomag”-okként hivatkozik. Ebbe most ne menjünk bele, hagyjuk ezt rá a Linux mögött rejtőző gonosz, árnyékos cselszövőkre, akik úgyis folyton átneveznek mindent. De most komolyan, ezek az arckok még a fülüket is átneveznék „halló szem”-nek? Azért azt már csak nem.

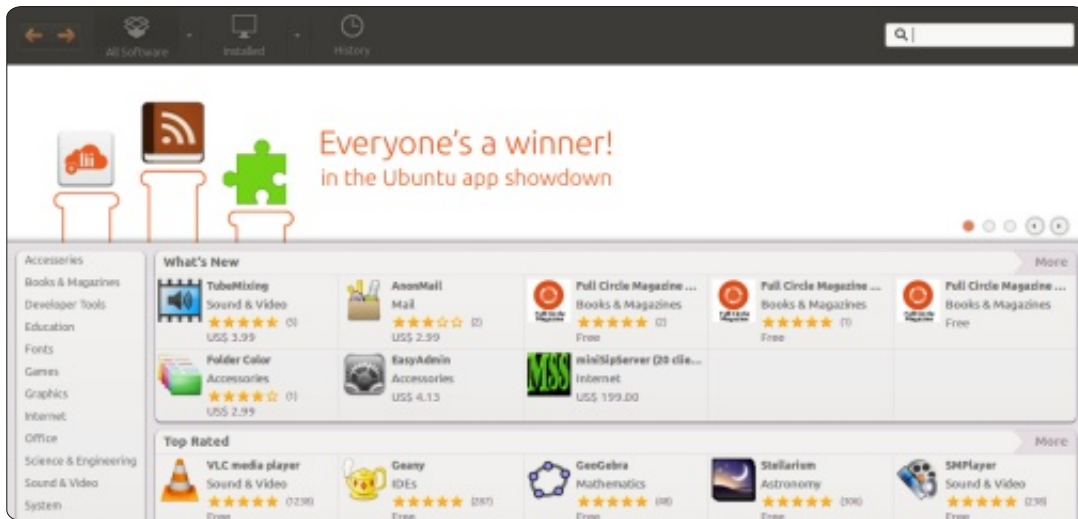
Az előbb utána is néztem, és kiderült, hogy a Linux azért használja a

„csomag” elnevezést, mert amikor telepíteni akarsz egy programot, általában egy rakás további állományra és programra is szükséged lesz, hogy a kiszemelt alkalmazást futtatni tudd.

Miért nincsenek akkor benne ezek a fájlok a szokásos Ubuntu telepítőben? Azért, mert ha az ÖSSZES szoftverhez szükséges állományok és fájlok univerzumát akarnád egybepakolni (még olyanokat is, amiket soha az életben nem használnál), az Ubuntu akkorára dagadna, mint Gertrude néni-kéd egy átburritózott éjszaka után a helyi Canasta Clubban.

Ehelyett a Linux programok „csomagokba” vannak szortírozva, és ezekbe a csomagokba vannak rendezve mindaz, ami a programot futtatja. Ha a házilag barkácsolt guillotine-ok képesek lennének ugyanilyen simán működni, kapnál egy ingyen belépőt az ottani traumatológiai osztályra. Szóval, ha belegondolsz, ez így nagyon ügyesen meg van csinálva. De meglehet, csak afféle anomália. De fel a fejjel, Joe, a többi része még ennél is értelmetlenebb lesz, azt garantálom.

Csomagok hozzáadása Ubuntu Szoftverközpont segítségével

Akkor most nézzük hogyan lehet egy csomagot hozzáadni (aztán majd utána frissítjük is). Először is keresd meg az Ubuntu Szoftverközpontot. Az Ubuntu 12.04-ben pötyög be egyszerűen a „Software” szót oda a vonalra.

Majd fent, középen írd be a nevét annak, amit keresel (pl. text editor). A találatok közül válaszd ki azt, amire szükséged van, majd kattints az INSTALL-ra. Ha beírtad a root jelszót, a program telepíti magát.

Hümm... Na most lehet, hogy valamit rosszul csináltam, mert ez így első ránézésre egész fájdalommen-

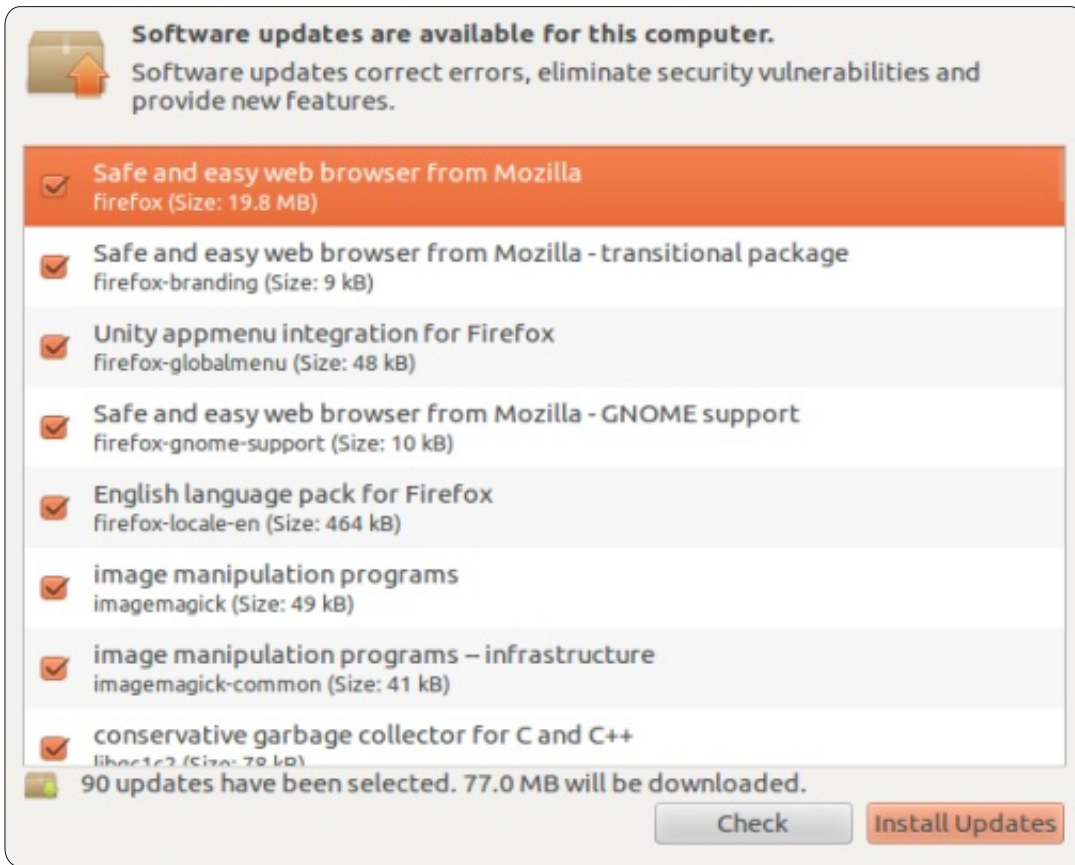
tesnek tűnik. Mi több, lejött az összes extra is, amivel a program futni tud. És a kisujjamat se kellett mozdítanom.

A vidám része itt véget is ér, mert az ilyesmi hosszabb ideig való fenn-tartása durvább, mint smirglipapírból készült kontaktlencsét viselni (nekem volt egy időben olyanom, aztán a munkahelyemen rám szóltak, hogy fordítsak több energiát az egészségemre).

Csomagok frissítése Update Manager-en keresztül

Láthatod, hogy a Szoftverközpontban hozzáadott csomagokat az Update Manager-rel lehet frissíteni.

Az Update Manager értesít téged, valahányszor hozzáférhetőek

frissítések a telepített programokhoz. Ahhoz, hogy ezek életbe lépjenek, kattints az INSTALL UPDATES gombra. (De most komolyan, mi vagyok én, agysebész?!)

Itt szerintem megint elrontottam valamit, mert ez megint nem tűnt annyira bonyolultnak.

Na de most jön a feketeleves, mert most támadunk parancssorokkal. Rejtsd el az öregeket és a gyerekeket valami biztonságos helyre.

Ez már olyan lesz, mint az Emberi Százlábú.

Első lépés: a csomaglista frissítése

Na tehát. Mielőtt bármilyen programot telepítenél, a Linux azt javasolja, hogy frissíts valamiféle csomag-tárgymutatót. He? Tessék? Hogy mit?

Azt már tudjuk, mik azok a csomagok. De hogy azoknak még tárgy-

mutatójuk is legyen, arról meg már ki hallott?

Na egy pillanat. Az előbb megnéztem. Ez egy tárgymutató. Csomagoké. Izé, bocsi.

Naszóval, a Csomaglista egy egyszerű lista az összes csomagról, amikből válogathatsz? Ha így belegondolsz, nem is olyan rossz ötlet időről-időre frissíteni, így mindig a legújabb programok listájához juthatsz hozzá.

Szóval, az alábbi kell beírnod:

```
sudo apt-get update
```

A „sudo” rendszergazdai jogokat ad, az „apt-get” pedig a parancs, amivel telepíteni és frissíteni lehet a csomagokat. Az „update” pedig azt mondja az apt-get eszköznek, hogy a csomaglistát frissítse.

Most már, hogy megvan a listánk a legfrissebb programokról, el is pártol tőlünk a szerencse. Ideje telepíteni a csomagot.

Második lépés: csomag telepítése

Tegyük fel, hogy egy Program-Name nevű programot akarsz telepí-

teni. (Milyen eredeti, ugye?...) Nézz csak rá erre a rémes parancssorra:

```
sudo apt-get install Program-Name
```

Hé... várjunk csak. Ez csak nekem tűnt olyan bonyolultnak?

Harmadik lépés: csomag frissítése

Most már csak az van hátra, hogy a telepített programodat frissítsd. Csillió és egy lehetőséget nyújt erre a Linux. Én most találomra kiválasztottam egyet. Iszonyatosan bonyolult, nem fogsz hinni a szemednek. Készíts kézközbe egy papírzsepit, ha már könnyezne a szemed:

```
sudo apt-get install ProgramName
```

MIIII?! Ne már! De hát ez a TELEPÍTÉS parancssora! Te, Ubuntu, te tényleg azt hiszed, hogy ENNYIRE hülye vagyok?!

Ja, már értem. Ha már telepítve van egy programod, akkor a frissítéshez bőven elég ugyanennek a parancssornak a beírása. Elismerem, roppant trükkös!

Hé, HÉ! EGY PILLANAT! Ez EGY-ÁLTALÁN NEM egyszerű, ne hagyd,

hogy az Ubuntu csillogó, fényes, elbűvölő külseje eltérítsen. A végén még álmodban fog megölni!

Van egy módja annak, hogy leleplezzük az Ubuntut. Mondjuk, hogy korábban telepítettél egy programot, de azóta elfelejtetted a nevét. Csak arra emlékszel, hogy szeretnéd a legújabb verziójára frissíteni. MIT-TUDOMÉN, fejbe ütöttek egy krikett-ütővel és részleges amnéziát kaptál! Dolgozzunk már együtt, emberek!

Ebben a teljességgel életszerű, valós esetben az alábbi pötyögődbe:

```
sudo apt-get upgrade
```

Na, várjunk csak, várjunk. Azt mondd, ez az ÖSSZES csomagot frissíti, nem csak azt, amit szeretnél? Hoppá.

Fussunk neki még egyszer.

A csomagok programokból és azokból a további elemekből állnak, amiktől a program képes futni.

Csomagok telepítése és frissítése egér segítségével:

1. Az Ubuntu Szoftverközpontban megkeresed a szükséges programot.
2. Frissíted a telepített csomagokat a Frissítéskezelővel.

Csomagok telepítése és frissítése parancssorral:

1. Frissítsd a csomagok listáját: `sudo apt-get update`
2. Telepítsd a kívánt programot (vagy ha már telepítetted, frissítsd): `sudo apt-get install ProgramName`
3. Az összes telepített csomag frissítése a legújabb verzióra: `sudo apt-get upgrade`

Tyúha... Ez tök könnyűnek tűnik! De én azt hittem, hogy a Linux NEHÉZ! Te is úgy meg vagy zavarodva, mint én?

Felejtsd el, Joe. Ez az Ubuntu.

Köszönjük Joe P.-nek a kérdést! Ha hasonló egyszerű kérdésetek van és szeretnétek olyan választ kapni rá, amihez nem kell szakértőnek lenetek, írjatok:

copil.yanez@gmail.com.

Copil egy Azték név kb annyit jelent „szükséged van a szívemre, már megint?” A nő cipők iránti szerelme bővebben kifejtve a yaconfidentia.blogspot.com-on található. Megnézheted továbbá a Twitteren (@copil) hogyan hozza magát zavarba.

A mindössze 4x4 inches Pivos XIOS DS Media Play-ben rengeteg hardvert zsúfoltak össze egy aprócska Android-alapú dobozban. A XIOS DS rengeteg fajta audio és video codec-et támogat, van rajta HDMI kimenet, egy microSD nyílás, amibe akár 32 GB-os microSD kártya is kerülhet, valamint 3 db USB 2.0 port. Ami a legjobb benne, hogy az ára az alap távirányítóval alig több, mint \$100. Sajnos a XIOS DS nem annyira felhasználó barát, mint amennyire lehetne, és nem körozi le a dedikált PC-t, amin Ubuntu + XBMC fut média center gyanánt. Bár a XIOS DS ár-érték arányát nehéz felülmúlni.

A XIOS DS-t egy 6.25x6.25 inches dobozba csomagolták. A XIOS DS Android gyökerei egyértelműek, ahogy az Android droid ott díszel a doboz tetején és négyből három oldalán. Érdekes módon az egyik oldal szerint az XIOS DS mérete 3.3 x 3.3 inch, amikor lemérve egy kicsit nagyobb, 4 x 4 inch. Belül a XIOS DS-t egy formakövető Hungarocell veszi körbe. A XIOS DS alatt található a távirányító, a HDMI kábel és az

adapter. A doboz oldalán található kívül, sem belül sem kívül nincs papír alapú dokumentációja a XIOS DS-nek, és ez az egyik hiányossága az eszköznek, a megfelelő használati utasítás.

A XIOS DS-ben található egy ARM Cortex A9 CPU, egy Mali-400-as grafikus processzor egység, ami képes 2D és 3D gyorsításra 1080p-s

felbontásban, és 512MB DDR2 RAM. Alapból az XIOS DS-nak 2 GB-os Nand flash memória áll rendelkezésre, de a microSD port és a 3 USB port segítségével lehet hozzá plusz tároló egységeket csatlakoztatni. Vezetékes (10/100MB/s ethernet) és vezeték nélküli (802.11 b/g/n) hálózat elérésre is képes, de furcsa módon ez nincs alapból bekapcsolva.

A XIOS DS-hez járó távirányító, és a külön megrendelhető érintéssel vezérelt távirányító is illeszkedik a ma divatos körkörös elrendezésű távirányító trendbe. A alap távirányító normál 3 voltos lítium elemmel működik (CR2025), olyan mint ami az alaplapokon is megtalálható. A külön megrendelhető távirányítót a micro-USB kábelben keresztül lehet tölteni. A Pivos fórumok és egy csomó Youtube videó is azt ajánlja, hogy érdemes megvenni a jobb távirányítót, és én is egyetértek azzal a véleményemmel, hogy szinte elkerülhetetlen. Az egyik probléma, amibe beleütköztem, hogy a mellékelt alap távirányítóval nem lehet a XIOS DS minden funkcióját irányítani. A külön távirányító a kezdet mozgásával szinkronban mozgatja a kurzort, hasonlóan a Nintendo Wii-hez. A normál távirányítóval ellentétben itt nincsenek navigációs billentyűk, és nincs kikapcsoló gomb sem, így mindkét távirányítóra szükség lesz végül. Azt a tényt, hogy az Android felhasználói felületét elsősorban érintőképernyőre tervezték, fájdalmasan megtapasztalod, amikor a mellékelt alap távirányítóval szeretnél navigálni rajta.

Korábban már említettem a használható dokumentáció hiányát. A XIOS DS-hoz végül is jár használati utasítás, online magán a gépen keresztül. Ez viszont nagyon lassan töltődik be, és nagyon körülményes elolvasni, mert nincs megfelelően tagolva. Annyira lassan töltődött be, hogy végül feladtam az olvasását, és megpróbáltam kitapasztalni az eszköz működését. Szerencsére a Pivos egy tudás-bázist és fórumokat tart fenn a XIOS DS támogatására. A Pivos fórumokat aktívan rendben tartják, és a legújabb firmware-ről itt jelennek meg először a friss információk. Pivos egy online

támogató rendszert is fenntart, ahová el tudod küldeni a hibajelentéseket vagy a kérdéseidet.

Nem fedeztem fel az összes alkalmazás helyét, amíg az érintős távirányítóval rá nem mutattam a jobb felső sarokba. Az alap távirányító egyik gombja sem hozza elő őket, amíg az alkalmazásokat hozzá nem adod a virtuális asztalhoz. Az én XIOS DS-em Android 2.3 Gingerbreaddel jött, de gyorsan ráakadtam az Android 4.0 Ice cream sandwich firmware-re a Pivos oldaláról, és arra frissítettem a Gingerbread felületen keresztül. Az XIOS

DS többféleképpen tudja frissíteni/visszaállítani a firmware-t, egyrészt az Android felületen keresztül (az érintős távirányítóval a jobb felső sarokban lévő apró négyzetre kattintva, és ki kell választani a Frissítés alkalmazást), másrészt pedig egy csatlakozón keresztül a XIOS DS alján.

Az Ice Cream Sandwich frissítéséhez le kell tölteni és kicsomagolni a firmware-t egy microSD kártyára, utána vagy a Gingerbread felületét vagy az eszköz alján lévő csatlakozót lehet használni. Nekem volt néhány microSD kártyám a telefonom révén.

Az Ice Cream Sandwich (ICS) firmware frissítéséhez tartozik egy csomó alkalmazás, amelyeket ugyanazon a felületen keresztül lehet telepíteni, de a fórumokon az a vélemény alakult ki, hogy érdemesebb egyesével hozzáadni a Google Play bolton keresztül. Először hozzáadtam az összes extra alkalmazást, de aztán rájöttem, hogy jobban tetszene, ha kevesebb lenne belőlük.

Az Ice Cream Sandwich firmware alpból a következő alkalmazásokat tartalmazza: AppInstaller a pks-ek (Android csomagok) lemez-

ről történő telepítéséhez, Böngésző (Browser), a Google Chrome-hoz hasonló internet böngésző, Számológép (Calculator), egy majdnem Windows 8-ra hasonlító számológép, Naptár (Calendar), a Google Naptáron alapul, Óra (Clock), Letöltések (Downloads), egy email küldő szolgáltatás, egy fájl kezelő, egy galéria alkalmazás, egy kissé szedett-vedett üzenetküldő szolgáltatás, ami tényleg csak email küldésre alkalmas (egy felesleges dolog, mert már egyébként is van egy email alkalmazás), egy videólejátszó, egy zene lejátszó, egy hálózati alkalmazás, a Google Play Store, egy kereső applikáció, beállítási lehetőségek és egy frissítési szolgáltatás.

Az összes alkalmazást teszteltem és találtam néhány idegesítő dolgot, mint például, hogy újra kellett töltenem a Google Fiók információimat. Ez érthető, tekintve, hogy a XIOS DS Linux-alapú és a Linuxnál mindig több alkalmazás közül lehet választani. A többi platformok azonban pont ebben jeleskednek, hogy az apróságok, mint például az alap alkalmazások kevésbé bonyolultak. Néhány alkalmazás nem működött megfelelően. A beépített naptár nem jelenítette meg a Google Naptáram nyilvános bejegyzéseit. Az email és a naptár alkalmazás időről időre összeomlik minden különösebb ok nélkül. A hálózati alkalmazás pedig 5 perc várakozás után sem hajlandó mást

megjeleníteni a „Keresés.... kérem várjon” feliraton kívül. Úgy nézett ki, mint ami egy egész eszköz listát épít fel. Arra gondolok, hogy ilyenkor wi-fi kapcsolódási pontot keres, de a beépített vezeték nélküli kapcsolat kereső, amit a beállítások/vezeték nélküli kapcsolat menüpont alatt elérhető, sokkal jobban működik. A többi alkalmazás, mint például a Videólejátszó, nagyon jól működik. A Média lejátszó szinte mindent lejátszik, amit elé teszünk.

Az alkalmazások és a céleszközök (nagyjából ugyanaz, a KDE asztalon találkozhatsz vele) rádobhatók bármelyik virtuális asztalra a négy közül. Sokkal egyszerűbb a felületen navigálni, ha ikonok vannak

a virtuális asztalokon, viszont az érintős távirányító nélkül nem lehet mozgatni a alkalmazásokat és a céleszközöket az asztalon. Az érintős távirányítóval kattintsunk az alkalmazások gombjára (a hat kicsi doboz) a képernyő jobb felső sarkában. Az alkalmazások és a widget-ek mozgatásához rájuk kell kattintani és megfogni őket. Tartsd egy kicsit és megjelenik a virtuális asztal. Rakd oda az ikont, ahová akarsz az asztalon. Ha egy másik alkalmazásra raksz rá egy másikat, akkor egy mappába kerülnek. A mappákat egy fekete kör jelzi a háttérben, és látszanak a benne lévő ikonok. Egy alkalmazás eltávolításához, nyomd meg az OK gombot, miközben az alkalmazás felett

vagy, és húzd bele a Eltávolítás részbe, ami felül megjelenik. Ha egy mappából szeretnél eltávolítani egy alkalmazást vagy használni szeretnéd, akkor egyszerűen kattints rá egyszer a mappára, a mappa megnyílik, és a benne lévő bármelyik alkalmazásra rákattinthsz.

További alkalmazásokat adhatsz az XIOS DS-hez helyi lemezzel apk-n keresztül, Android Csomaggal vagy a Google Play Store-on keresztül. Ha telepítetted az Ice Cream Sandwich extra alkalmazást, akkor az Amazonról is szerezhetsz alkalmazásokat. Egészen nagy az alkalmazás választék, sok nagyon jó alkalmazás és játék van az Android boltban. A Play Store ingyenes részlegéből letöltöttem az Angry Birds-öt (ami nagyon tetszett néhány ügyfélnek, akik benéztek), Google Currents-et (a Full Circle Magazin olvasásához), egy Terminal Emulatort és egy SSH Servert. Néhány ismertebb alkalmazás, mint a Frozen Bubble szintén elérhető a Google Play Store-ban.

Meglepő módon egy valami hiányzik: az XBMC és az XBMC Media Centre. Van jó és rossz hírem az XBMC futtatásáról a Pivos XIOS DS-n. A jó hír, hogy van XBMC Android-ra is és egyedi Linux-alapú firmware-rel is a lejátszóra. Ez azt jelen-

ti, hogy nem kell a többi Android alkalmazást mellőznöd az XBMC futtatásához a XIOS DS-n. Az XBMC egy kicsit lassabban fut, mint a szokásos Linux firmware-n, de nem veszítesz el egy alkalmazást sem. A szokásos Linux XBMC firmware gyorsan betöltődik, nagyjából 15 másodperc alatt, miközben ugyanezt az Android 4.0 Ice Cream Sandwich nagyjából más fél perc alatt teszi meg.

A videó lejátszás mindkettőnél probléma mentes, bár a videók közötti keresés sokkal simábban

megy a Linuxos verzión. Az a csodás, hogy kipróbálhatod a Linuxos XBMC-t és ha mégis szeretnéd az Androidot vissza, akkor csak újratelepíted az eszközt az alul található, frissítéshez használt csatlakozón keresztül az Ice Cream Sandwich firmware segítségével egy microSD kártyáról. Az XBMC mindenkét esetben bétaként van kezelve, legfőképpen ezért nem került fel a Google Play Store-ba. Mint a legtöbb Linux béta szoftver, ez is nagyon jól működik. Nem olyan szép az XBMC megoldás, mint Linux-ala-

pon, amiről írtam már a Full Circle Magazin 56. számában, de ez a legkisebb XBMC-képes eszköz, amit láttam. Szórakoztató rendszerként mindenképpen megéri az árát. Persze, vehetnél egy Raspberry Pi-t, de akkor össze kell hoznod egy házat, működésre bírni az XBMC-t, venni egy távirányítót (vagy csinálni egyet), de az XIOS DS Media Player ezeket mind megkapod plusz a teljes Google és Amazon piacot. Mindent összevetve ez a kis doboz megéri az árát. Időbe telik, míg megszokja az ember, de amint beállítottad az ízlésednek megfelelően az XIOS DS-t, akkor nagyon nagy élmény a használata.

Charles mostoha-apa, férj és Linux rajongó, aki házigazdája egy non-profit számítógép felújító projektnek. Amikor nem hadvert/szervert tesz tönkre, akkor blogot ír: <http://www.charlesmccolm.com/>

Közelebb a Windowshoz

Fájl megnyitása

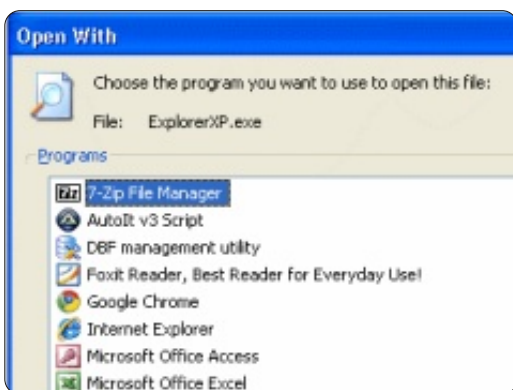
Írta:

Ronnie Tucker (KDE)

Jan Mussche (Gnome)

Elizabeth Krumbach (XFCE)

Mark Boyajian (LXDE)

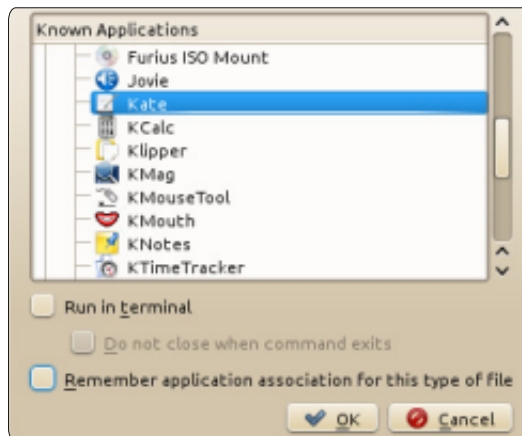
Ha duplán kattintasz egy fájlra, általában a megfelelő alkalmazásban nyitja meg azt. Így egy Word dokumentumra való dupla kattintás betölti a Word programot, amely viszont megnyitja a kiválasztott dokumentumot. Ezt „fájltársításnak” hívjuk. Ha egy fájlhoz nem társítottak programot, megkérdezi tőled, melyik alkalmazást kell ehhez a fájl-típushoz társítani, és ez végleges legyen-e. Vagy pedig jobb gombbal rákattinthsz egy fájlra és kiválaszthatod, melyik alkalmazásban kelle-

ne megnyílnia. Ez különösen akkor igaz, ha egy fájlt több alkalmazással megnyithatunk. Például egy MP3 fájlt. Lehet, hogy ezúttal egy hangszerkesztő alkalmazásban akarsz megnyitni, ahelyett, hogy lejátszandó, ahogy normálisan tennéd.

Kubuntu

Ahogy a Windowsnál, amikor duplán kattintasz egy fájlra és a Kubuntu-nak nincs ötlete, hogy ez milyen típusú fájl, itt is megjelenik egy ablak, amely azt kérdezi tőled, melyik alkalmazással akarsz megpróbálni betölteni a fájlt.

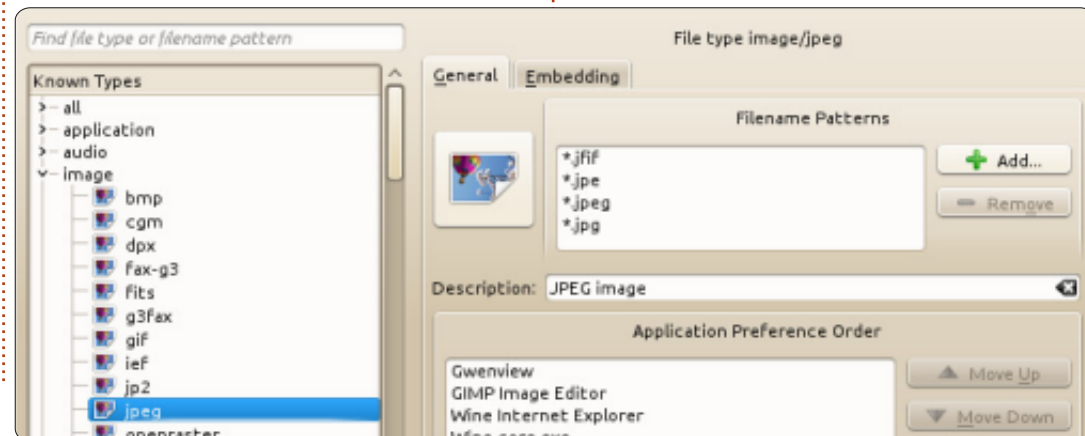
Jobb gombbal rákattinthsz egy fájlra és kiválaszthatod a „Megnyitást...” a menüből. Gyakran feltelesen egy alkalmazás és társítja magát

egy fájl-típussal. Ez akkor jelenik meg, amikor jobb gombbal egy fájlra kattintasz és kiválasztod a „Megnyitást...”, ott pedig több opciót látsz.

Néha előfordulnak emberi hibák és a fájlt a rossz alkalmazással társítod. Ez kijavítható a Rendszerbeállítások > Fájltársítások útvonalon. Itt kézzel adhat hozzá és módosíthatod fájl-típusokat.

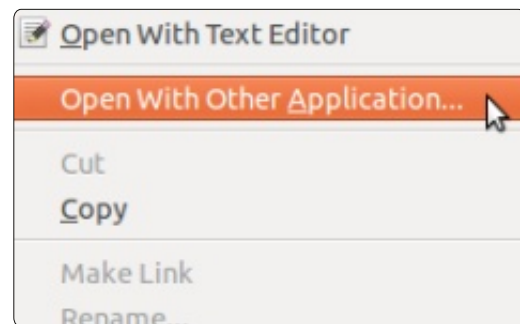
Ezek a beállítások akkor is hasznosak, ha van egy fontossági sorrended. Így a képernyőn látható példa kedvéért a „jpeg” fájl úgy állítottam be, hogy először a Gwenview-ban nyíljon meg. Ha ez sikertelen, a Kubuntu megpróbálja betölteni GIMP-be és így halad lefelé a listán. Ez az opciók listája, amit előzőleg említettem.

Gnome Shell

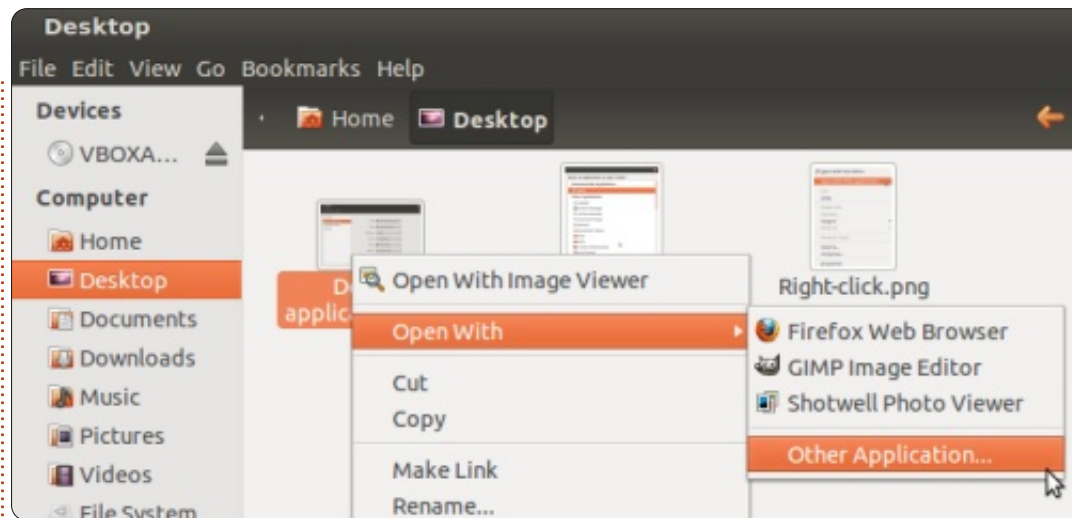
A Gnome Shellben több alkalmazást említenek alapértelmezésként bizonyos műveletekhez, mint pl. a webböngészés, e-mail, stb. Ezek a programok a Tevékenységek > Alkalmazások > Rendszerbeállítások > Részletek > Alapértelmezett alkalmazások útvonalon választhatók ki.

Más fájlokat, mint pl. egy egyszerű szövegfájl úgy rendelhetsz alapértelmezett programhoz, ha jobb gombbal a fájlra kattintasz a fájlkezelőben. Egy menü jelenik meg, mutatva a lehetséges opciókat.

A fájlpushoz tartozó alapértelmezett beállítás a gedit, így amikor duplán kattintasz a fájlra, a gedit fog futni és ez fogja megnyitni a szövegfájl.

Ha a geditől eltérő programmal akarod megnyitni a fájlt, válaszd a második opciót: Megnyitás más alkalmazással.

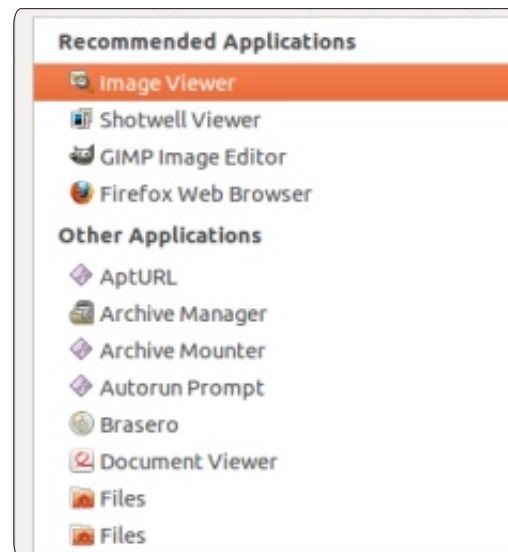
A fájltypustól függően néhány programot fogsz látni felsorolva. Ha nem találsz ott a programot, amit itt használni akarsz, válaszd az Egyéb alkalmazást. Egy új ablak nyílik meg a programok listájával. Ha még ez a lista sem elég, hogy válassz belőle, válaszd a Többi alkalmazás megjelenítése gombot az ablak alján. Most már minden telepített programot felsorol. Ha a kívánt programod nincs ebben a listában, akkor javaslom, hogy először telepítsd.

Egy kis változtatás mindehhez lehetővé teszi, hogy módosítsd egy bizonyos fájltypus megnyitására való alapértelmezett programot. Kattints jobb gombbal a fájlra, válaszd a Tulajdonságokat, válaszd ki a Megnyitás ... fület, válaszd ki a megfelelő programot, válaszd az Alapértelmezettként beállítás gombot. Mostan-

tól kezdve ha duplán kattintasz a fájlra, az újonnan választott program fogja megnyitni.

Xubuntu

Sok más asztali környezethez hasonlóan az Xfce-ben és a Xubun-

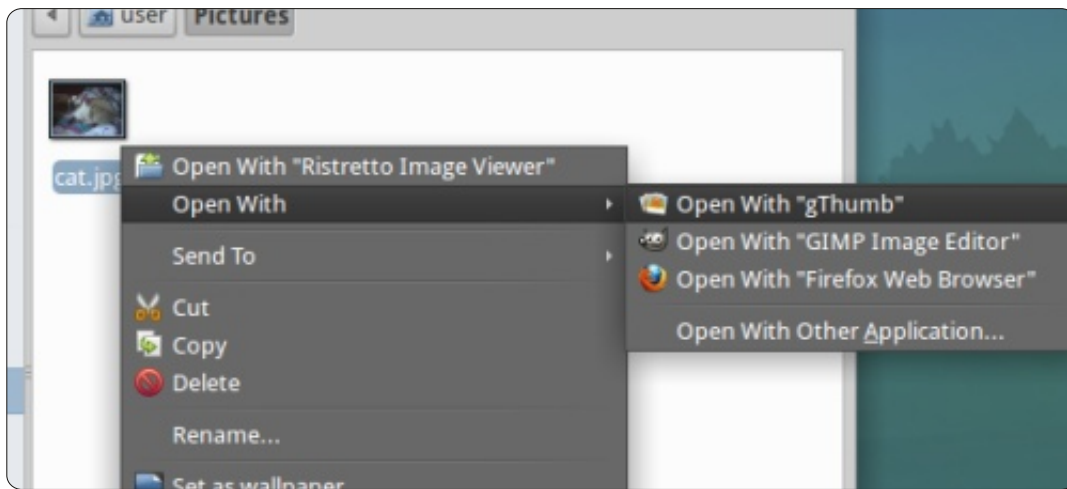

tuban is elérhetsz egy kiválasztót a fájlkezelőn belül, amely megengedi, hogy fájltypusonként kiválassz egy alkalmazást.

Először nyisd meg a fájlkezelőt úgy, hogy a bal felső sarokban lévő egér menü > Kellékek > Fájlkezelő útvonalra mész, majd menj arra a könyvtárra, amelyben a megnyitni kívánt fájljaid vannak.

A fájlra való dupla kattintás a hozzátársított alapértelmezett alkalmazásban nyitni meg. Az egyszeri jobb kattintás olyan menühöz visztéged, amely megengedi, hogy a hozzátársított alapértelmezett alkalmazással nyisd meg, vagy más olyan alkalmazásokkal, amelyek ehhez a fájltypusokhoz hozzátársíthatók.

Rendelkezésedre áll a „Megnyitás más alkalmazással...” opció is, ami felhoz egy „Megnyitás...” ablakot, amely megengedi, hogy bármely alkalmazást vagy egyedi parancsot kiválassz társításhoz, és ad egy „Alapértelmezett használat ehhez a fájltypushoz” jelölőnégyzetet is –, így megjegyzi ezt az alapértelmezett preferenciádként. Ahogy a Gnome Shellnél, úgy is beállíthatod az alkalmazást, amellyel meg akarod nyitni a fájlt, ha megnyitod a fájlhoz tartozó „Tulajdonságok” párbeszédablakot és módosítod a „Megnyitás...”

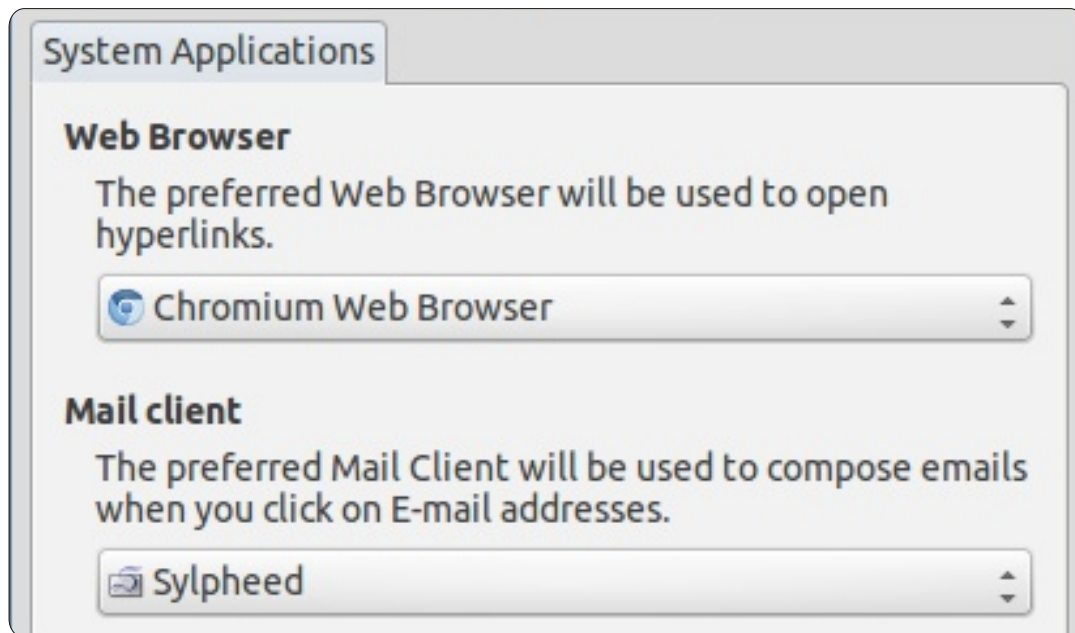
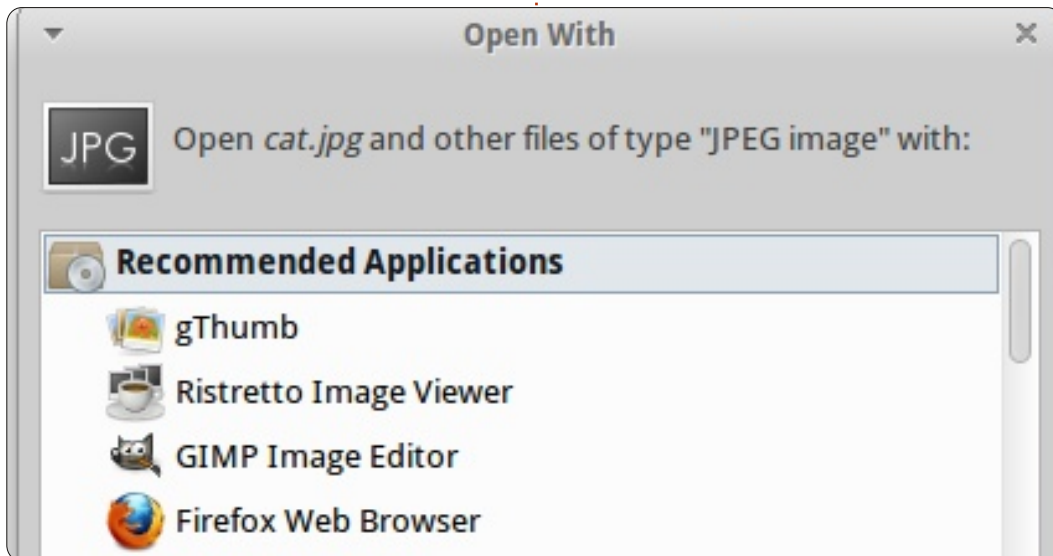
beállítást, amely módosítja a hozzá és az azonos típusú más fájlokhoz tartozó alapértelmezett alkalmazásokat.

Végül korlátozott számú alapértelmezett alkalmazástársítás van az egér menü > Beállítások > Beállításkezelő > Előnyben részesített alkalmazások útvonalon. Ez a

beállítások menü megengedi, hogy kiválassz az alapértelmezett webböngészőt, levélolvasót, terminálemulátort és fájlkezelőt.

Lubuntu

Még a minimalista LXDE környezetben is vannak opciók a fájl-társít

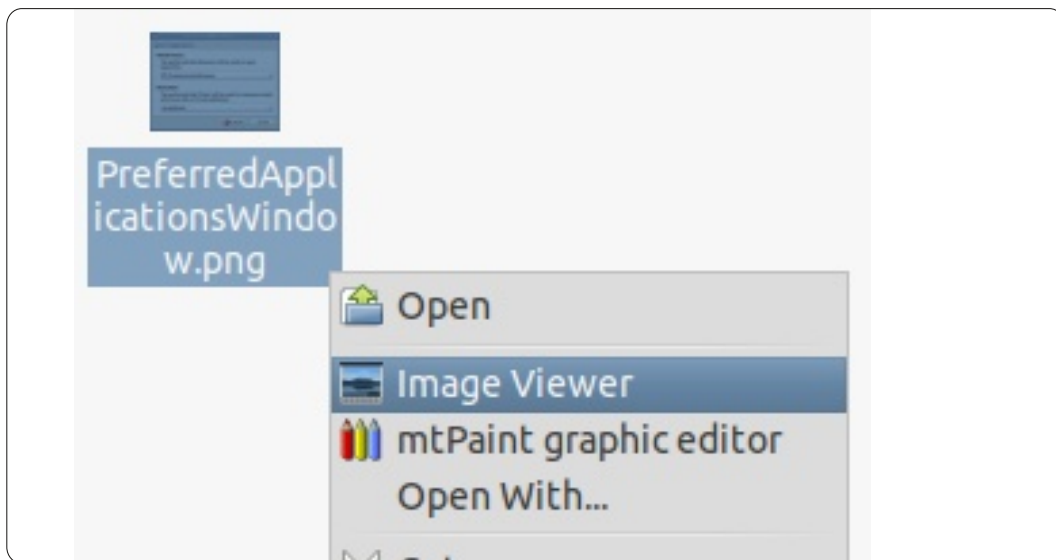
tások szabályozásához, és a folyamat nagyon hasonló azokhoz, amelyeket már fentebb leírtam. Kezdjük az „Előnyben részesített alkalmazások” ablakkal: a főmenüből válaszd ki a Beállítások > Alapértelmezett alkalmazások menüpontot.

Ez az ablak megengedi, hogy beállítsd a rendszeralkalmazásokat, de csak két opció jelenik meg: a Webböngésző és a Levelezőklens. (Megjegyzés: Én a Lubuntu 11.04 verziót használom; nálad másképp működhet.) Az alapértelmezettek egyenként a Chromium és a Sylpheed; viszont ha te más alkalmazásokat telepítettél, akkor a felkínált lenyíló listákból tudod őket kiválasztani.

Hasonlóan a többi fentebb leírt ablakkezelőkhöz, egy fájlra való dupla kattintás az LXDE-ben is az alapértelmezett alkalmazásban nyitja meg a fájlt. Ha viszont ezt a fájlt egy másik alkalmazással akarsz megnyitni, jobb gombbal rákattintasz a fájlra és a felbukkanó menü felsorol bármely olyan másik alkalmazást, amellyel ez a fájl-típus kompatibilis.

Válaszd ki a kívánt alkalmazást a felbukkanó menüben, és a fájl abban az alkalmazásban fog megnyílni.

Ha az alkalmazás, amellyel meg akarsz nyitni a fájlt, nincs felsorolva a felbukkanó menüben, akkor választhatod a „Megnyitást...” a

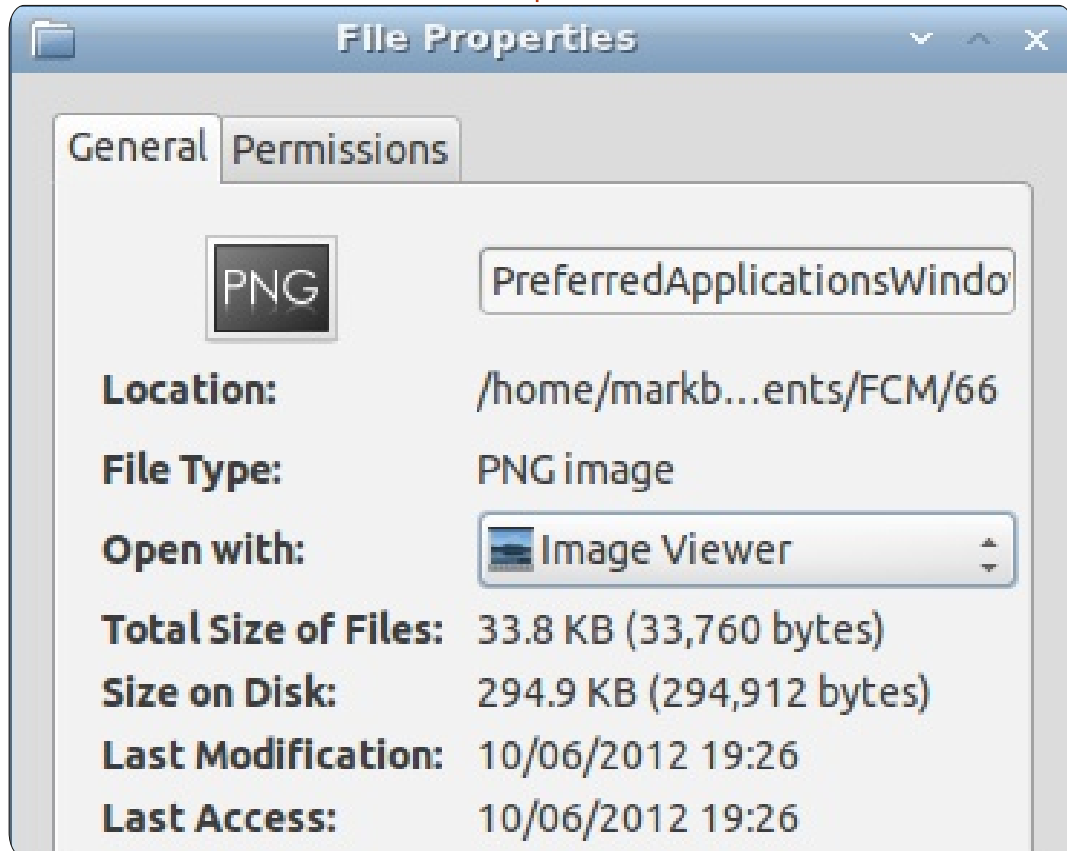
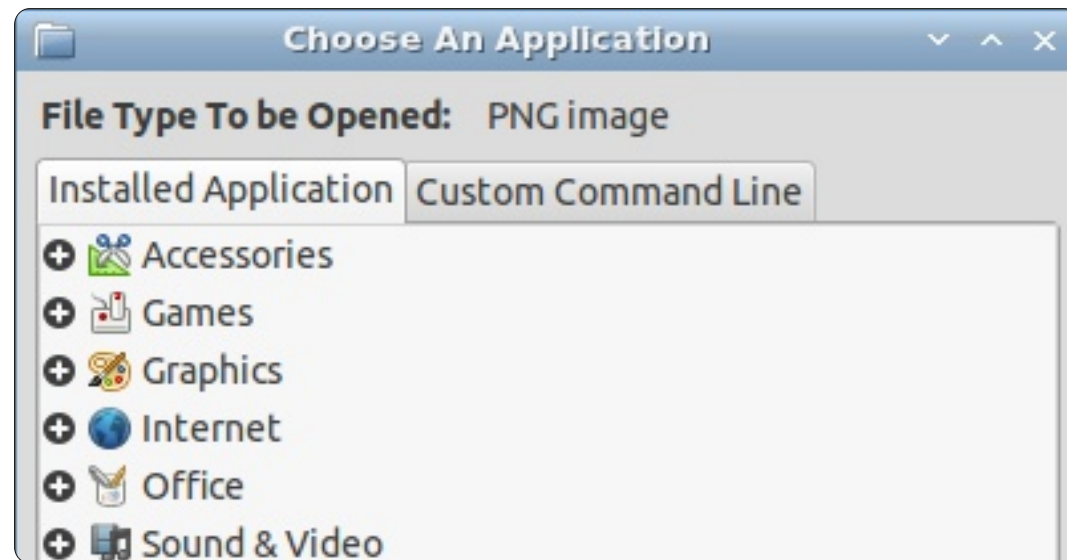

menüből, hogy kiválaszthass bármely alkalmazást, amelyet a rendszerre telepítettél a Válassz egy alkalmazást ablakból.

A Válassz egy alkalmazást ablakból alapértelmezetten a „Telepített alkalmazások” fülre kerülsz; innen kibonthatsz minden egyes kategóriát, hogy megkeresd a kívánt alkalmazást. Van egy „Egyedi parancssor” fül is, amely megengedi, hogy egyedi parancsot hozz létre azért, hogy elindítsd a kiválasztott alkalmazást a parancsori opciók erejét felhasználva ennek szabályozására. Mindkét esetben dönthetsz úgy, hogy a választásodat teszed alapértelmezett alkalmazássá/műveletté ehhez a fájltypushoz úgy, hogy „pipát” teszel az ablak alján lévő jelölőnégy-

zetbe. Ha ezt teszed, elmenti a választásodat és ez lesz az alapértelmezett művelet minden alkalommal, ahányszor megnyitasz egy ilyen típusú fájlt; egyébként a választásod csak erre a az egy kiválasztásra lesz érvényes és minden jövőbeli kísérlet a fájltypus megnyitására visszatér az elmentett alapértelmezett alkalmazáshoz.

Ha egy fájl „Fájlbeállításait” választod, felkínál egy „Megnyitás...” opciót, ami működésben azonos a fájl felbukkanó menüjének „Megnyitás...” opciójával, ahogy fentebb is írtam.

Az én történetem

Írta: Theo van Oosten

Nem épp egy fiatal számítógép rajongó vagyok Olaszországból. 1983-ban kezdtem használni őket, amikor megkaptam édesapámtól az elsőt, egy Sinclair ZX Spectrum 16 KB-ot. Azóta mindig is szerettem játszani és/vagy dolgozni valamilyen gépen. (Amiga 500, aztán PC).

Akkor fedeztem fel a nyílt forráskód világot, mikor még nem tudtam semmit a szabad OS-ről, mint a *buntu, és hasonló dolgokról. Még használok Windows (XP)-t, előbb kezdtem használni nyílt forráskódú programokat, aztán beszéltem az IT kollégáimmal, ők meséltek az Ubuntu- és Open Suse-ről, utána mindkettőt kipróbáltam, majd 2007-ben az elsődleges partíció az otthoni PC-n, az Ubuntu-ra esett a választás.

Közben felfedeztem a klassz és használható magazint (mely még olyan emberek számára is mint én, aki nem igazán jártas a parancssor vagy programozási nyelvek terén).

Azóta kipróbáltam ugyanazon fa több különböző ágát mint pl: Linux Mint, Lubuntu, MoonOS és a többi-

ek. Mindig próbáltam a „Windows-hoz közel” maradni, még ha csak egy kis apróság, szükségem van rá, hogy csatlakoztathassam a mobilom, néhány alkalmazás miatt, vagy a fényképezéshez. Némi meglepéssel próbáltam ki a GIMP-et, és múlt hónapban láttam egy cikket egy új ingyenes PDF újságnak erről az erős programról.

2012-ben kezdtem el együttműködni az FCM olasz csapatával (nagyon jól nyomják, és tudod, olvastam egy cikket róluk, és elmondhatom csodálatos és elköte-

lezett emberek. Munkám során ritkán találkozom hasonló szakmai témákkal), és a történet folytatódik... várom a 12.10. kiadást.

Luca Masini

Minden a 90-es évek közepén kezdődött a Linux-al. Küzdöttem a korai verziókkal ahol a parancssor volt az alap. Bár voltak grafikus felületek, nem voltak olyan fejlettek mint az Ubuntu napjaink-

ban, közel 20 évvel később. Ez lehetőséget adott arra, hogy tapasztalatot szerezzek a parancssor (CLI) használatában. Mikor rátaláltam az Ubuntu-ra, gyorsan rá esett a választás, mert a legtöbb hardware-em támogatja. 2006 végén eljött az ideje, hogy új számítógépet szerezzek be, és eldöntöttem, hogy laptopot veszek, először életemben (mindig asztali számítógépet használtam). Tehát, még nem igazán voltam biztos, hogy a Linux támogatja a hardware-t, különösen a vezeték nélküli hálózatot. Tehát eldöntöttem, hogy már a boltban szembenézek a problémával, és magammal vittem egy live Ubuntu 6.06 CD-t. Néhány boltban nem engedték meg, hogy kipróbáljam a gépükön. Mások azt mondták, „Persze, rajta”, és mások nem tudtak semmit a Linux-ról. A fő szempontok a gép vásárlásánál, működjenek live indulásnál a hang, vezeték nélküli hálózat és a megjelenítés. Találtam is egyet és nagyon örültem. Az első dolog amit csináltam, hogy elindítottam CD-ről és leformáztam a merevlemezre.

Gyorsan ugorjunk 2012-be, majd 6 évvel későbbre. A laptop még mindig működik, már Ubuntu

12.04-el. Kibővítettem a RAM-ot 4GB-ra és a merevlemezt 120GB-ról 500GB-ra. Vettem egy gyorsabb gépet, ez most a munkaállomásom. Más fajta ubuntu fut rajta és van egy partíció rajta a legutolsó alfa/béta/teszt verzióknak. A laptop most fájl és SSH szerverként üzemel, távoli eléréssel használom. Már 6 éve linux fut a laptopomon és még egy jó 5 évet jósolok, hogy használni fogom.

Ami az Ubuntu választása mellett szólt, az a programok széles választéka és a rendszerek amik elérhetőek. Örülök, hogy azt látom, hogy az új alkalmazások, programok és segédprogramok most először Ubuntu alapú szkripttel és csomagfájlokkal jönnek ki, tehát Ubuntuval mindig az elsők között próbálhatjuk ki. Még mindig használom (és kell is) a CLI-t, minthogy ezen nőttem fel. De az Ubuntu grafikus környezetének fejlődése tette a legjobb rendszerré, ahogy ma látom.

A Linux biztosítja számunkra a lehetőséget, hogy megválasszuk az irodai csomagunkat, a grafikus felületünket és az operációs rendszerünk típusát. Bár sok felhasználó díjazza, hogy más hozza meg helyette a döntést, szeretem a döntés szabadságát, hogyan hasz-

nálom a gépem, és a hardware-m. Inkább eltöltök egy kicsit több időt a rendszerrel ami rám van szabva, mint valami amihez alkalmazkodni kell. A gépnek kell a felhasználó-

hoz alkalmazkodnia, nem fordítva. Az Ubuntu ezt a szabadságot nyújtja számomra.

Jean-Francois Messier

ubuntu

Az Ubuntu Podcast lefedi a legfrissebb híreket és kiadásokat amik általában érdekelhetik az Ubuntu Linux felhasználókat és a szabadszoftver rajongókat. A műsor felkelti a legújabb felhasználók és a legöregebb fejlesztők érdeklődését is. A beszélgetésekben szó van az Ubuntu fejlesztéséről, de nem túlzottan technikai. Szerencsések vagyunk, hogy gyakran vannak vendégeink, így első kézből értesülünk a legújabb fejlesztésekről, ráadásul olyan módon ahogyan mindenki megérti! Beszélünk továbbá az Ubuntu közösségről is, és a benne zajló dolgokról is.

A műsort a nagy-britanniai Ubuntu közösség tagjai szerkesztik. Mivel az Ubuntu viselkedési kódexnek megfelelően készítik, bárki meghallgathatja.

A műsor minden második hét keddjén élőben hallgatható (brit idő szerint), másnap pedig letölthető.

podcast.ubuntu-uk.org

Mi az?

Írta: Ronnie Tucker

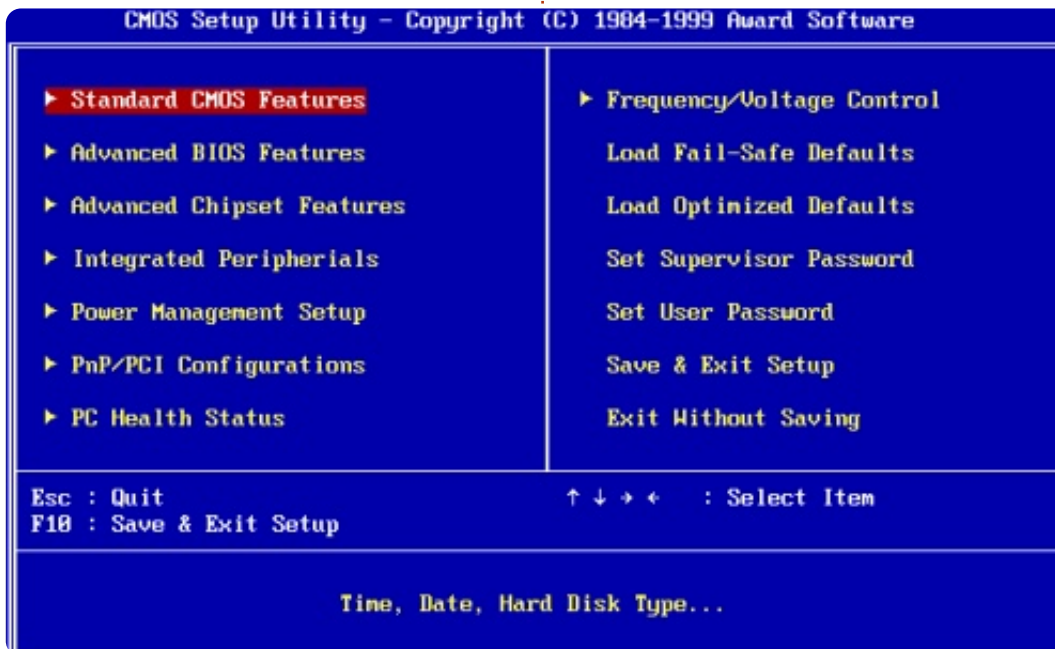
UEFI

Örömmel mutatom be az új, „Mi az?” rovatot, ahol minden hónapban körbe fogunk járni egy egyszerű témát: áttekintjük a történetét, betekintünk a színpalak mögé és megnézzük, hogy milyen szoftverek szükségesek hogy közelebről is megismerjük. Ha van ötleted, küldj egy cikket az articles@fullcirclemagazine.org

Pár ötlet, ami beindíthatja a fantáziádat: hírcsoportok, IRC, BitTorrent, email, internet, videó kodekek, PGP titkosítás, a kernel, rajztablák...

Melőtt mélyebben megismernénk az UEFI-t (Unified Extensible Firmware Interface – Egységes Bővíthető Firmware Felület) lépünk egyet hátra és nézzük meg, hogy épp hol állunk.

Amikor a számítógépet bekapcsolod, a BIOS (Basic Input Output System – Alapvető ki és bemeneti rendszer) indul el és gyors ellenőrzést hajt végre, hogy megbizonyosodjon minden szükséges hardver csatlakoztatva van és jól működik. Ha minden a helyén van, egy csipo-

gást hallasz egy számítógép beépített hangszórójából. Ez a csipogás hasonlít a morze kódhoz, elmondja hogy mi a probléma. A BIOS-t a beépített felhasználói felülettel lehet konfigurálni. Általában Del, F1 vagy valami hasonló billentyű rendszerindításkori megnyomásakor.

Ha a BIOS örül, mert minden rendben van a rendszerben, elkezd betölteni az operációs rendszert.

Mivel a BIOS rendszer (hasonló formában) már a 70-es évek közepétől létezik, már éppen itt az ideje

lecserélni, és az UEFI lesz a csere. Legalábbis egy bizonyos értelemben.

UEFI

Sokan azt hiszik, hogy az UEFI a csere, de valójában a BIOS-al együtt tölti be a gépet. Az UEFI mögötti ötlet, hogy legyen egy mini rendszer, amit egérrel is lehet vezérelni (egy grafikus felületen keresztül) illetve parancssoros felülete is van. Ez a mini rendszer azt jelenti, hogy az új kinézetű BIOS

több nyelven kommunikál és nincs többé szükség a régi morze kódú sípólásokra. Ez mind jól hangzik, de akkor miért visszakoznak tőle?

Secure boot - Biztonságos rendszerindítás

Az UEFI biztonságos rendszerindításnak nevezett funkciója képes kikapcsolni azokat a hardvereket, illesztőprogramokat és rendszerbetöltőket, amik nem rendelkeznek digitális aláírással. Gondolj úgy a digitális aláírásra, hogy ez egy tanúsítvány a gyártótól arról, hogy a szoftver/hardver eredeti. Az indítás egy kicsit komplikált, de leegyszerűsítem: Amikor a biztonságos rendszerindítás be van kapcsolva, kiolvasódik hardver/szoftver egyféle azonosítója és ha ezt az azonosítót ismeri az UEFI, minden megy tovább. Az ellenérvek pedig ezen a ponton csoportosulnak.

Egymásra mutogatás

Mielőtt a Microsoftot hibáztatnánk – amit látszólag mindenki csinál – emlékezzünk hogy a biztonságos rendszerindítás az UEFI része, csak annyi történik hogy a Windows 8

használja. A probléma az, hogy a Microsoft minden „Windows 8 kompatibilis” jelzéssel ellátott hardveren megköveteli a biztonságos rendszerindítás alapértelmezett bekapcsolását. Ez azt jelenti hogy a Linux nem lesz képes se egyedül, se Windows mellől indulni, mivel nincs érvényes azonosítója. Azok a hardver gyártók, akik nem állnak a Microsoft mögé, megtehetik az UEFI és a biztonságos rendszerindítás egyéni beállítását, de gondolom el tudod képzelni hogy nem lesznek túl sokan.

A Microsoft megmondta, hogy X86 architektúrán (Intel vagy AMD) a Windows 8 logóval rendelkező gépeken lehetőségnek kell lennie a biztonságos rendszerindítás kikapcsolására (tehát egyéni módra), amivel lehet Linuxot indítani. A probléma ott van, hogy a legtöbb felhasználó nem akarja majd az új, csili-vili Windows 8 rendszerét potenciálisan sebezhetővé tenni. Ez pedig jó indok.

Ajánlás

Várjunk, mi lenne ha a Linuxnak lenne egy érvényes azonosítója? Nos, az valószínűleg konfliktusokat okozna a Linux által használt GPL (GNU Public License) licenccel. Az érvényes azonosítót bizalmas információként kell őrizni, ami a

Sebezhető maradt

Amikor ezt írtam (2012 késő szeptembere) az olasz biztonsági tanácsadók (ITSEC) találtak egy megoldást a Windows 8 kernel folt védelmének illetve az aláírt illesztőprogram megkövetelésének az átverésére, a Windows 8 betöltőjének a felülírásával. Fenntartják, hogy az UEFI pont ugyanolyan sebezhető a támadásokkal szemben mint a régi BIOS rendszer.

forráskód kiadásakor problémát okozna, mert felfedné a disztribúció egyedi digitális aláírását. Ugyanez volt a probléma a GRUB 2-vel (az Ubuntu rendszertöltője) is, de már megoldották és az Ubuntu 12.10 és újabb rendszerek továbbra is ezt használják.

Vagy, ha nem tudod legyőzni őket, állj közjük: A Microsoft és a Fedora szövetséget kötött és 99 dollárért (77 Euró) vett egy kulcsot.

Összefoglalás

- Az UEFI nem Microsoft találmány.
- A Windows 8 logót tartalmazó gépeken be kell kapcsolni a biztonságos rendszerindításnak.
- A felhasználók ki tudják kapcsolni, a biztonságos rendszerindítást.
- A biztonságos rendszerindítás sebezhetővé teszi a Windows 8-at.
- A biztonságos rendszerindítás kulcsait biztonságban kell tartani.

- Az UEFI nem lecseréli a BIOS-t, csak együttműködik vele.

Hupsz, majd elfelejtettem említeni, hogy van egy másik cég is aki erőltetné a biztonságos rendszerindítást, ha az ő rendszere van előtelepítve a gépre. Canonical. Ironikus, nem?

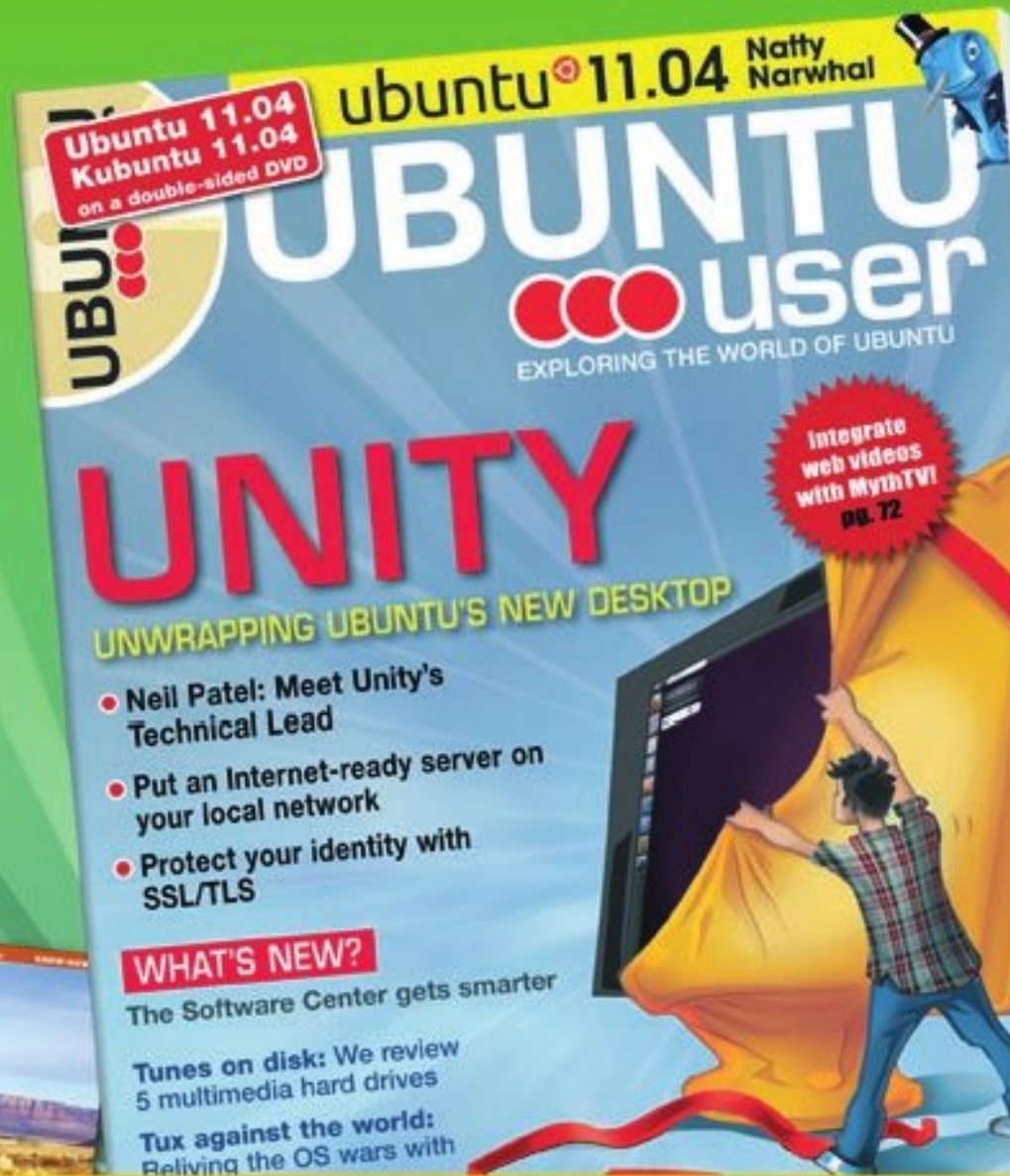

MORE UBUNTU!

Can't get enough Ubuntu?
We've got a whole lot more!

Ubuntu User is your roadmap to the Ubuntu community. In the pages of **Ubuntu User**, you'll learn about the latest tools, best tricks, and newest developments in the Ubuntu story.

DON'T MISS ANOTHER ISSUE!

UBUNTU-USER.COM/SUBSCRIBE-NOW

FOLLOW US ON

TWITTER: UBUNTUSER

FACEBOOK: UBUNTUSERMAG

Egy hosszú utazás után, amikor túl sok időt töltöttem tömegközlekedési eszközön, úgy döntöttem, hogy szükségem van valamilyen zsebméretű szórakoztatási eszközre. Nyilván hallgathattam volna audio eszközt, míg kifejezéstelenül bámulok kifelé az ablakon. Igen, megnézhettem volna ötpercenként az emailjeimet a mobiltelefonomon. Igen, elvileg olvashatnék

könyveket a mobiltelefonomon, de 4"-es képernyőn ez nem a legkellēmesebb feladat.

Egy táblagépre volt szükségem. Egy zsebméretű táblagépre.

Eredetileg egy Kindle-t akartam. Fekete-fehér képernyő, csak szöveget kezel, az Amazonon lehetett kapni. Van az a Kindle Fire nevű izé. Vagy valami olyasmi.

Kell lennie valami jobbnak.

Itt lépett be a képbe a **Nexus 7**. Az ASUS gyártja és a Google Android 4.1 (Jelly Bean) rendszerét használja, 7" átmérőjű (élethű színeket megjelenítő) érintőképernyője, 8 vagy 16 GB-os tárhelye van, és (többnyire) 15 £-os Google Play kredittel rendelkezik.

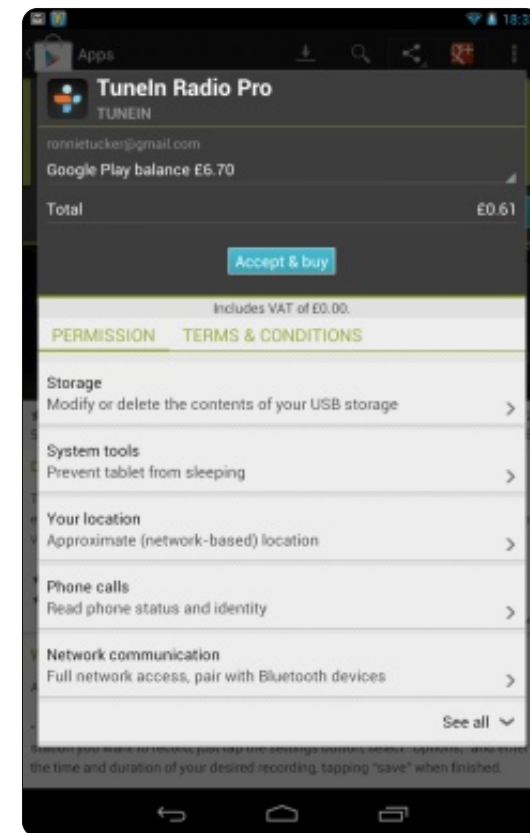
Azt mondjátok, biztosan van rossz tulajdonsága is? Nos, van egy kisebb hibája: kizárólag wifit használ, nincs 3G opció, hogy bárhol, bármikor hozzáférhessünk az adatainkhoz. Az Egyesült Királyságban, ahol én élek, ez azt jelenti, hogy sem 3G-m nincs, sem wifi-m, és egész jól megvagyok nélkűlük. Ha beütne az elke-

rülhetetlen zombi-apokalipszis, arra már úgylis felkészültem és szerintem egész jól el fogok lavírozni. De ha Androidos mobiltelefonunk van, akkor többnyire (nem mindig!), képek leszünk arra, hogy wifi hotspottá tegyük a telefonunkat. Ezt hívják tethering-nek. Ezt már párszor megcsináltam a Nexus 7-esemmel és nagyszerűen működött.

Ingyenes cucc!

Miután belépünk a Nexus 7-be, kapunk egy emailt a Google-tól, amely közli velünk, hogy a Play fiókunkhoz 15 £-os kredit tartozik. Ez úgy működik, hogy végigmegyünk egy alkalmazás vásárlásának szokványos (egyszerű és fájdalommentes) folyamatán, majd amikor az utolsó lépésnél járunk, látunk egy menüt, ahol választhatunk a regisztrált hitelkártyánk és a Play kreditünk között.

A Google Play áruház az a hely, ahonnan megszerezhetünk mindent, ami telepíthető. Az első képernyő megjelenít néhány javaslatot, egyúttal három opciót is: az Alkalmazásokat, a Filmeket és a Könyveket. Válasszunk egyet közülük és kapunk is néhány kapcsolódó javaslatot. Ha

balra húzzuk az ujjunkat, ad egy listát a böngészhető kategóriákról. Ha jobbra húzzuk, végignézhetjük a „Top fizetős”, „Top ingyenes”, „Legnagyobb bevétel”, „Legjobb új és fizetős”, „Legjobb új és ingyenes”, illetve a „Felkapott” listákat. Bármelyik elemet választjuk, az szintén további alkalmazásokat javasol a választás alapján, és (ha van), felsorol még több alkalmazást, amelyet a készítő

fejlesztett. Kereshetünk címeket is. Ha megnyomjuk a keresőmező melletti „lefelé” nyilat, felsorol minden jelenleg telepített alkalmazást. Ha az egyiket kiválasztjuk, megadja a leírását, egyúttal feltünteti az eltávolítás lehetőségét is. Itt megtalálhatjuk az alkalmazásfrissítéseket is.

Összességében a Play áruház nagyon jól tervezett és nagyon könnyen használható, így az alkalmazások telepítése/eltávolítása nem fog különösebb problémát okozni.

Mindkét világ legjobbika

Ha már az alkalmazásokról beszélünk, ezen az eszközön nemcsak Google Play-es könyveket tudok olvasni, hanem telepíthetem az Amazon Kindle alkalmazást és olvashatok rajta Kindle-könyveket is. Ez mindkét világ legjobbjá!

Mind a Kindle appon, mind a Google Play-en belül letölthetjük a könyveket az eszközre, így offline is olvashatunk. A Google roppant segítőkészen beépített egy widgetet (egy kicsi „app”, amit ráhúzhatunk az asztalra, és amelyet ikonként kezelhetünk), amely a Play-könyveinket közvetlenül az asztalon jelenítheti meg. Letölthetünk egy widgetet a Play áruházból, amely a Kindle-könyvekhez is elhelyez egy hivatkozást

az asztalon. Íme a jelenlegi asztalom a „KÖNYVEIMMEL” (Google Play) és a Sherlock Holmes-összes Kindle-kiadása.

Ha inkább az RSS-t szeretjük, akkor használhatjuk a Google Currentset (ami már előre fel van telepítve). Ez kapóra jön, ha útközben akarom az FCM-et olvasni.

A Nexus 7 akkuja kiváló élettartammal rendelkezik. Némi lájtos olvasgatással, wifi-használat nélkül 3 napig bírta. A wifi-használat, ill. az

intenzívebb igénybevétel nyilván hamarabb lemeríti a gépet.

Audió/Videó

Ha van wifi-hozzáférésünk és szeretnénk valami szórakozást, telepíthetjük a temérdek rádióalkalmazás egyikét, sőt, akár a Netflix-et is. A filmeket simán le tudtam játszani HD-minőségben, még az én aránylag lassú netemmel is. A Google Music is megtalálható, bár úgy hívják, hogy Google Play – ez egy kicsit zavaró lehet –, viszont

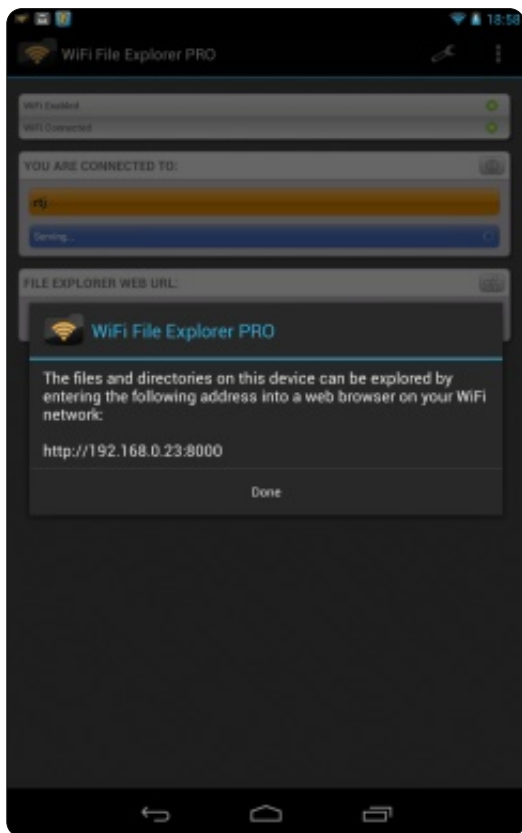
nagyszerűen mutatja az albumok borítóit (szép, nagy ikonok formájában).

Az Android már nem használja a régi „USB tároló” megoldást fájlok küldéséhez és fogadásához. Ez korábban Linux alatt elég sok problémát okozott. Szerencsére ezt azóta megoldották, de amit én csinálok, ahhoz vagy a „WiFi File Explorer” (WFE) nevű alkalmazásra, vagy az „ES File Explorer”-re (ESFE), vagy az „AirDroid”-ra van szükségem. Ezekkel mozgatom ide-oda az állományokat. A WFE-vel vezeték nélkül lehet csatlakoztatni a számítógépet és a Nexus-t, controllerként a böngészőnk funkcionál ebben az esetben. Elindítjuk a WFE alkalmazást, ez csatlakoztat minket a wifi-hálózathoz. Ad is egy címet: <http://192.168.0.23:8000>

Az AirDroid-ról a „Parancsolj és uralkodj”-rovatban lehet olvasni.

Írjuk be ezt a címet a böngészőnkbe és máris hozzáférhetünk a Nexusunkhoz, küldhetünk és fogadhatunk fájlokat.

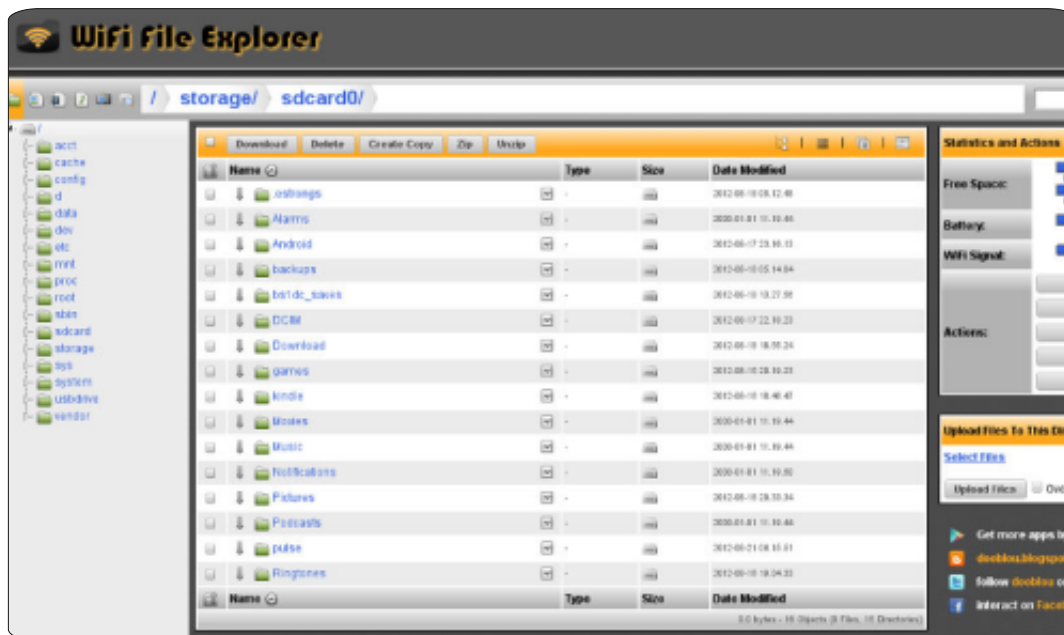
Az ESFE ehhez hasonló, de itt közvetlenül kapcsolódunk a PC-hez, és megosztott mappák segítségével küldhetünk és fogadhatunk fájlokat. Ez elsőre lehet, hogy bonyolultan

hangzik, hogy keverjük-kavarjuk össze-vissza a mindenféle fájlokat, de sokkal gyorsabban működik, mint állandóan ide-oda dugdosni a kábeleket.

Lebegünk a felhőkön

Az Ubuntu One úgy működik a Nexus 7-en, mint egy kisangyal. Csak simán feltelepítettem az ubuntuone-control-panel-qt-t (én KDE-t használok), és lett is egy mappám a Homeban, „Ubuntu One” néven. Bármit rakhattam bele, már látszódott is az

Ubuntu One honlapján a felhőben, és az Ubuntu One Android-alkalmazásban is. Amikor a Nexus 7-en akartam beletenni egy fájlt, az csak addig tartott, amíg megnyomtam a + jelet a képernyő jobb felső sarkában, kiválasztottam a küldendő fájl típusát, majd magát az állományt. Pár mp múlva már a felhőben is volt. A DropBox is gond nélkül működik, ugyanúgy, mint az Ubuntu One. A DropBox egyébként is kapóra jött ennek a cikknek a megírásánál. Megcsináltam a Nexus-képernyőképeket (a Power és a Volume Down gombok lenyomásával) és elküldtem őket a DropBoxomba. Ezt a cikket most Google Docs-ban írom, a képeket pedig simán hozzáadtam a DropBoxomból. Drót nélkül!

Mond: csíííz!

A Nexus 7-nek a képernyője oldalán van a beépített kamerája. Elég kicsi a felbontása, de az arcfelismerő képessége jobb, mint az Android 4.1-é (ez egy klassz feloldó funkció) és Google+ hangout-oknál is használható.

A játékok közül túl sokat nem próbáltam ki. Mindenesetre a Minecraft gond nélkül futott, akárcsak a Broken Sword (a régi PC-klasszikus Androidos remake-je). A Pinball HD egészen lenyűgöző, és akár az előzőek, simán és gond nélkül fut. Nem lassul, nem szaggat.

Az Android trükktházának új adaléka a Google Now. Ezzel az al-

kalmazással lehet szöveg, ill. hang segítségével keresni, és a keresések alapján az alkalmazás összeállít egy sor „kártyát”. Ezek a kártyák témédek információt szolgáltatnak, útinformtól kezdve az időjárásig, sőt, tömegközlekedési eszközök menetrendjéig. Elégge úgy tűnik, hogy a Google még a keresés beadása előtt kitalálja, hogy mire van szükségünk!

A Nexus 7 ára 199 GBP (199 USD), egyértelműen alkalmi vétel. Gyors, nagyon szép és villámgyorsan válaszoló képernyője van, az Android 4.1 pedig spórol az aksival (ahogy a Google mondja). Szépen passzol az ember kezébe, nem nehéz, és ami a legfontosabb, belefér a dzsekim zsebébe!

A Peppermint Three (a számot mindig ki kell írni) kb. fél éve jelent meg. Az Egy és a Kettő is már lassan egy éve lett publikálva, és azóta is a Distrowatch első 50 helyezettje között van, így arra gondoltam, kipróbálom a 64 bites verzióját.

A telepítője alig több 550 MB-nál (a 32 bites változat valamivel kisebb), simán ráfér egy kisebb pendrive-ra vagy egy CD-re. Ez azért is érdekes, mert az eredeti oprendszerre, a Ubuntu közel 150 MB-tal nagyobb. Az alap és a járulékos elemek 192 MB RAM-ot igényelnek (ajánlott az 512 MB), továbbá Intel x86-os processzort (a felhasználói fórumok szerint az AMD-gyártmányú CPU-k sem jelentenek problémát, a honlap egyszerűen csak kiemelte az Intel-t), és legalább 2 GB szabad helyet (javasolt méret 4 GB). Több program igényel folyamatos internetkapcsolatot, ezt se felejtsük el.

Ugyan a Peppermint saját állítása szerint a Ubuntu 12.04-en alapszik, valójában a Linux bin különböző, teljesen random jelleggel összeválogatott elemeinek az összessége. Rendelkezik a Ubuntu LXDE asztali

környezetével, menüstruktúrájával és szoftverközpontjával, de kölcsönvette a Mint-től az Update Manager-t, néhány kódot a Debian Wheezy-től és a Sid-től, végül a Chromebook mérnöki perspektívái is visszaköszönnék.

Igen, jól látta a kedves Olvasó, Chromebook. A Google válasza azoknak, akik táblagép helyett

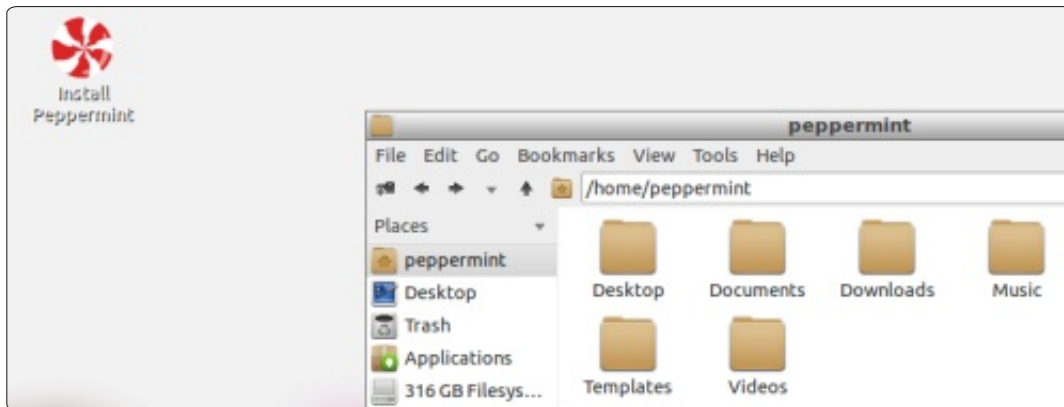
laptopot használnának inkább. A Chrome OS korlátozott lehetőségei miatt mind a Chrome böngésző, mind az asztali környezet kétszer annyi feladatot lát el. Minden program felhőszolgáltatáson alapszik, így internethozzáférés vagy mobiltelefon nélkül van egy 300-500 dolláros papírnehézünk.

A pehelysúlynak persze megvan a maga előnyei is. A Peppermint pillanatok alatt feltelepíthető, nem egészen negyedóra szükséges hozzá. Az én verziómnak még volt kb. 60 MB-nyi frissítése is (eltérően az openArtist-től, amiről a múlt hónapban írtam kritikát – annál közel tízszer ennyi volt a frissítés). Másik komoly előnye a gyors bootolás.

BIOS-szal, POST-tal és a szokásos jelszavas belépéssel együtt átlagosan kevesebb, mint fél perc.

Ennek a sebességnek egy része az LXDE-alapnak tulajdonítható, de vannak olyan részei is, amelyek nem az operációs rendszer tartozékai. Akik szeretik a csillogó-villogó eszközöket, azok inkább most álljanak tovább, mert ha lecsupaszítjuk az egészet, legvégül egy végtelenül egyszerű panelt találunk, rajta a szokványos jelzőkkel, továbbá egy egyszerű, piros-fehér peppermintes háttérrel. Ennyi. Ikonok nincsenek, a választható háttérképek kínálata is szűkös (ezeket úgy érhetjük el, hogy jobb egérgombbal kattintunk az asztalra). Ugyanakkor akármilyen minimalistának is tűnjön, semmivel sem rosszabb a Lubuntunál, mi több, frissebb, ropogósabb, és a design is jobb. Ne feledjük ugyanakkor, hogy az LXDE-t arra tervezték, hogy kis teljesítményű számítógépeken is gyorsan működjön. Ez itt is maradéktalanul érvényesül.

A főmenü gombjára kattintva (egy kör alakú, fehér-piros borsosmenta) különböző, elég vegyes programokhoz férhetünk hozzá. Igazándiból a helyettesítő programoktól maradt tátva a szám. Seholy egy LibreOffice vagy AbiWord, helyette van a Google Web Office (GWoffice). Firefox helyett Google

Chromium, a Gmail-ben összpontosul az összes e-mailes feladat, a Guayadeque helyettesíti a szokásos zenelejátszó programokat. Amiket nem tud lejátszani, annak ott van a Gnome-Mplayer. Játékok nincsenek, ahogy Wine sincs.

Egyéb programok: Dropbox (ennek kifejezetten megörültem), Ice (böngésző, erről később), Transmission, Google Reader és Google Calendar. Akik további programokat szeretnének hozzáadni, azok megtalálják őket a szoftverközpontban és a Synaptic Package Manager-ben.

Jól járnak azok, akik képszerkesztéssel foglalkoznak. Egyből három webes alkalmazást is találnak azok, aki szívesen szerkesztgetik a fotóikat. Itt van mindjárt az Editor (a Plixr-től), az Express (szintén a Plixr-től) és a plixr-o-matic. Nem megyek most bele a részletekbe, de talán elhihetitek, ha azt mon-

dom, hogy a képszerkesztői véna-tokat simán ki tudjátok élni ezekkel az alkalmazásokkal. Mélyebb részleteket amúgy is nehéz lenne most itt közölnünk, elég annyi, hogy mindegyik alaposan kidolgozott és bármelyik szoftvertervező termékével felveszik a versenyt.

Ezen a ponton valószínűleg nyilvánvaló, hogy a programok közül nem is egy felhőalapú, elsősorban az irodai alkalmazások és a képszerkesztők. Mint már fentebb felmerült, a Peppermint a Chromebook fejlesztéseit is alapul veszi, de design tekintetében már nem megy ilyen messzire. A laptopokon használt Chrome operációs rendszerek szinte kizárólag felhőalapúak, és ha nincs a közelben internethozzáférés vagy egy mobiltelefon, akkor bizony komoly bajba kerülhetünk. A Peppermint fejlesztői egy hibrid design-t hoztak létre: néhány program felhőalapú, de a felhasználók simán

hozzáadhatják a HDD-alapú programokat is, ha akarják.

Van ugyanakkor lényeges különbség is a Chrome OS és a Peppermint között. A Chrome OS (nyilvánvalóan) a Google Chrome böngészőt használja. Ez egyúttal átjáróként is szolgál a benne foglalt programokhoz (pl. Google Docs), egyúttal az asztali környezet funkcióját is betölti. Ha valamiért nem működne a Google Chrome, akkor a számítógép sem működik.

A Peppermintet pont az Ice teszi egyedülállóvá. Ez a SSB (site specific browser, oldalspecifikus böngésző) egyfajta összeköttetés bizonyos programokhoz. Anélkül, hogy átmennék geek-be és elkezdenék magyarázni mindenféléről, annyit mondanék, hogy az Ice lényegében a Chrome hátán ülve működik. Pl. amikor megnyitjuk a GWoffice-t (más nevén Google Docs-t), az Ice megnyílik egy külön ablakban. Online vagyunk a Google Docs-ban, de azt látjuk, hogy meg van nyitva egy ablak a Chromium-tól függetlenül. Ha megnézzük a programkezelőt, láthatjuk, hogy az Ice nincs ott a futó programok közt, a Chromium-ból viszont mintha egyszerre több is meg lenne nyitva, már ha korábban megnyitottuk a Chromiumot.

Mi történik akkor, ha becsukjuk a Chromiumot, miközben az Ice fut?

Semmi. Az Ice fut tovább, mivel akkor is át tud járni a Chromiumon, ha az éppen nincs megnyitva. Elvileg akkor is, ha a Chromium összeomlik vagy lefagy. (Ezt a részét még nem próbáltam, a Chromiumnak nálam nem szokása összeomlani.)

A dolog itt kezd átmenni geek-be. Noha az Ice a Chromiumtól függetlenül működik, egyúttal mégis azon alapszik, ennél fogva a Chromiumot nem lehet eltávolítani. Ki lehet próbálni, telepítsük a Firefoxot, Midorit, Konquerort vagy akármelyik másik böngészőt. A Chromiumnak akkor is maradnia kell, különben nem férünk hozzá az online programjainkhoz.

Ez így lehet, hogy úgy hangzik először, mint valami bug, de a látszat ellenére egyáltalán nem az. Az egész elképesztően olajozottan működik, csak legyen erős, megbízható internetkapcsolatunk.

Számomra ez akkor vált nyilvánvalóvá, amikor a Live üzemmódot teszteltem az itteni könyvtárban. Ez a hely hírhedt arról, hogy az egyébként sem túl gyors vezeték nélküli internetkapcsolatuk csigalassúra vált, ha több, mint 20 számítógép próbál csatlakozni. A saját optikai meghajtóm már így is igénybevette a Peppermint teljesítőképességét, de itt szinte az összes felhőalapú program

használatatlanná és instabillá vált. Szó szerint ugyanez történt egy Chromebook-kal, amit egy ismerősöm számára teszteltem pár hónapja. Az illetőnek elég gyenge volt a vezeték nélküli nete és fogalma sem volt, miért nem működik a gépe.

Szerencsére a Peppermintnél mindig van megoldás. Míg a Chromebook-ok olyan operációs rendszerrel üzemelnek, amelyhez ha hozzá szeretnénk adni valamilyen programot, abba garantáltan beleöszülünk, és mindehhez véznácska flash meghajtó járul, addig a Peppermintet bármilyen számítógépre telepíthetjük és bármilyen programot hozzáadhatunk a szoftverközpontból vagy a Synaptic Package Managerből.

Ahogy sejthető, a Peppermint elősorban a teljesítményével tűnik ki. A RAM (nálam 4 GB)-használat legfeljebb 10% volt, nagyon ritkán ment 15 fölé. A kétfagos processzor használata legtöbbször 10% alatt volt. Egyáltalán nem nevezhető túlterhelésesnek... Az olyan, rendszerint lajhár sebességével megnyíló programok, mint a GIMP vagy a LibreOffice is egész gyorsak (már persze ha a netünk is gyors). Ez a Lubuntunak és az LXDE-nek is a fő erőssége.

Az igazi (és elképesztő) különbség az akkumulátor élettartamában

nyilvánult meg. Ubuntu 12.04 Unity-vel általában 2.5-3 órát bírja a laptopom, de a Peppermintnél ez átlagosan 4 órára növekedett. Ez egy egészen komoly fejlesztés, amit nem lesz könnyű túlszárnyalni.

Volt azért valami, ami nem működött. A Guayadeque (a zenelejátszó) nem volt hajlandó együttműködni. Folyton közölte velem, hogy a rendszer zárolta a megfelelő mp3-meghajtókat. A Gnome-Mplayer, ill. azok a további médialejátszók, amiket kipróbáltam, mind gond nélkül lejátszották azt, amit akartam. A Guayadeque-vel viszont akárhogy trükköztem, egyszerűen nem akart működni. Végül eltávolítottam. A legfurcsább egyébként az volt, hogy ez a program kapta a legmagasabb értékelést a szoftverközpont Audio kategóriájában, úgyhogy lehet, hogy a hiba az én készülékemben volt.

A Peppermint általánosságban egy stabil operációs rendszer. Nálam csak egyetlen egyszer fagyott le. Ezt a Mint Update Manager-ének tulajdonítom, ugyanis épp egy folyamat kellős közepén volt, amikor beadta a kulcsot és kizárt (aztán újraindításnál helyrehozta). Ilyen már előfordult velem Mintnél is, meg az Ubuntu egyéb variánsainál is, ha az Update Manager-t használtam, így emiatt nem a Peppermint fejlesztőit hibáztatom.

Általánosságban a Peppermint kiváló a kezdők számára is, ha meg akarnak ismerkedni az Ubuntu-alapú variánsokkal. Különösen azoknak a felhasználóknak ajánlanám, akiknek régi vagy kis teljesítményű gépük van, vagy korábbi felhőszolgáltatás-próbálkozásaik kudarcot vallottak. Tapasztaltabb felhasználók egy kicsit túl könnyűnek találhatják, bár úgy gondolom, sosem árt az alapokról újra elkezdni és egyenként hozzáadni azt, amit szeretnénk – végül is ez az Ubuntu lényege.

Összegzésképp 5 csillagból 3 és felet adok a Peppermint Three-re.

Telepített rendszernek elsőrangú, de live módban, vagy ott, ahol nem stabil az internetkapcsolat, a felhőprogramokkal komoly fennakadások lehetnek.

A bugokról még

Az Evolution bugreportja körül kialakult cirkusz szép lassan kezd átterjedni általában a bugreportra. Úgy gondolom, hogy csak azért, mert egy program Bugzillát használ, az nem jelenti egyből azt, hogy a Bugzilla használható általános kifejezésként. Ez csak az Evolution-re kell, hogy vonatkozzon. És még ennél is megtévesztőbb az a többé-kevésbé automatikus bugreport, ami időről-időre felbukkan.

A fejlesztőknek szüksége van a visszajelzésre, de a rendelkezésre álló eszközök finoman fogalmazva sem intuitívak. Mintha azok is a fejlesztők részére készültek volna, nem pedig a végfelhasználóknak.

Jó lenne, ha lenne egyszer egy összefoglaló cikk arról, hogyan lehet bugreportot küldeni – én sajnos nem vagyok elég okos egy ilyen írás összeállításához!

Dave Rowell

Ronnie kérdezi: van itt valaki fejlesztő, vagy okos ember, aki megtanítana minket ezeknek a hibajelentő oldalaknak/eszközöknek a használatára, mint például a Bugzilla?

Vírusok

A vírusokra, malware-ekre, spyware-ekre vonatkozó biztonsági kérdések mintha nem léteznének. Ugyanakkor én a Windows-os gépeken gyakran használok pendrive-ot, emiatt jónak láttam telepíteni a Linuxos gépeimre a Clam Av-t, merő elővigyázatosságból. Rendszeresen szoktam futtatni és pont mostanában volt is egy vírusjelzése, ráadásul nem a pendrive-on, hanem magán a gépen. A Linux tehát igenis érzékeny a vírusokra. A fertőzés más forrásból jött.

Lehetséges lenne, hogy az FCM olvasói ezzel a problémával kapcsolatban valamiféle információhoz jussanak?

Allan Hambidge

Épp most olvastam az FCM 64. számát és aggódom! A Linux trójairól szóló hír ragadta meg a figyelmem. A kérdésem pedig az lenne, hogy hogyan ellenőrizhetem a gépemet, hogy vírusos-e és hogyan szabaduljak meg a fertőzéstől? Amikor Windows-t használtam (utoljára 6 éve), akkoriban volt egy antivírus-programom, de úgy gondol-

tam, ilyesmire nem lesz szükségem Linux alatt. Vagy tévedtem? Mik a legjobb antivírus-programok Ubuntu-ra? Nem ártana erről valamilyen cikk.

Chris Burmajster

Ronnie: *Ha van köztetek antivírus-guru, aki szívesen írna nekünk valamit arról, hogyan védhetjük meg a gépeinket a vírusoktól, egyúttal a dual-boot rendszerünk se sérüljön, az jelentkezzen.*

Gord hozzászólása: *Nézzétek meg a 64. szám KáVÉ rovatát. Ott leírtam, hogyan kell Windows-os partíciót szkennelni. Ugyanennek a procedúrának egy apróbb változtatásával Linuxos rendszereket is lehet ellenőrizni.*

Kdenlive Help

Alkalmi olvasója vagyok az FCM-nek. Nagyon tetszett a 65. szám cikke a Kdenlive-ről. Én a munkámhoz is és otthon is használom ezt a programot.

A videók újrapozicionálása a legfárasztóbb. Pl. egy 3 perces videót 7-10 db külön klipből és audioból vágok össze, majd úgy gondolom,

hogy a közepén lévő klip közepét meg kell még vágni. Maga a vágás – az ollóval – nem különösebben problémás. Így viszont támad egy rés a prezentációm közepén, a többi klipet pedig egyenként, manuálisan kell odébb mozgatni, hogy a keletkező űrt befedje.

Az ilyesmi egy sima, egysávos videónál még elmegy. Komoly fejfájást akkor okoz, amikor többsávos video-audio prezentációt akarok csinálni. Egészen szélsőséges tüneteket produkál az a helyzet, amikor egy diavetítés közepéről próbálok egy képet eltávolítani úgy, hogy minden egyes kép 3-4 mp-ig látható.

Van valamiféle eszköz ennek a folyamatnak a megkönnyítésére? Lehet, hogy van, csak elkerülte a figyelmem. Esetleg másoknak is voltak már ehhez hasonló problémái?

Jeff Boulden

Ronnie megjegyzése: *Jó kérdés. Nem hinném, hogy van olyan eszköz, amivel automatikusan át lehetne rendezni a klipeket vágás után, de nem vagyok a kérdésben szakértő. Ha esetleg valakinek van ötlete, vagy Kdenlive-szakértő, az jelentkezzen.*

Tuxidermy

Mikor látogatók jöttek a Melvin bolygóról a Földre, egy halott bolygót találtak.

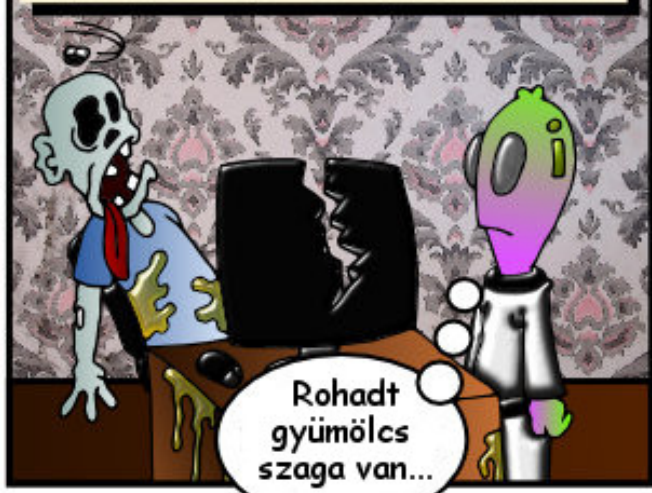
Találtak értelmes életet, de a Delfinek nem tudták elmondani, mi történt az emberiséggel.

A lerombolt városok háború jeleit mutatták, és a feljegyzésekből kiderült, hogy a legtöbb ember kiabálva halt meg: "beperellek", akár mit is jelent ez.

A holttest, az egykori civilizáció tagja, egy régi számítógép előtt ült, amit összetört a düh, és a csalódottság

Rohadt gyümölcs szaga van...

Aztán felfedeztek egy ősi falat, ami megmutatta, hogy megjelent az emberek között egy Fekete Monolit, ami vezette őket a fejlődés útján. A Melvinek megkönnyebbültek.

Istenem, tele van Pingvinekkel...

Kávé

Összeállította: Gord Campbell

Ha Ubuntuval kapcsolatos kérdéseid vannak, küldd el őket a questions@fullcirclemagazine.org címre és Gord válaszolni fog rá valamelyik későbbi számban. Kérjük, annyi információt küldj a problémáddal kapcsolatban, amennyit csak tudsz!

K Becsukom a laptopomat, olyankor a gép felfüggeszti magát. Ha sokáig úgy hagyom, akkor is visszajön a felfüggesztésből, de akkor már csak az asztalt látom és a Log Out (Kijelentkezés) gombot. Kijelentkezem, utána vissza, akkor működik csak minden rendesen. Xubuntu 12.04-em van, Radeon videokártyával.

V (köszönet a válaszáért brainwash-nak az Ubuntu Forums-ról): Menj rá a Settings Manager-re, azon belül a Screensaver-re. Kattints az Advanced-ra, majd Fading and Colormaps, és szedd ki a pipát a „Fade to Black when Blanking” mellől (vagy valami hasonló, pontosan nem tudom, hogy van ez Xubuntunál).

K Hogyan érhetném el, hogy a képernyő ne váltson fekete párc inaktivitás után?

V Menj be a System Settings-be, ott a „Brightness”-be, majd a „Lock”-ba és ott a „Turn off screen”-t állítsd be arra, hogy "never".

K Kijelentkezés után a rendszerem megjelenít egy teljes képernyős terminált és úgy is marad. Csak úgy tudok kilépni belőle, ha kihúzom a konnektorból a zsinórját.

V Próbáld meg ezzel a paranccsossal:

```
sudo poweroff
```

```
sudo shutdown now
```

K Telepítettem az Ubuntu-t, most ez az egyetlen operációs rendszer a gépemem. Lefoglalja a teljes merevlemez. Közben rájöttem, hogy muszáj Windows-os programokat is használnom, de ezek WINE alatt nem működnek. Van Windows telepítő DVD-m. Hogyan tudnám ezt a legkönnyebben megoldani?

V Abból indulok ki, hogy modern, megbízható és valószínűleg jó erős gép van. A legegyszerűbb a VirtualBox telepítése. Majd

telepítsd a Windows-t a VirtualBox-on belül. Nézd meg a Full Circle Magazin 49. számát, van erről benne egy cikk. A Google is talál neked mindenféle ismertetőt, többek között ezt is:

<http://www.wikihow.com/Install-Windows-XP-on-Ubuntu-with-VirtualBox>

K Megpróbáltam terminálból indítani az új Sigil-t és hibaüzenetet kaptam („illegal instruction error”). A számítógépemben AMD Duron processzor van.

V A Duron 32 bites processzor, MMX-et, 3DNow-t és SSE-t támogat. (Ezek mindegyike egy csomó utasítás, amit a CPU tud futtatni, már persze ahhoz képest, amit egy standard Intel 486-os futtatni tud.) Olybá tűnik, hogy a Sigil-nek további utasításokra lenne szüksége, ezek pedig nincsenek tárolva a régebbi processzorokban. Az egyetlen megoldás: megszerezni a forráskódot és hozzáigazítani a CPU-dnak megfelelő opciókhoz.

K Két gvimet próbok egyszerre megnyitni, de 12.04 alatt erre képtelen vagyok. Ha másodszor rákattintok a gyorsindítóra, a már megnyitott első ablakot hozza be.

V (köszönet a válaszáért David D.-nek az Ubuntu Forums-ról) Miközben kattintasz, tartsd lenyomva a Shift billentyűt.

K Ubuntu 10.04-ben használtam segédprogramot a „Places” menüpontban. SSH-n keresztül akartam csatlakozni távoli kiszolgálóhoz. Így simán tudok fájlokat mozgatni egyik gépről a másikra, az eszköz automatikusan elvégzi az SFTP-t, egyebeket. Van ehhez hasonló 12.04 alatt is?

V (köszönet a válaszáért cryptoeslow-nak az Ubuntu Forums-ról): A 12.04-ben a Nautilusnak (ez az alapértelmezett fájlkezelő) van egy „Connect to Server...” – funkciója a Fájl menüben. Ezzel az opcióval lehet SSH-n keresztül távoli kiszolgálóhoz csatlakozni.

K Csak most kezdtem el Ubuntut használni és szeretném telepíteni az NS2.53-at (hálózatszimulátor) Ubuntu 10.04 alatt.

V Frissítsd a rendszert Ubuntu 12.04-re vagy valamelyik variánsára. Az NS2.53-at megtalálod a Szoftverközpontban. Az Ubuntu 10.04 nem egészen egy éven belül elévül, nem igazán ez a legmegfelelőbb egy kezdő Ubuntu-felhasználónak.

Tippek és technikák

Nem tudunk USB-ről bootolni?

D ehogyisnem! Különösen most, hogy a jövőben valószínűleg nem fog ráférni az Ubuntu telepítője CD-re, páran aggódhatnak, különösen azok, akiknek régebbi gépük van, kizárólag CD-meghajtóval. Megnyugtathatok mindenkit: van megoldás. Úgy hívják, hogy Plop boot manager.

 <http://www.plop.at/en/bootmanagers.html>

Töltsük le a .zip-fájlt, majd bontsuk ki a Downloads mappába. A plop mappa egyik állománya, melyet nagy

valószínűséggel plpbt-5.0.14-nek hívnak, nem más, mint egy aprócska ISO-fájl, kisebb 1 MB-nál. Helyezzünk egy üres lemezt a CD-meghajtóba és kattintsunk a „Mégse” gombra, ha a rendszerünk megkérdezi, mit akarunk futtatni. Nyissuk meg a Brasero/K3b/bármit, amit CD-íráshoz használni szoktunk és válasszuk ki a „Burn Image”-t. Navigáljunk az ISO-ra és válasszuk ki. Most már megírhatjuk a CD-t. Az írás maga pár pillanatig tart, de a lezárás („finalizing”) több időt vesz igénybe.

Állítsuk be a számítógépet, hogy CD-ről bootoljon és próbáljuk ki, hogy előjön-e a Plop az újraindításnál. (Én a saját gépemet folyamatosan úgy tartom, hogy elsődlegesen CD-ről – és USB-ről – bootoljon, ha pedig bennmaradna egy bootolható CD, de nem az, amelyikre nekem szükségem van, akkor fogom magam, kiveszem és újraindítom az egészet.)

Most pedig szükség lesz egy pendrive-ra, amin van már egy Linux disztribúció. Az Ubuntu 12.10 – és deriváltjai – egészen frissek. Töltsük le a Lubuntu 12.10-et (vagy a Xubuntu 12.10-et) – gondolom, a régebbi gépek sokkal jobban fognak örülni egy könnyebb fajsúlyú rendszernek. Ha nincs telepítve az Unetbootin, akkor most tegyük meg. A hogyan-mikéntjét az FCM 44. számában lehet

megtalálni. Szükség lesz egy legalább 1 GB-s pendrive-ra. Ahol én lakom, ott 4 GB-os pendrive-ot 5 USD alatt lehet kapni.

Most helyezzük be a CD-t, amire előzőleg kiírtuk a Plop-ot, ill. a pendrive-ot, melyen az Ubuntu (vagy valamelyik verziója) 12.10-es kiadása található. Indítsuk újra a gépet. Nekem még a HDA-t is a Plop menüben kell beállítanom (és nem USB-n). Amikor ezzel megvoltam, újraindítottam a gépet pendrive-ról, és már használhattam is Live módban, vagy akár telepíthettem is, tetszés szerint.

Köszönet Roynak a Yahoo Ubuntu Linux Forum-ról, amiért felhívta a figyelmem a Plop-ra. És ne felejtsek el legalább 2 biztonsági mentést csinálni mindenről, mielőtt ebbe belekezdenének!

Egy hosszú számítógépes karrier után, miközben a Computing Canada and Computer Dealer News szerkesztője volt, **Gord** most többé-kevésbé visszavonult.

Ez év nyarán az Ubuntu Nők project vezetői triója kvar-
tetre nőtt Silvia Bindelli
és Flavia Weisghizzi-nek a
csapatba történő beválasztásával.

Egy kis időbe tellett, hogy be-
szélgethessünk Silvia-val és Flavia-
val az Ubuntu-val és az Ubuntu
Nőkkel kapcsolatos tapasztalataik-
ról és, hogy többet tudjunk meg a
céljaikról, amivel az Ubuntu Nők
projectet előre tudják mozdítani.

Silvia Bindelli

2007-ben csatlakoztam az
Ubuntu Nők projektjéhez és hóna-
pokig csak passzív résztvevőként
szemlélttem az eseményeket. Tevé-
kenységem valóban 2010-ben vált
konkrétabbá, amikor csatlakoztam
az olasz LoCo csapathoz szinte

ugyanabban az időszakban Flavia-
val létrehoztuk az Ubuntu Nők helyi
szegmensét. Azóta csodálatos em-
berekkel találkoztam mind a LoCo
olasz csapatában és a nemzetközi
közösségben egyaránt. Mindannyi-
an segítőkészek és hajlandóak
megosztani élményeiket valamint
lelkesedést mutatnak az Ubuntu
íránt és a felajánlásaikkal kapcso-
latban. Ezért mindig megpróbálok
még inkább részt venni a közösség-
ben és közreműködni a lelkesedé-
sem megosztásával és próbálok

segíteni másoknak amennyire töl-
lem telik.

Silvia céljai:

Helyi tevékenység. Kezdemé-
nyezzünk olyan jellegű tevékenysé-
geket, mint az olasz Ubuntu Nők
csoportja, ami többé-kevésbé kifeje-
zetten olyan LoCo csapat, aki azért
felelős, hogy minél több nőt lehes-
sen bevonva az Ubuntu közösségbe.
Tevékenységek, melyeket igen nagy-
ra becsültek az IRC összejövetelek

voltak melyek röviden bemutatták a
LoCo csapat minden egyes tevé-
kenységét. Ez a fajta korrepetálás az
adott közönség anyanyelvén még
azokat is ösztönzi, akik kicsit félén-
kek ahhoz, hogy aktív résztvevőként
szerepeljenek. Például létrehozha-
tunk olyan megbeszéléseket is ahol
megosztjuk tapasztalataink az IRC-
n az Ubuntu Nők-ről.

Népszerűsítés. Megpróbáljuk
tovább javítani a project átlátható-
ságát az interneten valamint pró-

báljuk előremozdítani a barátságos imázsát. Például egy hírek rovatval tudjuk növelni vitalitását valamint az egyre növekvő oldalak számával, amik ehhez kapcsolódnak.

Flavia Weisghizzi

Az első bejegyzés, amit az Ubuntu fórumba írtam 2007-re vezethető vissza. Többé-kevésbé ennyi volt „Szia, Flavia vagyok 30 éves újságíró” Mire a válasz az volt „Oh, egy idegen landolt ezen a fórumon”. Másként éreztem magam, mint egy „stréber-ség rabja” a tinédzserek körében, akik ezen az oldalon lógtak. Tehát megkérdeztem mit tehetek az Ubuntu közösségért és hol találkozhatnék más nővel, akik szintén kapcsolatban állnak velem. Különböző idő múlásával részt vettem a közösségben kommunikációs képességeimet, fordításomat és forgalmazási készségeimet felhasználva.

Ugyanakkor vettem egy pillantást az egyéb női tapasztalatokra, mint a Linux Chix és végül megismerkedhettem az inspiráló Ubuntu listával és Silvia-val. Együtt életre keltettük az új ágazatot kimondottan olaszul beszélő nők számára.

Flavia céljai:

Népszerűsítés. Mint újságíró igen jól ismerem a nyomkövetés jelentőségét és a kiadási tevékenységet valamint a kezdeményezéseket. Tehát meg szeretném erősíteni az UW kommunikációs készletet a belső és külső kommunikáció szempontjából mely a munkám célja és mely lehetőséget adott nekem, hogy Ubuntu tag lehessenek és megválasszanak, mint egy korábbi olasz LoCo csapat tagot, de tudom, ennél sokkal többet tehetek.

Mentorálás. Szeretném felajánlani tapasztalatomat, mint szónok, hogy segíthessek az embereknek a kommunikációs stratégiájuk fejlesztésében, amikor beszédet kell előadniük vagy konferencián kell részt venniük.

GYORS YOUTUBE TIPP

Sayan Chattopadhyay-tól

Egy kis BASH szkript, amivel egyszerűen letöltheted és konvertálhatod a Youtube lejátszási listádat, vagy videódat MP3-ba.

```
youtube-dl -o '%(stitle)s.%(ext)s' "$1"
for file in *.flv; do `ffmpeg -i $file -acodec libmp3lame -ac 2 -ab 128k -vn -y $file.mp3`;done
for file in *.mp4; do `ffmpeg -i $file -acodec libmp3lame -ac 2 -ab 128k -vn -y $file.mp3`;done
rm *.flv
rm *.mp4
```

vagy, letöltheted erről a címről:

<http://dl.dropbox.com/u/5299195/yt2mp3.sh>

Használata :

Terminálban:

```
sudo install yt2mp3.sh /usr/local/bin
(először, mikor telepítéd)
```

Használathoz géped be:

```
yt2mp3.sh "playlist_url/video_url"
```

Megjegyzés:

- Telepítsd ezeket is: *youtube-dl*, *ffmpeg* and *livavcodec-extra*.
- Egy új könyvtárból indítsd a szkriptet.

Remélem hasznos!

Linux Mint alatt teszteltem, de működni kell a többi Linux rendszeren is.

Az **Obsidian Entertainment** játék fejlesztő stúdió elindított egy kickstarter oldalt a következő projektjének, amely egyszerűen a „Project Eternity” (Örökkévalóság Projekt) névre hallgat. Az Obsidian keze alól kerültek ki olyan játékok, mint a Star Wars: Knights of the Old Republic 2 (Star Wars: A régi birodalom lovagjai 2) és mostanában a Fallout: New Vegas, valamint közreműködik egy Kickstarter által finanszírozott játék, a Wasteland (Pusztaság) fejlesztésében is, aminek lesz linuxos verziója is. Az Obsidian 1,1 millió dollárt kért, amit már most túteljesített; ha a 2,2 milliót is sikerül elérnie a következő 28 napban, akkor linuxos verziója is lesz a játéknak. Én személy szerint meglepődtem, hogy a játék linuxos verziója több pénzbe kerül, mint a MAC-es, amihez elegendő 1,6 millió is. Talán az Obsidiannál senki sincs, aki értene a linuxos játék fejlesztéshez.

Tudj meg többet a kickstarter oldalon és a frissen elkészült oldalunkon:

www.kickstarter.com/projects/obsidian/project-eternity és <http://eternity.obsidian.net/>

És még... mint mindannyian tudjuk, a Valve is megjelenik Linuxon is. Bejelentették, hogy melyik tíz játékot adják ki, ezek: Heroes and Generals (Hősök és tábornokok), Dream (Álom), McPixel, Kenshi, Routine (Rutin), Towns (Városok), The Black Mesa Project (A Black Mesa projekt), Cry of Fear (Ha-

lászikoly) és a Project Zomboid. Ez még csak a kezdet. Ezeknek a játékoknak a nagy része a Steam nem rég elindított Greenlight projektjéből

származik. Szavazhatsz, hogy mely Linux verzióval rendelkező játékok jelenjenek meg a Steam Greenlight keretében.

Játékok Ubuntu

Írta: Jennifer Roger

A Torchlight (Fáklyavilág), a Runic Games egy játékos, akció RPG játéka; a Diablóhoz hasonló henteselés, ami nosztalgikus érzésekkel és kellemes borzongással tölti el a műfaj rajongóit. Eredetileg 2009-ben jelent meg PC-re, és 2011-ben pedig Xbox 360-ra, majd a Humble Indie Bundle 6-nak köszönhetően a Torchlight már Linuxon is debütált.

Történet

A Torchlight világában egy kisváros alatt húzódó alagút rendszerbe kell leereszkedned, hogy utána járj az ottani bányákban előforduló különös eseményeknek. A város alatt található egy mágikus tulajdonságokkal rendelkező érc, a Zsarátnok (Ember), amely meglehetősen fura hatással van azokra a városlakókra, akik kapcsolatba kerülnek vele.

Miután megérkezel a Torchlight világába, találkozol Syllel, aki megkér, hogy segíts neki megkeresni a nemrég eltűnt mentorát, Alric mestert. Útközben olyan emberekkel találkozol, akiket megváltoztatott a Zsarátnok, és megtalálod azokat a dolgokat, amelyekbe az erejét tölti. A történet előre haladtával felfede-

zed a Zsarátnok titkait, hatásait és hogy pontosan mire is képes.

A történet nagyon agyafúrt és érdekes, de elég lassú, mert a cselekmény tömbökben bontakozik ki, ahogy előre haladsz. A cselekmény elég ütős ahhoz, hogy játékban tartson, de könnyű elveszni a játékmenetben, ha nem köt le a történet.

Játékmenet

Három fajta játékos kasztból lehet választani: Pusztító (Destroyer)

, Alkimista (Alchemist) és Hódító (Vanquisher). A Pusztító alapvetően egy harcos, aki hatalmas pusztítást képes véghez vinni közelharcban használt fegyverekkel. Az Alkimistának különböző varázslatok állnak a rendelkezésére, és képes szolgákat megidézni. A Hódító hasonló egy erdőkerülőhöz, és nagy hatótávolságú fegyvereket használ az ellenfelei legyőzéséhez.

A karakterek jól személyre szabhatók, és a játék végén egyformán erősek lesznek. A Hódító például

Torchlight

végül megszerzi ugyanazt a megidéző varázslatot, ami az Alkimistának van. Természetesen a saját kasztjukban a legjobbak, de a végén létrehozatsz egy olyan jól kimunkált karaktert, ami bármely helyzetben megállja a helyét. Másfelől azonban kicsit értelmetlennek tűnik a felhajtás, amikor a játék vége felé alapvetően egyforma varázslatokkal és képességekkel rendelkeznek.

Az egyik poén eleme a Torchlight-nak, hogy a játék elejétől tarthatsz állatot. Meglepően hatékonyak és hasznosak – és nem avatkoznak közbe, amíg végzel az ellenséggel. Még saját csomagjuk is van, amiben különböző páncélok és varázslatok közül lehet válogatni. És mi a legjobb abban, ha van egy szőrös társad? Nem halnak meg véglegesen, újra csatlakoznak hozzád, amint visszanyerték az egészségüket.

Esztétika

A legtöbb henteslős, alagutakban bolyongós játéktól eltérően, a Torchlight-nak egyedi, stilizált képregény kinézete van. A művészi stílust kevésbé darkosra akarták megcsinálni, mint inkább könnyű fantasy-ra; és bár én egy kicsit több mocsokban

szeretek egy alagútban bolyongani, a látvány még így is elképesztő. A zene jó, de a számok nem túl változatosak, így az egyes részek kissé egyhangúak.

Záró gondolatok

A Torchlight egyértelműen egy alaposan kidolgozott játék, amit rettenetesen jó játszani. Egy velejéig klasszikus hentelés, ami egy alkalmi játékost talán untat, de ha már régóta rajongója vagy a műfajnak, nem okoz majd problémát végigküzdeni magad a Torchlight gyönyörű világán.

Bár a Humble Indie Bundle 6-nak már vége, még mindig hozzájuthatsz a teljes játékhoz az Ubuntu Software Centerből \$14.99-ért.

Előnyei: tökéletes választás a klasszikus hentelés szerelmeseinek; remek játékmenet.

Hátrányai: lassan kibomló történet; apró hibák bizonyos rendszereken.

Jennifer képzőművészetet tanul Chicagoland környékén. Követheted őt @missjendie-ként a Twitter-en, vagy meglátogathatod a blogját: missjendie.com.

Az én asztalom

Itt az alkalom, hogy megmutasd a világnak az asztalodat (desktop) vagy a PC-d. Küldj képernyőképeket és fényképeket a misc@fullcirclemagazine.org e-mail címre! Kérlek, mellékelj egy rövid szöveges leírást az asztalodról, a saját gépedről vagy az asztalod illetve a PC-d bármely egyéb érdekességéről.

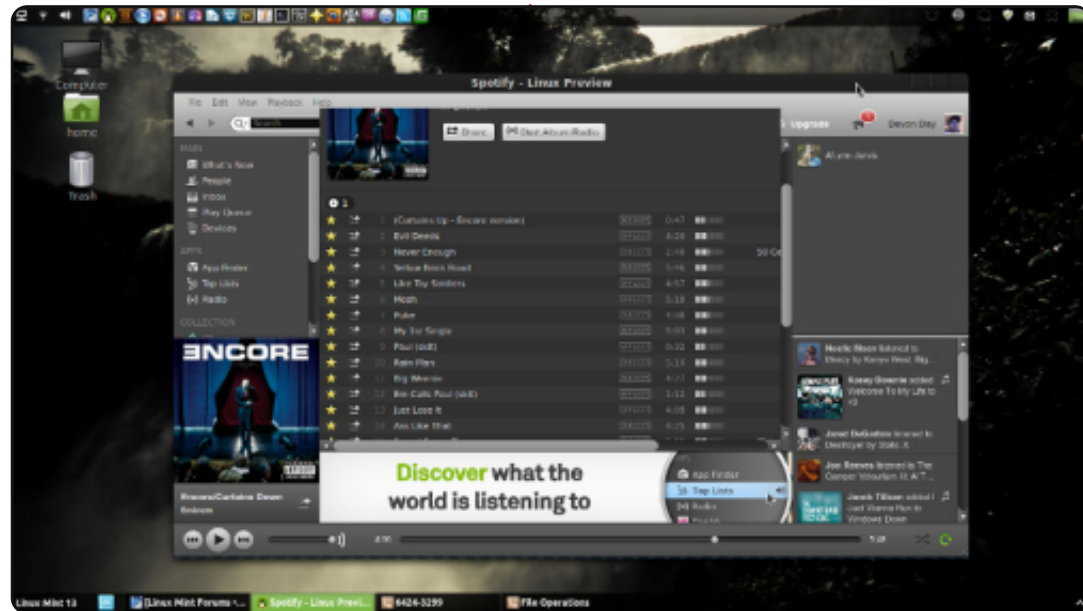
Üdvözlét Indonéziából!

Ez az asztalom. Ubuntu 12.04 LTS-t használok, Cinnamon asztali környezettel. A jobb oldalra tettem a Linux matricákat és ragadós üzeneteket.

Specifikáció:

Processzor: Intel @Core i5-2500 CPU @ 3.30GHz x 4
Memória : 1.9 GiB
Grafika: Intel@ Sandybridge Desktop x86/MMX/SSE2
32-bit OS

Anugrah Bagus Susilo

64 bites Linux Mint 13 Cinnamon változata

Cinnamon téma: Minty

GTK téma: OMG-Dark

Meguntam az az asztalom alapértelmezett kinézetét és beállításait, ezért úgy döntöttem, hogy tesztre fogom szabni azt olyan módon, hogy jobban a magaménak érezhessem az op.rendszert. Ez az egyik a számos ok közül, amiért szívesen használom a Linux Mint-et. Használata egyszerű, de megadja nekem azt a rugalmasságot és szabadságot, amely ahhoz kell, hogy teljesen azzá változtassam amire azt mondhatom, hogy a sajátom.

Devon Day

Ubuntu felhasználó vagyok Magyarországról. Íme az asztalom. A jobb oldalon a conky látható, a bal oldalon az AVN dokk. Ezt a háttérteret az interneten találtam. A rendszer téma az alapértelmezett, emellett használom a compizt, és az ablakdíszítő az emerald. Szeretem ezt az elrendezést, amelyet már régóta használok.

Rendszer:

Ubuntu 10.10 (Maverick Meerkat)

Intel Pentium 2.8 GHz

1.5 GB ram, 250 GB hard disk

ATI Radeon HD 4600 video card

Conky: <http://ubuntu.hu/node/8082?page=1>

Nagykéri Ákos

32 bites Ubuntu 12.04 LTS-t használok, a legjobban a KDE-t szeretem, ez az oka, hogy ez van fent. Ez a KDE 4.8.4 amelyet teszt-szabtam, hogy a lehető legtöbbet hozhassam ki belőle.

A felső rész közepén van a panel, a felső rész bal oldalán van a Lancelot indítója, a futó alkalmazások widgettel együtt. Jobbra van a HDD hőmérséklet widget. Középen balra van a HDD méretjelző, az üzenetküldő alkalmazással. Középen jobbra a Bubblemon widget a CPU órajel frekvencia widget, mögötte az analóg óra. Ott van még a Luna widget az értesítéssel együtt. Bal oldalon lent ott van az eszköz értesítési terület, a másik oldalon az akkumulátor értesítési területe, együtt az asztal megjelenítése gombbal. A lent pedig a kedvenc dokkom, a Docky...

Ezek remekül működnek a Lenovo G550 gépemben, amelyben Pentium(R) Dual-Core CPU T4300 @ 2.10GHz, 2GB RAM, 250GB HDD található.

Priyesh Vishwakarma

Közreműködnél?

A FULL CIRCLE-nek szüksége van rád!

Egy magazin, ahogy a Full Circle is, nem magazin cikkek nélkül. Szükségünk van játékok, programok és hardverek áttekintő leírására, ezenkívül bármire, amit elmondanátok a *buntu felhasználóknak. A cikkeiteket küldjétek a következő címre: articles@fullcirclemagazine.org

Folyamatosan keressük a cikkeket a magazinba. Segítségül nézzétek meg a **Hivatalos Full Circle Stílus Útmutatót**: <http://url.fullcirclemagazine.org/75d471>

Véleményed és Linuxos tapasztalataidat a letters@fullcirclemagazine.org címre, Hardver és szoftver **elemzéseket** a reviews@fullcirclemagazine.org címre, **Kérdéseket** a „Kávé” rovatba a questions@fullcirclemagazine.org címre, **Képernyőképeket** a misc@fullcirclemagazine.org címre küldhetsz, ... vagy látogasd meg a **fórumunkat** a fullcirclemagazine.org címen.

FCM 66. szám

Lapzártá:

2012. november 11-e vasárnap

Kiadás:

2012. november 30-a péntek

A Full Circle Csapat

Szerkesztő - Ronnie Tucker
ronnie@fullcirclemagazine.org

Webmester - Rob Kerfia
admin@fullcirclemagazine.org

Podcast - Les Pounder & Co.
podcast@fullcirclemagazine.org

Szerkesztők és Korrektorok
Mike Kennedy, Lucas Westermann,
Gord Campbell, Robert Orsino,
Josh Hertel, Bert Jerred

Köszönet a Canonical-nek, a fordítócsapatoknak a világban és **Thorsten Wilms**-nek az FCM logóért.

A Full Circle Magazin beszerezhető:

EPUB - Az utóbbi kiadások megtalálhatók epub formátumban a letöltési oldalon. Ha bármi problémád lenne az epub fájlal, küldj e-mailt a mobile@fullcirclemagazine.org címre.

Google Currents - Telepítsd a Google Currents programot az Android/Apple eszközödre, keresd rá a „full circle”-re (a programon belül) és hozzáadhatod az 55., vagy újabb kiadásokat. Vagy letöltheted az FCM letöltési oldaláról.

Ubuntu Szoftver Központ - Megszerezheted a magazint az Ubuntu Szoftver Központból is <https://apps.ubuntu.com/cat/>. Keresd rá a „full circle”-re, válassz egy kiadást és kattints a letöltés gombra.

Issuu - Olvashatod a Full Circle Magazint online az Issuu-n: <http://issuu.com/fullcirclemagazine>. Oszd meg és értékelj a magazint, hogy minél többen tudjanak a magazinról és az Ubuntu Linuxról.

Ubuntu One - Letöltheted a kiadásokat a saját Ubuntu One tárhelyedre, ha rákattintasz a „Send to Ubuntu One” gombra, ami elérhető az 51. kiadástól.

 Full Circle Magazin
 Magyar Fordítócsapat

Koordinátor:
Pércsy Kornél

Fordítók:

Dorozsmai Ágnes
Nagypál Ildikó
Palotás Anna
Pugner Éva
Csapó Gábor

Csikós Donát
Hélei Zoltán
Kiss Gábor
Pércsy Kornél
Takács László

Lektor:
Balogh Péter

Szerkesztő:
Lelovics Zoltán

Korrektor:
Heim Tibor